

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Sheldon, Sidney - Věř ve svého boha.pdb

PDB Name: Sheldon Sidney-Věř ve svého Boh
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2007
Modification Date: 8.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sidney Sheldon
Věř ve svého boha

Mrtví se nepotřebují bouřit jsou nyní částí země a země nemůže být nikdy dobytá, protože země je věčná, přežije všechny formy tyranie.
Ti, kteří do ní jednou vznešeně vstoupili a nikdo nevstoupil do země vznešeněji než padlí ve Španělsku, už dosáhli věčnosti.

ERNEST HEMINGWAY

Slovo AUTORA

Tento příběh se nezakládá na skutečných událostech. A přece...

Romantická země flamenka, dona Quijota a krásk exotického vzhledu, s kostěnými jehlicemi tyrkysové barvy ve vlasech je také zemí Torquemady, španělské inkvizice a jedné z nejkrvavějších občanských válek v historii. Více než půl miliónu lidí padlo ve Španělsku v bojích o moc mezi republikány a odbojnými nacionalisty.

V roce 1936, od února do června, bylo spácháno 269 politických vražd. Nacionalisté popravili každý měsíc tisíce republikánů a nikdo nesměl projevit zármutek. Sto šedesát kostelů lehlo popelem, jeptišky byly vyháněny z klášterů jako děvky z bordelů, komentoval konflikt mezi církví a španělskou vládou Duc de Saint-Simon. Bylo zakázáno vydávat některé noviny a bouře a stávky zachvátily zemi.

Občanská válka skončila vítězstvím Frankových nacionalistů a po jeho smrti se Španělsko stalo monarchií.

Občanská válka, která trvala od roku 1936 do roku 1939, možná oficiálně skončila, ale dvě části země, které proti sobě bojovaly, se nikdy nesmířily. A dnes hrozí vypuknutí nové války, války baskických gueril, za opětovné získání autonomie, kterou Baskové ztratili za vlády Frankova režimu. Nabývá podoby bombových atentátů, bankovních loupeží, úkladných vražd a nepokojů.

Když v madridské nemocnici zemřel na následky mučení policií člen ETA, baskického podzemního hnutí gueril, vyvolalo to celonárodní bouře, donutilo ústředního ředitele španělské policie k rezignaci a z funkcí odstoupilo také pět šéfů bezpečnosti a dvě stě policejních úředníků.

Slovo autora

V roce 1986 spálili Baskové v Barceloně veřejně španělskou vlajku a v Pamploně prochaly tisíce lidí ve strachu před baskickými nacionalisty, kteří vyvolávali jeden střet s policií za druhým. Postupně se nepokoje rozrůstaly po celé zemi a začaly ohrožovat stabilitu vlády.

Polovojenské jednotky policie podnikly zuřivá protiopatření a nazdařbůh střílely do domů Basků a do jejich obchodů. Násilnosti pokračujícího terorismu nemají obdoby.

Tento příběh se odehrává v období dvou rozbouraných týdnů roku 1976. A přece...

Kapitola 1.

Pamplona, Španělsko 1976

Jestliže plán nevyjde, všichni zemřeme. Naposled si v duchu vše promítal, kombinoval, zkoušel, hledal chyby. Žádné nenašel. Byl to odvážný plán a vyžadoval načasování vteřinu po vteřině. Kdyby vyšel, byl by to gigantický čin, hodný velkého Cida. Kdyby se zhroutil...

No, není čas na obavy, pomyslel si Jaime Miró filozoficky. Je čas k činu.

Jaime Miró znamenal pro Basky legendu a hrdinu, zatímco španělská vláda v něm viděla teroristu. Byl vysoký šest stop, svalnatý, měl výrazný inteligentní obličej a vážný pohled. Ti, kteří se s ním setkali, měli sklon ho popisovat vyššího, tmavšího a divočejšího, než ve skutečnosti byl. Byl to opravdový chlap, dostatečný realista, aby si uvědomoval obrovskou přesilu, kterou měl proti sobě, ale na druhé straně natolik romantik, že byl ochoten zemřít pro to, v co věřil.

Pamplona ráno vzrušeně očekávala poslední běh býků, Fiestu de

San Fermin, každoroční oslavy probíhající od sedmého do čtrnáctého července. Třicet tisíc návštěvníků z celého světa naplnilo město.

Někteří sledovali nebezpečnou podívanou pouze jako diváci, jiní si chtěli dokázat odvahu a účastnili se představení,

běžice před stádem útočných zvířat. Všechny hotelové pokoje byly dlouho předem rezervovány, u domovních dveří, vchodů do bank, v autech, na veřejných prostranstvích, a dokonce na chodnících se zabydleli studenti z navarrské univerzity.

Turisté posedávali v přeplávaných kavárnách a sledovali hlučné barevné průvody, papier maché gigantes, nebo poslouchali různé kapely doprovázející přehlídky. Účastníci průvodů měli na sobě fialové pláště, někteří se zelenými, jiní s granátově rudými nebo zlatými kapucemi. Průvody pluly ulicemi jako duhové řeky. Do všeho toho hluku navíc prskaly ohnivé zkratky projíždějící tramvaje a přidávaly na zmatku.

Dav se připravoval na večerní býčí zápasy, přesto však největší podívanou bylo vždy Encierro - ranní běh býků, kteří se měli později objevit v aréně.

Deset minut před půlnocí převáželi temnými ulicemi dolní části města býky z corrales de gas přes řeku do ohrady v dolní části Calle

Santo Domingo, kde je drželi přes noc. Ráno je vypustili a zvířata běžela úzkou Calle Santo Domingo, ohrazenou dřevěnými bariérami na každé křižovatce, až na konec, kde vběhla do ohrady na Plaza de Hemingway, a tam zůstala až do večerních zápasů.

Od půlnoci do šesti ráno byli všichni návštěvníci vzhůru, pili, zpívali, milovali se. Byli příliš rozrušení, než aby šli spát. Ti, kteří se měli účastnit běhu býků, měli na krku červené šátky.

Ve tři čtvrtě na šest ráno začaly ulicemi projíždět kapely a zaplnily je vířivou navarrskou hudbou. Přesně v sedm hodin vylétla do vzduchu světelná raketa, signál, že ohrada byla otevřena. Dav se zalvil v horečném očekávání. Za pár okamžiků vylétla další raketa, varování, že býci už běží.

Následovalo nezapomenutelné představení. Nejdříve bylo slyšet zvuk. Slabé, sotva postřehnutelné šumění sílilo, až se nakonec proměnilo v explozi dunících kopyt, a vtom se vyřítilo šest býků a šest ohromných volů. Osmisetkiloví obři uháněli dolů Calle Santo Domingo jako vražedné expresy. Uvnitř dřevěných barikád na křižovatkách ulic stály stovky nedočkavých nervózních mladých mužů, kteří si chtěli dokázat svou mužnou odvahu a postavit se čelem k rozvášněným zvířatům.

Býci se řítili dolů od vzdáleného konce ulice kolem Calle Estafeta a Calle de Javier, míjeli lékárnu, obchody s oděvy a ovocné trhy a přibližovali se k Plaza de Hemingway, kde je vítal frenetický dav halasným „Olé!“ Jakmile byla zvířata v bezprostřední blízkosti, šilené skupinky začaly prchat před ostrými rohy a smrtícími kopyty. Náhlá blízkost smrti přiměla některé účastníky běhu hledat bezpečí v okolních vchodech a požárních únicích. Za nim se neslo „cobardón“ - zbabělci. Pár z nich v úzké ulici klopýtlo, a upadli, ale byli rychle otaženi do bezpečí.

Za bariérou stál dědeček s malým chlapcem a oba bez dechu vzrušením sledovali divadlo odehrávající se jen pár kroků od nich.

„Podívej na ně!“ vykřikl starý pán. „Úžasně!“

Kluk se otřásl. „Mám strach dědečku.“

Děda ho objal kolem ramen. „Si, Manuel. Nahání to strach. Ale zároveň je to nádherné. Jednou jsem také běžel s býky. Není nic úžasnějšího. Vyzkoušíš si, nakolik se bojíš smrti, a cítíš se jako opravdový muž.“

Zpravidla trvalo dvě minuty, než zvířata procválala devět set metrů podél Calle Santo Domingo do arény, a v okamžiku, kdy byli býci bezpečně v ohradě, objevila se ve vzduchu třetí světelná raketa. Ne však tentokrát. Udalo se totiž něco, co Pamplona za 400 let historie této podívané nezažila.

Když zvířata běžela dolů úzkou ulicí, asi půl tuctu mužů v barevných hábitech feria posunulo dřevěné bariéry a částečně zatarasilo býkům v úzké ulici cestu. Ti se obrátili přímo ke středu města. To, co bylo před okamžikem veselým oslavováním, se rázem proměnilo v peklo. Rozdrážděná zvířata zamířila přímo mezi obecnostvo zkamenělé hrůzou.

Dědeček s malým chlapcem byli mezi prvními obětmi sraženými a rozšlapanými uhánějícími býky. Útočné rohy nabraly dětský kočárek i s dítětem, jeho matku povalily na zem a další kopyta ji rozšlapala. Všude kolem se hnala smrt. Zvířata napadala bezmocné kolemstojící, srážela k zemi ženy, děti, strkala dlouhými smrtícími rohy do chodců, stánek s občerstvením, soch a rozmetávala vše, co se jim stavělo do cesty. Lidé křičeli v hrůze a zoufale se snažili uniknout z dosahu vraždicích kolosů.

Náhle se objevil býkům v cestě červený dodávkový vůz a upoutal jejich pozornost. Pustili se za ním dolů ulicí Calle de Estrella, která vedla ke cárcel, pamplonskému vězení.

Věznice je ohavná dvouposchodová kamenná budova s hustě zamřížovanými okny. Na každém jejím rohu je věžička a nade dveřmi se třepotá španělská vlajka. Kamenná brána vede do malého dvora. Ve druhém patře budovy je řada cel určených odsouzeným k smrti.

Chodbou ve druhém patře vězení vedl podsaditý strážný ve vojenské uniformě kněze, oděného do prosté černé sutany. Policista byl vyzbrojen samopalem. Povšiml si knězova tázavého pohledu na zbraň a vysvětloval: „Zde opatrnosti nikdy nezbyvá, otče. Na tomhle patře je skutečná spodina společnosti.“

Strážce provedl kněze detektorem na kov, podobným, jaké bývají na letištích.

„Omlouvám se, otče, ale nařízení...“

„Chápu, synu.“

Když kněz procházel bezpečnostní přepážkou, rozječely se chodbou sirény. Policista instinktivně sáhl po zbraní. Kněz se k němu otočil a usmál se.

„Je to moje chyba,“ řekl a sundal z krku těžký kovový kříž na stříbrném řetězu a podal ho dozorcům. Když znovu procházel přepážkou, bylo ticho. Policista mu podal kříž zpět a pokračovali dál do nitra věznice.

Z cel pronikal do chodby nesnesitelný zápach.

Dozorce se pokoušel filozofovat. „Víte, otče, zde zbytečně maříte čas. Ta zvěř nemá duše hodné spásy.“

„Stále se musíme snažit, synu.“

Dozorce zakroutil hlavou. „Říkám vám, že na oba už čekají jen brány pekel.“

Kněz se podíval na hlídače překvapeně. „Na oba? Bylo mi řečeno, že na zpověď čekají tři.“

Dozorce se otřásl. „Ušetřili jsme vám trochu času. Zámora zemřel dneska ráno na ošetřovně. Srdeční záchvat.“

Dosáhli nejvzdálenějších cel.

„Jsme zde, otče.“

Dozorce odemkl dveře cely a opatrně ustoupil dozadu, zatímco kněz vešel dovnitř. Pak opět zamkl a zůstal na chodbě připravený zasáhnout při jakémkoliv problému.

Kněz přistoupil k tělu ležícímu na špinavé vězeňské matraci.

„Tvoje jméno, synu?“

„Ricardo Mellado.“

Kněz na něj chvíli upřeně hleděl. Bylo nesnadné rozeznat podobu toho muže. Obličej měl opuchlý a krvácející, oči téměř zavřené. Zamumlal naběhlými rty: „Jsem rád, že jste přišel, otče.“

Kněz odpověděl: „Je povinností církve zachránit tě, synu.“

„Dneska ráno mě chtějí oběsit?“

Kněz ho lehce poplácal po rameni. „Byl jsi odsouzen k smrti zardoušením.“

Ricardo Mallado zděšeně vzhlédl ke knězi. „Ne!“

„Je mi to líto. Příkaz vydal sám předseda vlády.“

Kněz položil dlaň vězni na hlavu a začal: „Dime tuspecados...“

Ricardo Mallado se začal zpovídat: „Zhřešil jsem těžce v myšlenkách i činech a hluboce svých hříchů lituji.“

„Ruego a nuestro Padre celestial por la salvación de tu alma. En el nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo...“

Dozorce poslouchal za dveřmi a pomyslel si: Pitomé mrhání časem. Bůh plivne takovému do ksichtu.

Kněz skončil. „Sbohem, synu. Ať Bůh přijme tvou duši v míru.“

Odcházel ke dveřím. Dozorce odemkl se samopalem namířeným na vězně. Pak opět pečlivě zamkl, přešel k vedlejší cele a otevřel ji.

„Je plně ve vašich rukou, otče.“

Kněz vešel dovnitř. Bylo zřejmé, že i tento vězeň byl krutě zbit.

Kněz se na něj chvíli díval. „Jak se jmenuješ, synu?“

„Felix Carpio.“ Byl to drsný vousatý muž s čerstvou jizvou na tváři, kterou nezakryly ani vousy. „Nebojím se smrti, otče.“

„To je dobře, synu. Koneckonců, čeká na každého z nás.“

V okamžiku, kdy kněz začal naslouchat věžňově zpovědi, donesla se k nim vlna zvláštních zvuků. Zpočátku tlumených, vzápětí silících, odrážejících se ozvěnou celou budovou. Hromové dunění kopyt a křik běžícího davu. Dozorce vylekaně naslouchal. Hluk se rychle přibližoval.

„Raději si pospěšte, otče. Venku se děje něco mimořádného.“

„Už jsem skončil.“

Dozorce spěšně odemykal. Kněz vyšel na chodbu a dozorce opět pečlivě zamkl. Zvenku se ozval tříštivý rachot.

Dozorce se otočil k úzkému zamřížovanému okénku a vykukoval ven.

„Co to je, kčertu, za zvuk?“

Kněz hádal: „Vypadá to, že máme návštěvu. Mohl bych si půjčit tohle?“

„Půjčit co?“

„Vaši zbraň, porfavor,“ pokračoval kněz a přistoupil těsně k dozorcovi. Tiše sundal horní část z velkého kříže, visícího kolem krku, a objevila se dlouhá strašná čepel dýky. Zableskla se a kněz jí jediným pohybem proťal strážcovu hrud.

„Tak vidíš, synu,“ řekl Jaime Miró, když bral umírajícímu z rukou samopal, „Bůh a já jsme rozhodli, že tu zbraň už nebudeš potřebovat.“

Muž se sesul na cementovou podlahu. Jaime Miró mu vzal klíče a bryskně otevřel obě cely. Zvuky z ulice stále sílily.

„Dělejte,“ komandoval Jaime.

Ricardo Mellado zvedl samopal. „Ty jsi teda zatraceně dobrý kněz. Málem jsi mě přesvědčil,“ pokusil se usmát nateklými rty.

„Ti vás teda skutečně zřídili, co? Žádné strachy. Zaplatí za to.“

Jaime Miró vzal oba kolem ramen a vedl je dolů chodbou.

„A co se stalo se Zámorou?“

„Stráže ho ubily k smrti. Slyšeli jsme jeho výkřiky. Pak ho hodili do ošetřovny a oznámili, že umřel na srdeční záchvat,“

Zastavili se před zamčenými železnými dveřmi.

„Počkejte tady,“ poručil jim Jaime Miró.

Přistoupil ke dveřím a oslovil stráž na druhé straně. „Už jsem zde skončil.“

Hlídka otevřela dveře, „Raději spěchejte, otče. Děje se něco div...“ Větu už nedokončil. Čepel dýky mu projela hrudi a z úst se mu vyřinula krev.

Jaime pokynul oběma mužům. „Jdeme.“

Felix Carpio popadl strážcův samopal a všichni tři spěchali po schodech dolů. Venku byl chaos. Policie horečně

pobíhala kolem, aby vůbec zjistila, co se stalo, a pokoušela se zvládnout vřeštící dav lidí ve dvoře, kteří se tam hrnuli v naději na záchranu před šílenými býky. Jeden z býků vyrazil proti kamenné zdi budovy, další rohy rozmetával uniformované tělo strážce na zemi. Červený dodávkový vůz stál s běžícím motorem na dvoře. Tři muži prošli nikým nepovšimnutí. A pokud si jich přece jen někdo všiml, nevěnoval jim pozornost, protože se staral o svou vlastní záchranu.

Jaime a jeho společníci beze slova naskočili do zadní části vozu a ten se rozjel, rozháněje poděšené chodce v přečpaných ulicích.

Guardia civil, polovojenská venkovská policie, vyšňořená v zelených uniformách a černých kloboucích z lakované kůže, se zcela bezvýsledně pokoušela zvládnout hysterický dav. Policejní armáda, sloužící v hlavních městech provincií, jen bezmocně přihlížela šílenému divadlu. Lidé se pokoušeli unikat všemi směry, zoufale se snažili vyhnout se rozzuřeným býkům. Větší nebezpečí než od zvířat jim však hrozilo od nich samých, protože poráželi jeden druhého a šlapali po sobě, zvláště staří lidé byli obětmi.

Jaime ohromeně zíral na ten chaos. „Ale tak jsem to přece vůbec nechtěl!“ vykřikl. Třeštil zrak na to krveprolití, jež teď nic nemohlo zastavit. Zavřel oči.

Vůz vyjel na předměstí Pamplony a směřoval k jihu, zanechávaje za sebou hluk a zmatek krvavé scény.

„Kam jedeme, Jaime?“ zeptal se Ricardo Mellado.

„Blízko Terré je bezpečný dům. Tam zůstaneme, dokud se nesetmí, a pak budeme pokračovat dál.“

Felix Carpio upěl bolestí.

Jaime Miró ho soucitně pozoroval. „Brzy tam budeme, kamaráde,“ uklidňoval ho.

Stále měl před očima scénu masakru v Pamploně.

Za půl hodiny dojeli k malé vesnici Torrre, projeli jejím okrajem k osamělému domu v horách nad vesnicí. Jaime Miró pomohl oběma mužům z vozu.

„Vyzvednu vás o půlnoci,“ řekl řidič.

„Ať přivedou doktora,“ žádal Jaime. „A zbav se vozu.“

Všichni tři vešli do domu. Byla to zemědělská usedlost, prostá a pohodlná, s krbem v obývací místnosti a trámovým stropem. Na stole byl vzkaz. Jaime ho přečetl a usmál se nad výrazem pohostinnosti:

Mi casa es su casa. V baru byly láhve vína. Jaime nalil něco k pití.

Ricardo Mallado pronesl připitek: „Na tvé zdraví. Nejvřelejší díky, příteli.“

Jaime pozvedl sklenici. „Na svobodu!“

Vkleci zacvrlikal kanár. Jaime Miró popošel k ní, chvíli pozoroval, jak pták divoce třepotá křídly, pak klec otevřel, jemně vzal ptáčka do dlaní a nesl ho k otevřenému oknu.

„Leť, kam chceš, pajarito“ řekl mu tiše. „Všichni živí tvorové by měli být volní.“

Kapitola 2.

Madrid

Předseda vlády Leopoldo Martinez nepřičetně zuřil. Byl malé postavy, nosil brýle a momentálně se při řeči třásl na celém těle.

„Jaimeho Miróa musíme dostat,“ hulákal, hlas mu v rozčilení přeskakoval. „Rozumíte, co tím myslím?“ třeštil zrak na půl tuctu mužů shromážděných v místnosti. „Celá armáda policajtů není schopna najít jednoho teroristu.“

Schůzka se konala v paláci Moncloa Paláce, kde předseda vlády bydlel i pracoval, asi pět kilometrů od centra Madridu po neoznačené trase silnice Carretera de Galicia. Palác, zelená zděná budova s balkóny ze železných prutů kroucených do různých ornamentů, se zelenými okenicemi, měl na každém rohu strážní věž.

V suchém horkém dni stoupaly sloupy vlnícího se vzduchu a při pohledu z okna vypadaly jako batalióny strašidelných vojáků.

„Včera proměnil Miró Pamplonu v bitevní pole,“ bouchl Martinez pěstí do stolu. „Zavraždil dva vězeňské dozorce a propašoval z věznice dva teroristy. Dal vypustit do davu býky a spousta nevinných lidí byla zabita.“

Na chvíli zavládlo ticho.

Když předseda vlády nastoupil do svého úřadu, samolibě prohlásil: „Mým prvořadým úkolem bude skoncovat se separatistickými

skupinami. Madrid je město, které bude symbolem sjednocení. Promění Andalusany, Basky, Katalánce a Galicijce ve Španěly.“

Řeč přehnaně optimistická. Krajně nezávislí Baskové měli jiné představy a následovala nekonečná vlna bombových atentátů, bankovních loupeží a demonstrací, organizovaných teroristy organizace

ETA, Euzkadita Azkatasuna.

Muž po Martinezově pravici tiše promluvil: „Já ho najdu.“

Byl to plukovník Ramón Acoca, šéf GOE, Grupo de Operaciones

Especiales, vytvořeně speciálně na pronásledování baskických teroristů. Acoca byl asi pětadesátiletý obr se zjizveným obličejem a chladnými obsidiánovými očima. Za občanské války sloužil Frankovu režimu a byl slepě oddán jeho filosofii: „Jsme zodpovědní pouze Bohu a historii.“

Acoca byl skvělý voják a patřil k Frankovým nejdůvěrnějším pobočníkům. Plukovník postrádal nyní disciplínu železné pěstí, okamžitý trest pro ty, kdo zpochybňovali nebo nerespektovali zákon.

Prošel peklem občanské války v alianci monarchistů, odbojných generálů, pozemkových vlastníků, církevní hierarchie a fašistických falangistů na jedné straně a republikánských vládních sil včetně socialistů, komunistů, liberálů,

baskických a katalánských separatistů na straně druhé. Byla to hrozná doba ničivého a zabijáckého šílenství, která zapojila muže a válečný materiál z tuctu zemí a zanechala po sobě hrůzostrašnou daň smrti. A teď začali Baskové bojovat a zabíjet znovu.

Plukovník Acoca velel výkonnému a nemilosrdnému kádru antiteroristů. Jeho muži pracovali v podzemním hnutí, maskovali se a z obavy z odvety nebyli známi na veřejnosti ani nikde fotografováni.

Jestli vůbec někdo dovede skoncovat s Jaimem Miróem, tak to je plukovník Acoca, pomyslel si předseda vlády. Ale byl tady zádrhel:

Kdo pak zastaví plukovníka Acocu?

Předsedovi se příliš nechtělo pověřit tím úkolem zrovna Acocu.

Uprostřed noci však měl na své soukromé lince telefonát a hned rozeznal hlas.

„Jsme nanejvýš znepokojeni aktivitou Jaimeho Miróa a jeho mužů. Předpokládáme, že celým případem pověříte plukovníka Ramóna Acocu. Je to jasné?“

„Ano, pane. Hned se o to postarám.“

Spojení bylo přerušeno.

Byl to hlas člena OPUS MUNDO, tajné organizace bankéřů, právníků, šéfů významných korporací a vládních ministrů. Říkalo se, že mají obrovské finanční fondy, ale odkud peníze pocházely a na co byly používány, zůstávalo tajemstvím. A nebylo vhodné klást příliš mnoho otázek na toto téma.

Ministerský předseda pověřil plukovníka Acocu, tak jak mu bylo doporučeno, ale z obra se stal fanatik vymykající se kontrole. Jeho

GOE vytvořila vládu teroru. Předseda vlády si vzpomněl na baskické rebely, které Acocovi muži chytili blízko Pamplony. Byli obviněni a odsouzeni k oběšení. A právě Acoca trval na tom, aby byli popraveni barbarským způsobem garrote vil, zardoušením. Kolem krku jim upevnili železný límec a postupně utahovali šroub, až obětem nakonec zlomili krční páteř a poranili míchu.

Plukovník Acoca byl Jaimem Miróem přímo posedlý.

„Chci jeho hlavu,“ prohlásil. „Odříznout mu hlavu a baskické hnutí skončí.“

Přehání, zdálo se ministerskému předsedovi, ačkoliv musel připustit, že v tom je jádro pravdy. Jaime Miró byl charismatický vůdce, fanatik, a tudíž nebezpečný.

Ale svým způsobem je plukovník Acoca stejně tak nebezpečný, uvažoval předseda vlády.

Ozval se Primo Casado, generální šéf bezpečnosti. „Vaše Excellence, nikdo nemohl předvídat, co se stane v Pamploně. Jaime Miró je...“

„Já vím, co je,“ odsekl předseda vlády. „Chci vědět, kde je.“ Obrátil se na plukovníka Acocu.

„Jsem mu na stopě,“ odpověděl plukovník. Jeho ledový hlas se rozlehl místností. „Dovolím si Vaší Excelenci připomenout, že nebojujeme pouze s jedním mužem. Bojujeme se všemi Basky. A oni dávají Jaimemu Miróovi a jeho lidem jídlo, zbraně a přístřeší. Ten

muž je pro ně hrdinou. Ale nemějte obavy. Brzy bude hrdina viset.

Samozřejmě, nejdříve ho spravedlivě odsoudím.“

Ne my. Já. Předseda vlády byl zvědav, zda to postřehli ostatní.

Ano, uvažoval nervózně. Něco budeme brzy muset s plukovníkem udělat.

Předseda vlády vstal. „To je, pánové, pro dnešek všechno.“

Muži se měli k odchodu. Všichni kromě plukovníka. Ten zůstal.

Leopoldo Martinez začal přecházet místností. „Zpropadení Baskové. Proč nemůžou být spokojeni s tím, že jsou Španělé? Co víc chtějí?“

„Lační po moci,“ odpověděl mu Acoca. „Chtějí autonomii, svůj vlastní jazyk, svou vlajku...“

„To ne. Ne, pokud já jsem v tomto úřadě. Nedovolím rozkouskovat zemi. Vláda jim vysvětlí, co můžou a nemůžou mít. Nejsou nic jiného než rebelové, kteří...“

Do místnosti vešel jeden z pobočníků. „Promiňte, Vaše Excellence,“ omlouval se. „Přijel biskup Ibanez.“

„Pošlete ho sem.“

Plukovník zúžil pohled. „Můžete si být jistý, že za tím vším je církev. Je na čase jim udělit lekci.“

Církev je jednou z velkých ironií v našich dějinách, pomyslel si hořce Acoca.

Na začátku občanské války byla církev na straně nacionalistických sil. Papež chránil generalissima Franka a umožnil mu tak proklamovat, že bojuje na straně Boha. Ale jakmile byly napadeny baskické kostely a kláštery a byli pronásledováni kněží, církev se odvrátila.

„Musíte dát Baskům i Kataláncům více svobody,“ požadovala církev. „A musíte také přestat popravovat baskické kněze.“

Generalissimo Franco byl nepřítel. Jak se opovážuje církev diktovat vládě?

Začala opotřebovací válka. Frankovy síly zaútočily na kláštery a kostely s ještě větší silou. Byli vražděni kněží i jeptišky. Biskupové byli v domácím vězení a kněží v celém Španělsku byli pokutováni

za to, že kázali proti zájmům vlády. Útoky ustaly až tehdy, když církev pohrozila Frankovi exkomunikací.

Zatracená církev! pomyslel si Acoca. Po Frankově smrti se zase do všeho plete.

Obrátil se k předsedovi vlády. „Mělo by se už konečně dát biskupovi najevo, kdo řídí stát.“

Biskup Calvo Ibanez byl hubený, nezdravě vyhlížející muž se záplavou bílých vlnitých vlasů. Pokukoval na oba muže skrz cvikr.

„Buenas tardes.“

Plukovník Acoca pocítil v hrdle příchut' žluče. Už jen z pouhého pohledu na duchovního se mu dělalo nevolno. Byly to podle něho židovské kozy, které vedly své hloupé ovce na porážku.

Biskup stál a čekal na pokyn, aby se mohl posadit. Pokyn nepřicházel. Ani nebyl představen plukovníkovi. Byla to záměrná nezdvořilost.

Předseda vlády pohlédl na Acocu, jakoby pro instrukci.

Acoca začal stroze. „Donesly se nám znepokojující zprávy. Baskičtí rebelové se údajně scházejí v katolických klášterech. Také se proslychá, že církev dovoluje klášterům uchovávat pro rebely zbraně.“ Z jeho hlasu čísel chlad. „Jestliže pomáháte nepřítelům Španělska, stáváte se sami jeho nepřáteli.“

Biskup Ibanez na něj chvíli upřeně hleděl, pak se obrátil k Leopoldovi Martinezovi. „Vaše Excellence, se vši úctou, všichni jsme děti své země. Baskové nejsou vaši nepřátelé. Žádají pouze svobodu, aby...“

„Oni ji nežadají,“ vybuchl Acoca. „Oni si ji vynucují! Plení po celé zemi, vylupují banky, zabíjejí policisty - a vy se opovažujete tvrdit, že nejsou naši nepřátelé?“

„Připouštím, že se vyskytly neomluvitelné nehoráznosti. Ale někdy v boji za to, v co věříte...“

„Nevěřím v nic než v sebe. Španělsko je jim ukradené. Je to přesně tak, jak to řekl jeden náš velký spisovatel: „Nikomu ve Španělsku neleží na srdci blaho země. Každá skupina se zajímá jen o sebe. Církev, Baskové, Katalánci. Každému je houby po ostatních.“

Biskup hned poznal, že plukovník nepřesně citoval Ortegu y Gassetu. Přesná citace zahrnovala armádu a vládu, ale Acoca to moudře vypustil. Obrátil se na předsedu vlády s nadějí na rozumnější diskusi.

„Vaše Excellence, katolická církev...“

Předseda vlády cítil, že to Acoca přehnal. „Chci, abyste nás správně pochopil, biskupe. V principu samozřejmě vláda podporuje katolickou církev stoprocentně.“

Opět se ozval plukovník: „Nemůžeme tolerovat, aby se vaše kostely a kláštery obracely proti vládě. Pokud nadále dovolíte Baskům skladovat tam zbraně a scházet se, budete si muset nést následky.“

„Jsem si jist, že zprávy, které máte, nejsou pravdivé,“ chlácholil ho biskup. „Přesto celou záležitost okamžitě přezkoumám!“

Předseda vlády zamumlal: „Děkuji, biskupe. To je vše.“

S plukovníkem sledovali biskupa, jak kráčí ke dveřím.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Martinez.

„Vím dobře, co se děje.“

Předseda vlády si povzdechl. Mám už tak dost problémů i bez církve.

„Pokud je církev na straně Basků, je proti nám.“ Plukovníkův hlas ztvrdl. „Chci vás požádat o dovolení, abych mohl dát biskupovi ponaučení.“

Předsedovi vlády neušel záblesk fanatismu v očích toho muže.

Obežle se zeptal: „Máte skutečně zprávy, že kostely pomáhají rebelům?“

„Pochopitelně, Excellence.“

Nebylo možné zjistit, zda ten člověk mluví pravdu. Předseda vlády dobře věděl, jak plukovník Acoca církev nenávidí.

Ale možná by prospělo dát církvi pocítit sílu biče, pokud Acoca nezajde příliš daleko. Předseda vlády stál zamyšlený. Acoca přerušil ticho: „Pokud kostely napomáhají teroristům, pak musejí být potrestány.“

Předseda vlády nedobrovolně přikývl. „Kde začnete?“

„Iaime Miró a jeho muži byli spatřeni v Ávile včera. Pravděpodobně se ukrývají v tamějším klášteře.“

Předseda se rozhodl. „Zjistěte to,“ nařídil.

Toto rozhodnutí rozvinulo řetěz událostí, které otřásl celým Španělskem a šokovaly svět.

Kapitola 3.

Všude kolem bylo ticho, jako když padá lehký sníh. Hebké a důvěrné, chlácholivé jako šumění letního vánku, klidné jako plynutí hvězd. Cisterciácký klášter přísné řehole stál mimo město Ávilu obehnané zdmi, nejvýše položené město ve Španělsku, 112 kilometrů severozápadně od Madridu. Klášter byl postaven v tak klidném místě záměrně. Pravidla přijatá v roce 1601 se po celá staletí nezměnila: liturgie, duchovní život, přísná izolace před vším světským, pokání a ticho. Stále ticho.

Prosté kamenné budovy kláštera byly postaveny do Čtverce a krytým arkádám na vnitřní straně dominoval kostel. Otevřené oblouky po obvodu hlavního nádvoří umožňovaly průnik světla odrážejícího se od širokých dlažebních kamenů, po nichž se neslyšně pohybovaly jeptišky. V klášteře jich žilo čtyřicet. Ávilský klášter byl jeden ze sedmi v celém Španělsku, které přežily stovky dalších, zničených za občanské války, v jednom z období opakujících se proticírkevních hnutí, která propukala v zemi po staletí.

Cisterciácký klášter přísné řehole znamenal výhradně život v modlitbách. V jeho prostorách nikdo nevnímal střídání ročních období a plynutí času, a ti, kteří tam žili, byli navždy odloučeni od vnějšího světa. Cisterciácký život byl rozjímavý a kající, každý

se modlil breviář a uzavřenost před světem byla dokonalá a provždy.

Všechny sestry nosily stejný oděv, který stejně jako všechno ostatní v klášteře byl symbolicky poznamenán staletími.

Capucha, plášť s kapucí, symbolizovala nevinnost a prostotu. lněná tunika vyjadřovala symbol zřeknutí se věcí světských a sebepokoření, škapulíř, malý čtverec vlněné látky nošený přes ramena, znamenal ochotu k práci. Celý oděv doplňoval čepec ze lněné látky, otočený kolem hlavy, pod bradou a kolem tváří.

Vnitřek budov kláštera tvořil systém chodeb a schodišť, spojujících jídelnu, místnost pro společná shromáždění, cely a kapli. Vše působilo dojmem chladu a čisté prostornosti. Okna z kosočtverečných tabulek zalévaných do olova vedla do zahrady, obehnané vysokou zdí. Každé okno bylo opatřeno železnými mřížemi a bylo umístěno dostatečně vysoko, aby se nikdo nemohl rozptýlovat pohledem ven. Refektář a jídelna byly dlouhé, strohé místnosti, jejichž okna byla zatažena závěsy. Svíce ve starobylých svícnech vrhaly po stropěch a stěnách tajemné stíny.

Za čtyři staletí existence kláštera se kromě tváří uvnitř nic nezměnilo. Sestry neměly žádný osobní majetek, protože toužily žít v chudobě tak jako Kristus. V kostele nebyla žádná výzdoba kromě nesmírně cenného zlatého kříže, jenž v dávné době daroval klášteru bohatý postulát. Protože se však taková cennost neslučovala s pravidly strohosti řádu, byl uschován v refektáři. Na oltáři v kostele visel prostý dřevěný kříž.

Ženy, které sdílely svůj život s Pánem, žily společně, pracovaly, jedly a modlily se společně, avšak nikdy se jedna druhé nedotkla a nikdy na sebe nepromluvily. Jedinou výjimkou byla mše, nebo když je v soukromí své pracovny oslovila matka představená Betina.

Dokonce i tehdy, pokud jen to bylo možné, byl používán starobylý znakový jazyk.

Matka představená, sedmdesátiletá religieuse, drobná, ale bystrá jako střelák, veselá a energická, prožívala nejvyšší pocit štěstí v míru a pohodě klášterního života a v oddanosti Bohu. Horlivě chránila své dcery, a pokud byla některá z nich potrestána, pocítovala větší bolest než ta, která se provinila.

Jeptišky procházely podloubím arkád a chodbami s očima sklopenýma, rukama zastrčenýma v rukávech a s křížem přes prsa, mýjely se navzájem beze slova nebo gesta. Jediným hlasem v klášteře byl hlas zvonů - zvonů, jež Viktor Hugo nazval „Opera kostelních věží“.

Sestry sem přicházely z různých prostředí a z mnoha zemí. Pocházely z rodin aristokratů, farmářů, vojáků... Přicházely do kláštera bohaté i chudé, vzdělané i nevzdělané, zoufalé i povznesené, ale nyní si před Bohem byly rovny, spojeny touhou po věčném svazku s Ježíšem.

Životní podmínky v klášteře byly spartánské. V zimě se do kůže zařezával ostrý chlad a okny pronikalo jen matné světlo. Jeptišky spaly oblečené na slavnících, přikryté vlněnými pokrývkami, každá v cele vybavené pouze tvrdou dřevěnou židlí. Nebylo tam žádné umyvadlo. V rohu na podlaze stál kameninový džbán a mísa. Jeptišky měly zakázáno navštěvovat se vzájemně ve svých celách, kromě matky Betiny. Nebyl povolen žádný odpočinek, pouze práce a modlitby. Klášter poskytoval prostory pro pletení, vázání knih, tkaní a pečení chleba. Každý den se věnovalo modlitbám osm hodin.

Modlily se ranní pobožnosti, laudes, prima, terce - část modliteb breviáře, sexta, nóna, nešpory a večerní pobožnost.

Navíc zde byly další pobožnosti: požehnání, hymny a litanie.

Ranní pobožnosti probíhaly, když část světa ještě spala a druhá část se oddávala hříchu.

Laudes následovaly po ranní pobožnosti za rozbřesku a byl pozdravován východ slunce jako oslava Krista.

Prima byla ranní modlitba v kostele, prosba o požehnání při denní práci.

Terce se odbývala v devět hodin ráno a byla zasvěcena svatým

Augustinem Svatému Duchu.

Sexta následovala v 11.30 dopoledne a byla prosbou za potlačení divokých lidských vášní.

Nóna se tiše pronášela ve tři hodiny odpoledne, v hodinu Kristovy smrti.

Nešpory byla obdoba laudes, konaly se v podvečer.

Večerní pobožnost doplňovala denní modlitby. Byla to večerní modlitba, příprava na smrt stejně jako na spánek, ukončovala den odevzdáním se do lásky Boží: Manus tuas, domine, commendo spiritum meum. Redemisti nos, domine, deus, veritatis.

V některých jiných řádech již upustili od sebestrkačství, v cisterciáckých kláštorech však stále přežívalo. Nejméně jedenkrát týdně, někdy každý den, trestaly jeptišky svá těla, prováděly tzv. disciplínu. Triceticentimetrový bič, upletený z tenkých voskovaných provazů se šesti uzly na konci, způsoboval bolestnou agónii na zádech, nohou, na břiše. Bernard Clairvaux, asketický cisterciácký opat, připomínal: „Tělo Kristovo je ztrýzněno... naše těla musejí připomínat zranění Pána.“

Život v klášteře byl tvrdší než ve vězení, a přesto ti, kteří se pro něj rozhodli, žili v extázi, jako by nikdy nepoznali život světský. Odmítali fyzickou lásku, majetek a svobodu, ale také jim byla cizí chamtivost a soupeření, nenávist a závist a všechna pokušení, kterým byl vystaven svět. Celým klášterním prostředím prostupoval mír a nepopsatelná radost ze sounáležitosti s Bohem. Všude vládla neuvěřitelná vyrovnanost, jak v prostředí, tak v duších těch, kteří tam žili. Pokud byl klášter vězením, bylo to vězení v Božím ráji s vědomím šťastné věčnosti u těch, jež tam svobodně přišli a rozhodli se tam zůstat.

Sestru Lucii probudil hlas klášterních zvonů. Otevřela oči a pár okamžiků se vylekaně a dezorientovaně rozhlížela. Malinká cela, v níž spala, byla tísnivě temná. Zvuk zvonů jí napověděl, že jsou tři hodiny ráno, že začínají vigílie, zatímco ostatní svět ještě hluboce spí.

Doprdele! Tenhle režim mě zabije, pomyslela si sestra Lucia.

Lehla si zpátky na malou nepohodlnou matraci a zoufale zatoužila po cigaretě. S odporem se vysunula z postele. Těžký hábit, který nosila a v němž i spala, ji škrábal po citlivém těle jako smírkový papír.

Připomněla si všechny ty nádherné, na míru šité šaty ve svém bytě v Římě a letním sídle v Gstaad. Od Valentina, Armaniho a Gianniho.

Zvenku slyšela lehké šustivé pohyby jeptišek, které se už shromažďovaly v chodbě. Ledabyly ustlala postel a vyšla do

dlouhého koridoru, kde se se sklopenýma očima řadily ostatní sestry. Pomalu se pohnuly směrem ke kapli. Vypadají jako chumel tučňáků, napadlo sestru Lucii. Bylo nad její schopnosti pochopit, proč se tyto ženy dobrovolně vzdaly života, sexu, krásných šatů a skvělého jídla. Jaký může být bez těch věcí smysl života? A ta jejich zatracená pravidla!

Když sestra Lucia poprvé překročila práh kláštera, hned ji matka představená poučovala: „Musíš chodit s hlavou skloněnou. Ruce si založ pod hábit. Dělej krátké kroky, chod pomalu. Vyhýbej se kontaktu pohledem s ostatními a na nikoho se nedívej. Nesmíš mluvit.

Tvůj sluch je určen pouze pro slovo Boží.“

„Ano, matko představená.“

Už celý měsíc dodržovala tyto předpisy.

„Ti, kdož sem přicházejí, se nepřidávají k ostatním, ale žijí v osamění s Bohem solitariamente. Samota ducha je základem pro spojení s Bohem. A je střežena pravidlem ticha.“

„Ano, matko představená.“

„Tvůj zrak musí mít klid. Když se díváš jiným do očí, rozptylují tě neúčinné představy.“

„Ano, matko představená.“

„Nejprve se musíš vypořádat se svou minulostí, vymýtiti staré zvyky a zbavit se všech vztahů k věcem světským, vymazat z hlavy všechny vzpomínky. Budeš konat očistné pokání a projdeš askézí a sebepokořováním, aby ses zbavila umíněnosti a sebelásky. Nikdy není dosti lítosti nad minulými poklesky. Jestliže jednou objevíme nekonečnou krásu a svátost Boha, chceme si ho naklonit nejen kvůli svým vlastním hříchům, ale kvůli všem hříchům, které byly spáchány.

„Ano, matko představená.“

„Musíš bojovat se smyslností, co svatý Jan nazval ‚temnotou smyslů‘.“

„Ano, matko představená.“

„Každá jeptiška žije v osamocení, jako by už byla v nebi. V tomto čistém vzácném klidu, po němž touží, může naslouchat nekonečnému tichu a uvědomovat si Boha.“

Když uplynul první měsíc, připravovala se Lucia k řádovému slibu. V den ceremonie jí ostříhali vlasy. To byl pro ni traumatizující zážitek. Provedla to sama matka představená. Předvolala si Lucii do svého úřadu a pokynula jí, ať se posadí. Pak si stoupla za ni, a než si

Lucia uvědomila, co se vlastně děje, uslyšela cvaknutí nůžek a ucítila zatahání za vlasy. Začala protestovat, ale náhle si uvědomila, že to, co se stalo, jen vylepší její zamaskování.

Vždycky si je může zase nechat narůst, pomyslela si. Mezitím budu vypadat jako oškubaná husa.

Vrátila se do ponuré místnůstky, která jí byla přidělena, a ohodnotila ji: Je to jak hadí doupě. Podlaha byla z hrubých prken a většinu prostoru zabrala matrace a tvrdá židle. Strašně si přála přečíst si noviny. Bez šancí, pomyslela si. Tady v životě o novinách neslyšeli, natož pak o rádiu nebo televizi. Není zde naprosto žádné spojení se světem.

Ale nejvíce šlo Lucii na nervy to nepřirozené ticho. Jedinou komunikací byly signály rukama, a než se je naučila, zdálo se jí, že se z toho zblázní. Když potřebovala smeták, musela natáhnout pravou ruku a předvést gesto, jako že zametá.

Když byla matka představená s něčím nespokojená, dotkla se třikrát své hrudi špičkami obou malíčků, ostatní prsty přitisknuty k dlani. Když byla Lucia pomalá v práci, matka představená si položila dlaň pravé ruky na levé rameno.

Pokud chtěla Lucii vyslovit důtku, mnila si prsty pravé ruky směrem dolů tvář u pravého ucha.

Pro Kristovy rány, napadlo otrávenou Lucii, vypadá, jako by si škrábala bleší štípnutí.

Došly ke kapli. Jeptišky se účastnily tiché mše, modlily se starobylý sanktus a otčenáš, ale sestra Lucia měla myšlenky u mnohem důležitějších záležitostí, než byl Bůh.

Za měsíc nebo dva, až mě přestane hledat policie, z té cvokárny zmiznu.

Po skončení ranních modliteb se Lucia ubírala spolu s ostatními do jídelny, pokradmu porušujíc pravidla, jako ostatně denně, a prohlížela si tváře kolem. To byla její jediná zábava. Zdálo se jí neuvěřitelné, že by žádná ze sester nevěděla, jak vypadají ostatní.

Jejich obličej je ji fascinovaly. Některé byly staré, jiné mladé, některé hezké, jiné ošklivé. Nedovedla pochopit, proč všechny vypadaly tak šťastně. Zvláště tři tváře ji neobyčejně zaujaly. Jedna byla sestra Tereza, žena asi padesátiletá. Do krásy měla daleko, ale vyzařovala z ní zvláštní duševní krásu a dodávala jí až nadpozemskou rozkošnost. Stále jako by se usmívala a nesla v sobě nějaké nádherné tajemství.

Pak Lucii zaujala sestra Graciela. Té nádherné ženě bylo snad něco málo přes třicet. Měla olivovou pleť, neobyčejně atraktivní rysy a oči jako dva černé rybníčky.

Ta mohla být filmovou hvězdou, říkala si Lucia. Jaký je asi její životní příběh? Proč se pohybovala na takovém místě?

Třetí pozoruhodnou osobou se Lucii zdála sestra Megan. Modrooká, se světlými řasami a obočím. Mohla mít tak ke třicítce a měla jasný, svěží pohled.

Proč sem asi přišla? A co sem přivedlo všechny ty další ženy?

Jsou zamčené za zdí, spí v malé cele, krmí je mizerným jídlem, osm hodin se modlí, mají těžkou práci a málo spánku. Asi jsou všechny cáknuté.

Byla na tom líp než ony, protože ony tady zůstanou třet celý život, zatímco Lucia bude za měsíc za dva pryč. Možná za tři, připustila. Tohle je skvělá skrýš. Byla bych blázen, kdybych odtud spěchala.

Za několik měsíců policie usoudí, že jsem mrtvá. Až se odtud dosta nu a získám peníze, co mám ve Švýcarsku, možná tady o tom praštěném místě napíšu knížku.

Před pár dny poslala matka představená Lucii do své kanceláře vyhledat a přinést nějaké papíry. Lucia využila

příležitosti a prohlížela si spisy. Naneštěstí při tom byla přistižena.

„Budeš činit pokání sebebičováním,“ nařídila jí matka představená.

Sestra Lucia pokorně sklonila hlavu. „Ano, matko představená.“

Lucia se vrátila do cely a o několik minut později zaslechly jeptišky, procházející koridorem, hrozivý zvuk biče, jak švihal vzduchem.

Jak mohly vědět, že sestra Lucia bičovala slavník?

Tyhle vrtochy by snesla nějaká masochistka, ale ne moje maličkost.

Nyní sedělo všech čtyřicet jeptišek v refektáři u dvou dlouhých stolů. Cisterciácká dieta byla přísně vegetariánská. Protože se tělo dožadovalo masa, bylo maso přísně zakázáno. Dlouho před rozbřeskem se podával Šálek čaje nebo kávy a několik gramů suchého chleba. Hlavní jídlo se podávalo v jedenáct hodin a skládalo se z řídké polévky, pár kousků zeleniny a příležitostně nějakého ovoce.

Nejsme zde proto, abychom těšily své tělo, ale Boha.

Takovou snídani bych nenabídla ani svému kocourovi, komentovala v duchu sestra Lucia. Jsem zde dva měsíce, a vsadím se, že jsem shodila tak pět kilo. Je to asi Boží verze zdravé výživy.

Když snídane skončila, přinesly dvě jeptišky mýsy na umývání nádobí a postavily je na konec každého stolu. Sestry se usadily u stolu a jedna po druhé podávaly svůj talíř k umytí. Sestra u mýsy ho umyla, osušila a podala zpět. Voda byla stále tmavší a mastnější.

A ony tak budou žít po celý zbytek života, pomyslela si sestra Lucia znechuceně. No, nemůžu si stěžovat. Je to vždycky lepší než být odsouzena k doživotí v base...

Ale momentálně by dala svou nesmrtelnou duši za cigaretu.

Asi pět set metrů po silnici dolů připravoval plukovník Ramón

Acoca a dva tucty pečlivě vybraných mužů z GOE - Grupo de operaciones Especiales - útok na klášter..

Kapitola 4.

Plukovník Ramón Acoca měl instinkty lovce. Miloval pronásledování, ale zabíjení mu poskytovalo hluboký vnitřní prožitek. Jednou se svěřil příteli: „Když zabijím, dostavuje se u mě orgasmus. Je jedno, jestli je to jelen nebo zajíc či člověk- když prostě někomu беру život, mám pocit jako Bůh.“

Acoca pracoval ve vojenské informační službě a brzy se rozšířila pověst o jeho vynikajících schopnostech. Neznal strach, byl bezohledný, inteligentní a těmito vlastnostmi brzy upoutal pozornost jednoho z Frankových pobočníků. Acoca nastoupil do Frankova Štábu jako poručík a ani ne za tři roky dosáhl hodnosti plukovníka. Byl to neslýchaný výkon. Velel skupině falangistů, speciální jednotce, určené k terorizování těch, kteří byli v opozici proti Frankovi.

Bylo to během války, když pro Acocu poslal člen OPUS MUNDO.

„Chci, aby vám bylo jasné, že s vámi hovoříme se svolením generála Franka.“

„Ano, pane.“

„Sledujeme vás, plukovníku, a uspokojujete nás.“

„Děkuji, pane.“

„Čas od času máme jistá pověření, která jsou - řekněme - přísně důvěrná. A velice nebezpečná.“

„Rozumím, pane.“

„Máme mnoho nepřátel. Lidí, kteří nechápou důležitost práce, kterou děláme.“

„Ano, pane.“

„Někdy nám překáží a to si nemůžeme dovolit.“

„Ne, pane.“

„Jsem přesvědčen, že bychom mohli využít schopností muže, jako jste vy, plukovníku. Myslím, že si rozumíme.“

„Ano, pane. Bylo by mi ctí být ve vašich službách.“

„Byli bychom rádi, kdybyste zůstal u armády. To bude pro nás cenné. Ale čas od času vás pověříme speciálními úkoly.“

„Děkuji, pane.“

„Nikdy o tom nemluvte.“

„Ne, pane.“

Ten muž za psacím stolem Acocu znervózňoval. Působil dojmem mocného a vyzařovalo z něho něco, čeho se člověk bál.

V průběhu krátké doby byl plukovník Acoca povolán vyřešit šest úkolů pro OPUS MUNDO. Jak již byl předtím upozorněn, byly velmi nebezpečné. A velice důvěrné.

Na jedné ze svých misí se Acoca setkal s krásnou dívkou z dobré rodiny. Do té doby byly všechny ženy, které měl, prostitutky nebo takové, které táhly za jeho skupinou. Acoca s nimi zacházel ponižujícím způsobem. Některé ženy se do něj skutečně upřímně zamilovaly, přitahovány jeho silou. K těm se choval nejhůř.

Ale Susana Cerredillová patřila do jiného světa. Její otec byl profesorem na Madridské univerzitě a matka byla právnickou. Susaně bylo sedmáct a byla již vyspělá žena s andělskou tváří madony. Ramón Acoca nikdy předtím nepotkal ženu - dítě takového vzhledu.

Její zranitelnost v něm vyvolávala něhu, jakou v sobě ani netušil.

Bláznivě se do ní zamiloval a z důvodů, které ani její rodiče, ani

Acoca nedovedli pochopit, se ona zamilovala do něho.

Líbánky Acoca prožíval, jako by nikdy předtím nepotkal jinou ženu. Znal slast, ale skutečnou lásku a vášně do té doby nikdy neprožil.

Za tři měsíce po svatbě mu Susana oznámila, že je těhotná. To ho nesmírně vzrušilo. K jejich radosti se přidal i rozkaz, jenž Acocu odvedl do malebné vesničky Castilbanca v baskické oblasti. Byl podzim 1936 a boje mezi republikány a nacionalisty zuřily nejkrutěji.

Jednoho klidného nedělního rána si Ramón Acoca a jeho mladá žena vyšli na náměstí na kávu, když to se náhle zaplnilo baskickými demonstranty.

„Chci, abys šla domů,“ řekl jí Acoca. „Tady to může být divoké.“

„A ty?“

„Prosím, běž. Já budu v pořádku.“

Demonstranti se začali vymykat kontrole.

Acoca s úlevou sledoval svou ženu, jak se vzdaluje od davu směrem ke klášteru na vzdáleném konci náměstí. V okamžiku, kdy došla ke dveřím, prudce se rozletěly a z klášterní budovy vyrazili ozbrojení Baskové a bezhlavě pálili kolem. Acoca jen bezmocně přihlížel, jak jeho žena klesla v ohni kulek, a toho dne přísahal Baskům pomstu. I církev byla za to zodpovědná.

A nyní byl v Avile, před jiným klášterem. Tentokrát zemřou..

V klášterní cele, v temnotě před rozedněním, držela sestra Tereza v pravé ruce pevně bič a silou se švihala po celém těle pocitujíc, jak se jí do kůže záryvají tvrdé uzly biče. Tiše odříkávala Miserere. Silou vůle tlumila výkřiky bolesti, protože žádný hluk nebyl v klášteře dovolen. Odpusť mi, Ježíši, mé hříchy. Jsi svědek, že se za ně trestám, tak jako jsi byl trestán Ty, a že si způsobuji rány, jaké byly způsobeny Tobě. Dovol mi trpět tak, jako jsi trpěl Ty.

Téměř omdlévala bolestí. Ještě třikrát se švihla a klesla v agonii na lože. Nestírala si krev. To nebylo dovoleno. Při každém pohybu sténala nesnesitelnou bolestí, ale vstala, uložila bič do černého pouzdra a postavila ho do kouta. Vždycky tam stál a stále připomínal, že každý hřích je vykoupěn bolestným pokáním.

Sestra Tereza se dopustila přestupku ráno, když se sklopenýma očima zabočovala za roh chodby a vrazila do sestry Graciely. Lekla se a pohlédla na ni. Okamžitě informovala o svém prohřešku matku představenou, která ji signálem pravé dlaně položené na pravé rameno, pak na levé a zase na pravé, špičkou palce se dotýkajíc ukazováčku, dala najevo, že má provést pokání bičem.

Ležíc na svém loži, nemohla sestra Tereza té noci vypudit z mysli obraz neskonale krásné tváře té mladé dívky. Věděla zároveň, že na ni v životě už nepohlédne a nepromluví na ni, protože sebemenší náznak intimity mezi jeptiškami byl přísně trestán. V prostředí tuhé morálky a fyzické askeze nebylo dovoleno rozvinout jakýkoliv druh přátelství. Kdyby dvě sestry pracovaly bok po boku a projevíly potěšení ze svého mlčenlivého společenství, matka představená by je okamžitě oddělila. Také nesměly nikdy sedět dvakrát vedle sebe u stolu. Církev delikátně nazývala přitažlivost dvou jeptišek navzájem „důvěrné přátelství“ a neodkladně a přísně ho trestala. Sestra

Tereza se potrestala za porušení pravidel.

Nyní k ní jakoby z dálky zaznívaly zvony. Byl to hlas Boží, jenž jí káral.

Ve vedlejší cele se zvuk zvonů vkradl do snů sestry Graciely a vyzvánění se mísilo s oplzlým vrzáním postele.

Přistupoval k ní nahý

Maur, úd měl ztopořený a vztahoval k ní ruce. Sestra Graciela otevřela oči a okamžitě byla vzhůru. Srdce jí zděšeně bušilo. Vylekaně se rozhlédla po komůrce a oddechla si, že je tam sama a že jediným skutečným zvukem byl hlahol zvonů.

Sestra Graciela poklekla po straně své matrace. Ježíši, děkuji Ti za to, že jsi mě vyvedl z mé minulosti. Děkuji Ti, že smím prožívat radost z toho, že jsem zde a těším se z Tvého světla. Dovol mi prožít pocit vrcholného štěstí z Tvého bytí. Pomoz mi, drahý Bože, správně pochopit výzvu, kterou jsi mi dal. Pomoz mi ulehčit smutku Tvého svatého srdce.

Sestra Graciela vstala a pečlivě si ustlala postel. Pak se připojila k průvodu ostatních sester, jež tiše kráčely ke kapli na ranní pobožnost. Ucítila známou vůni hořících svící a pod sandály hladké dlažební kameny.

Když sestra Graciela přišla do kláštera, nerozuměla řeči matky představené, že jeptiška je žena, která se vzdá všeho, aby vše získala. To bylo sestře Graciele čtrnáct let. Teď, o sedmáct let později, to chápala. Při rozjímání jí patřilo vše, protože při rozjímání mysl odrážela stav ducha, tiše, tak jako plynou vody řek. Její dny byly naplněny mírem.

Děkuji Ti, žeš mi dal zapomenout na strašnou minulost, Otče. Děkuji Ti, že jsi stál při mně. Jinak bych stále tápala...

Děkuji Ti... Děkuji Ti...

Když ranní pobožnost skončila, jeptišky se vrátily do svých cel a mohly spát až do východu slunce, kdy začaly laudes. Plukovník Acoca a jeho muži se svižně pohybovali tmou. Jakmile došli ke klášteru, plukovník je upozornil: „Jaime Miró a jeho skupina budou ozbrojeni. Neberte ohledy.“

Na okamžik se zahleděl na budovy kláštera. Viděl však před sebou jiný klášter. Ten, z něhož se vyřítili baskičtí partyzáni, a viděl

Susan, jak klesá k zemi zasažena střelami.

„Nenamáhejte se dostat Jaime Miró živého,“ dodal.

Sestru Megan vzbudilo ticho. Bylo to však ticho pohyblivé, jako by se hýbal vzduch, jako by se v něm neslyšně pohybovala těla. Byly to zvuky, které za celých patnáct let, která strávila v klášteře, neslyšela. Náhle ji naplnila předtucha, že se něco zlého děje.

Opatrně vstala, tmou se kradla ke dveřím a otevřela. Bylo to k neuvěření, ale celá dlouhá kamenná chodba byla plná mužů. Obr se zjizveným obličejem právě vyváděl matku představenou z její cely.

Megan v šoku třesla zrak. Snad mám noční můru, pomyslela si. Ti muži zde přece nemůžou být.
„Kde ho ukrýváte?“ naléhal plukovník Acoca.

Tvář matky představené odrážela krajní zděšení. „Ss! Toto je svatyně Boží. Znesvěcujete ji,“ pronášela třesoucím se hlasem. „Musíte okamžitě odejít.“

Plukovník jí stiskl paži a zatřásl s ní: „Chci Miróa, sestro.“

Zlý sen byl skutečností.

To už se otevíraly dveře ostatních komůrek a objevovaly se zmatené obličejy sester. Během klášterního života nebyly připraveny na takovou výjimečnou událost.

Plukovník Acoca odstrčil sestru Betinu a obrátil se k jednomu ze svých poručíků: „Prohledejte to tady. Odshora dolů.“ Acocovi muži se rozptýlili do kaple, refektáře, cel, probouzeli ty jeptišky, které ještě spaly, a hrubě je poháněli chodbou do kaple.

Sestry beze slova poslechly, dokonce i nyní respektovaly pravidlo mlčení. Megan ta scéna připadala jako z němého filmu.

Acocovi muži byli lačni pomsty. Byli to falangisté a příliš dobře si pamatovali, jak se k nim církve za občanské války otočila zády a podporovala loajalisty proti jejich milovanému vůdci, generalissimu Frankovi. Konečně nadešel čas odvety. Mlčení jeptišek a jejich vnitřní síla muže ještě více rozzuřovaly.

Když Acoca míjel jednu z cel, zaslechl křik. Nahlédl dovnitř a viděl, jak jeden z mužů strhává z ženy hábit. Pokračoval v cestě.

Sestru Lucii probudily zvuky vřiskajících mužských hlasů. Propadla panice. Policie mě vyslídila. Musím odtud zmizet. Ale nebylo jiné únikové cesty než hlavní vchod.

Rychle vstala a nakoukla do chodby. Naskytl se jí překvapující pohled. Chodba nebyla plná policistů, ale ozbrojených mužů v civilu, rozbíjejících stoly a lampy. Všude kolem vládl chaos.

Matka představená stála uprostřed všeho toho zmatku, tiše se modlila a přihlížela znesvěcování jejího milovaného kláštera. Sestra

Megan a Lucia k ní přistoupily.

„Co se tady, k čer... co se tady děje? Kdo to je?“ zeptala se Lucia.

Byla to první hlasitá slova, která vyslovila od okamžiku, kdy vstoupila do kláštera.

Matka představená si položila třikrát pravou ruku do levého podpaží, což znamenalo skrývat.

Lucia na ni nevěřícně zírala. „Teď snad už můžete mluvit, ne? Vypadněme odtud, proboha. A skutečně mám na mysli kvůli Bohu.“

Patricio Arrieta, plukovníkův hlavní pobočník, přispěchal:

„Všechno jsme prohledali, plukovníku. Ani stopy po Miróovi a jeho mužích.“

„Hledejte znovu,“ nařídil Acoca umíněně.

V té chvíli si matka představená připomněla jediný poklad, jenž klášter měl. Spěchala k sestře Tereze a šeptala jí: „Mám pro tebe úkol. Vezmi náš zlatý kříž a odevzdej ho klášteru v Mendavii. Musíš se odtud nějak dostat. Pospěš si!“

Sestra Tereza se tak chvěla, že se jí vlnil i čepec na hlavě. Strnule hleděla na matku představenou. Posledních třicet let svého života strávila v klášteře a nedovedla si představit, že by ho nyní měla opustit. Zvedla ruku a naznačila nemožnost.

Matka představená propadala šílenství. „Kříž se nesmí dostat těm neznabohům do rukou. Udělej to pro Ježíše Krista.“

Sestře Tereze zasvitlo v očích a napřímila se. Znakem odpověděla pro Krista. Otočila se aspěchala ke kapli.

Ke skupince se připojila sestra Graciela, v údivu zírající na to divoké řádění kolem.

Muži projevovali stále více násilí, ničili vše, co jim přišlo pod ruku. Plukovník Acoca je s uspokojením pozoroval.

Lucia se obrátila k Megan a Graciele. „Nevím, jak vy, ale já odtud mizím. Jdete se mnou?“

Hleděly na ni, příliš udiveny, než aby se zmohly na odpověď.

Vtom k nim přispěchala sestra Tereza s nějakou věcí zabalenou do kusu plátna. Několik mužů nahánělo do chodby další jeptišky.

„Tak dělejme,“ pobídla je Lucia.

Sestry okamžitě váhaly, ale pak následovaly Lucii k hlavním dveřím. Když zabočily na konci chodby, uviděly, že mohutné vstupní dveře jsou rozbity.

Náhle se před nimi objevil muž. „Kam máte namířeno, dámy?“

Pěkně zpátky. Moji přátelé s vámi mají své úmysly.“

„Máme pro tebe dárek,“ řekla Lucia. Zvedla jeden z těžkých kovových svíců stojících na stolech po stranách chodby a usmála se.

Muž se rozpačitě podíval na svícen. „Co s tím chceš dělat?“

„Tohle.“ Lucia švihla svícem proti jeho hlavě a muž se skácel v bezvědomí na zem.

Její tři společnice třesly oči v údesu.

„Hněte sebou!“ pobízela je Lucia.

Za okamžik vyšly Lucia, Megan, Graciela a Tereza ven na přední nádvoří a spēchaly branou do hvězdnaté noci.

Lucia se zastavila. „Opouštím vás. Budou vás hledat, tak raději rychle někam zmizte.“

Odvrátila se a vyšla směrem ke vzdáleným horám, tyčícím se za klášterem. Schová se tam někde nahoře, dokud pátrání neochladne a pak se vydá do Švýcarska. Všivá směla. Ti bastardi mě připravili o bezvadnou skrýš.

Když vyšla kousek do kopce, pohlédla dolů. Ze svého výhodného stanoviště viděla, jak její tři společnice stále stojí před branou kláštera jako tři černě oděné sochy. Probůh, proč se nepohnete, než vás chytí? Dělejte!

Nemohly se rozhybat. Jako by byly všechny jejich smysly paralyzovány za ta dlouhá léta a nyní se nedovedly vypořádat s tím, co se jim přihodilo. Hleděly k zemi jako omráčeny a nebyly schopny myslet. Takovou dobu byly za Boží branou, odloučeny od světa, že teď, když je již klášterní zeď nechránila, naplnil je pocit rozpaků a paniky. Neměly nejmenší představu kam jít nebo co dělat. Tam uvnitř byl jejich život zorganizován. Byly nakrmeny, byl jim poskytnut oděv, bylo jim řečeno, co a kdy dělat. Žily podle Řádu. Najednou zde není žádný Řád. Co od nich Bůh žádá? Jaký je Jeho úmysl? Tiskly se k sobě a bály se promluvit nebo se na sebe podívat.

Konečně sestra Tereza váhavě ukázala k osvětlené Ávile v dálce a naznačila tudy. Nejistě se pomalu vydaly k městu. Lucia na ně shlížela z kopce a pomyslela si: Ne, vy husy! To bude první místo, kde vás budou hledat. No, ale je to váš problém. Já mám

své vlastní. Ještě moment stála, sledujíc je, jak krácejí vstříc své záhubě. Dopřdele.

Lucia se vydala dolů z kopce, klopýtala přes volné kamení, přeskakovala je, nepohodlný hábit jí vadil v chůzi.

„Počkejte,“ volala. „Zastavte se!“

Sestry se zastavily a otočily se.

Lucia k nim bez dechu doběhla. „Jdete špatným směrem. Město bude první místo, kde vás budou hledat. Musíte se schovat někde mimo.“

„Mlčky na ni hleděly.“

Lucia netrpělivě pokračovala: „V horách. Pojďte za mnou.“

Obrátila se a vydala se opět směrem do kopce. Ostatní ji pozorovaly a po chvíli se jedna po druhé šplhaly za ní.

Lucia se každou chvíli ohlédla, zda skutečně jdou. Proč se nestarám o sebe? uvažovala. Nemám za ně zodpovědnost.

Když jsme pohromadě, je to mnohem nebezpečnější. Šplhala dál a dbala na to, aby je měla stále v dohledu.

Výstup šel ženám velice pomalu. Stále zpomalovaly a Lucia se zastavovala a čekala, až ji dojdou. Ráno se jich zbavím.

„Pojďte rychleji,“ volala na ně.

Řádění v klášteře ustávalo. Omámené jeptišky ve zmačkaných a zkrvavených hábitech shromáždili a nacpali do dvou neoznačených krytých nákladních vozů.

„Odvezte je na mé velení do Madridu,“ nařídil plukovník Acoca.

„Držte je v izolaci.“

„Jaký důvod...?“

„Přechovávání teroristů.“

„Ano, plukovníku,“ odpověděl Patricio Arrieta. Zarazil se. „Čtyři chybějí.“

Plukovník na něj vrhl ledový pohled. „Najděte je.“

Plukovník Acoca odletěl zpět do Madridu, aby referoval předsedovi vlády. „Jaime Miró uprchl, než jsme vtrhli do kláštera.“

Předseda vlády přikývl. „Ano, slyšel jsem.“ Uvažoval, zda se Jaime Miró vůbec v klášteře skrýval. Nebylo pochyb o tom, že plukovník Acoca se začal nebezpečně vymykat kontrole. Brutální útok na klášter vyvolal bouři protestů.

Předseda vlády opatrně volil slova:

„Noviny mě pronásledovaly kvůli tomu, co se stalo.“

„Noviny z toho teroristy dělají hrdinu,“ oponoval Acoca s kamenným výrazem. „Nesmíme se jimi nechat ovlivňovat.“

„Způsobuje to vládě nemalé těžkosti, plukovníku. A ty čtyři jeptišky - jestli budou mluvit...“

„Nebojte se. Daleko se nedostanou. Chytím je a taky najdu Miróa.“

Předseda vlády už byl rozhodnutý, že nemůže příliš mnoho riskovat. „Plukovníku, chci mít jistotu, že o těch třicet šest jeptišek, které jste zajal, bude řádně postaráno, a nařídím armádě, aby se k vám připojila při pátrání po Miróvi a těch ostatních. Budete pracovat s plukovníkem Sostelem.“

Následovala dlouhá, nebezpečná pauza. „Kdo z nás bude pověřen operací?“ zeptal se Acoca a ledově pohlédl na předsedu vlády.

Předseda polkl. „Samozřejmě že vy.“

Lucia a ostatní tři sestry šlapaly za časného rozbřesku do hor směrem k severovýchodu, pryč od Ávily a kláštera. Byly zvyklé pohybovat se tiše, takže nenadělaly mnoho hluku. Jediným zvukem bylo šustění jejich plášťů a chřestění růženců, občasné zapraskání větvičky a zrychlený dech, jak šplhaly výš a výš.

Dostaly se na plošinu pohoří Guadarrama a ubíraly se vyježděnou cestou ohraničenou kamennou zídou. Míjely pole s ovci a kozami. Do východu slunce měly za sebou už několik mil a přicházely k zalesněné oblasti před vesnicí Villacastin.

Zde je nechám, rozhodla se Lucia. Jejich Bůh se už o ně postará.

No, o mě se taky pěkně postaral, pomyslela si trpce. Švýcarsko je v nedohlednu. Nemám peníze, pas a oblečená jsem jako hrobník.

Ted' už tamti zjistili, že jsme fuč. Budou nás hledat, dokud nás nenajdou. Čím dřív zmizím sama, tím líp.

V tom okamžiku se však událo něco, co ji přimělo změnit plány.

Když se sestra Tereza prodírala mezi stromy, klopýtla a balíček, který doposud tak pečlivě střežila, spadl na zem.

Vypadl z plátěného obalu a Lucia hleděla vykuleně na nádherně tepaný zlatý kříž, blyštící se v paprscích vycházejícího slunce.

Tohle je skutečné zlato, napadlo ji. Někdo tam nahoře mi přece jen přeje. Ten kříž je mana. Skutečná mana. To je můj lístek do Švýcarska.

Lucia pozorovala, jak sestra Tereza zvedla kříž a opět ho pečlivě zabalila do plátna. Lucia se v duchu usmála. Bylo

snadné ji ho vzít.

Tyhle jeptišky by udělaly všechno, co by jim řekla.

Město Ávila bylo vzhůru nohama. Zprávy o útoku na klášter se rychle rozšířily a páter Berrendo byl vybrán, aby konfrontoval plukovníka Acocu. Knězi bylo tak sedmdesát, na první pohled byl křehké postavy, ale skrývala se v něm velká vnitřní síla. Byl svým farníkům laskavým pastýřem a měl vždy pochopení. Ale v tomto okamžiku byl naplněn chladnou zlobou.

Plukovník Acoca ho nechal čekat celou hodinu, než se uráčil pozvat ho do své kanceláře.

Páter Berrendo spustil bez jakéhokoliv úvodu: „Vy a vaši muži jste napadli klášter, aniž jste byli nějak provokováni. Byl to čin šilenců.“

„Prostě jsme jen konali svou povinnost,“ odpověděl plukovník úsečně. „Opatství poskytlo úkryt Jaimu Miróovi a jeho bandě vrahů, takže sestry za to nesou zodpovědnost. Zadrželi jsme je k výsledku.“

„Našli jste Jaima Miróa v opatství?“ naléhal kněz zlostně.

Plukovník Acoca odpověděl klidně: „Ne. On i jeho muži uprchli, než jsme se tam dostali. Ale najdeme je a spravedlnosti bude učiněno zadost.“

Mé spravedlnosti, pomyslel si plukovník jedovatě.

Kapitola 5.

Jeptišky postupovaly pomalu. Jejich úbor zrovna příliš nevyhovoval hrbolatému terénu. Tenké sandály je nechránily dostatečně na kamenité zemi a hábity se neustále za něco zachytávaly. Sestra Tereza zjistila, že se ani nemůže modlit růženec, protože potřebuje obě ruce k tomu, aby si chránila obličej před šlehajícími větvičkami.

V denním světle se jim svoboda zdála být ještě hroznější než předtím. Bůh vyhnal sestry z ráje do cizího, hrozivého světa a Jeho vedení, na které doposud spoléhaly, skončilo. Nacházely se v neznámé krajině bez mapy a bez kompasu. Zdi, které je doposud chránily před bolestí, zmizely a ony se cítily jako nahé. Všude kolem číhalo nebezpečí a už nebylo místa, kam by se mohly uchýlit. Byly cizinkami a omračovaly je nezvyklé pohledy a zvuky země. Kolem se pohyboval hmyz, zpívali ptáci, modrá obloha útočila na smysly. A ještě něco rušivého zde působilo.

Zpočátku, když byly venku z kláštera, vyhýbaly se Tereza, Megan i Graciela úzkostlivě jedna na druhou pohlédnout, stále ještě instinktivně dodržovaly řád. Nyní si však dychtivě prohlížely tváře.

Také jim po tolika letech mlčení dělalo problémy mluvení. A když už promluvíly, slova zněla váhavě, jako by se učily novou dovednost. Vlastní hlasy jim zněly podivně. Pouze Lucia se zdála bez zábran, a ostatní ji automaticky považovaly za svého vůdce.

„Taky bychom se mohly navzájem představit,“ navrhla Lucia. „Já jsem sestra Lucia.“

Následovala rozpačitá odmlka, až Graciela nesměle pronesla: „Já jsem sestra Graciela.“

Tmavovláška, až neskutečně krásná.

„Já jsem sestra Megan.“

Mladá blondýna s jiskřivými modrými očima.

„Já jsem sestra Tereza.“

Nejstarší ze skupiny. Padesát? Šedesát?

Když odpočívaly v lese před vesnicí, Lucia přemítala: Jsou jako ptačí mláděta vypadlá z hnízda. Neporadí si samy ani pět minut. No, to bude pro ně moc zlé. A já budu se zlatým křížem na cestě do Švýcarska.

Lucia popošla na kraj mýtiny, na níž ležely, a nakukovala mezi stromy k malé vesnici pod nimi. Po ulici se procházelo několik lidí, ale žádné stopy po mužích, kteří vyplnili klášter. Rozhodla se: Nadešel můj čas.

Obrátila se k ostatním. „Sejdu dolů do vesnice a obstarám pro nás všechny nějaké jídlo. Vy počkejte zde.“ Pak pokynula k sestře Tereze. „Ty pojď se mnou.“

Sestra Tereza byla poněkud zmatená. Třicet let poslouchala pouze příkazy matky představené a teď najednou ji nařizuje tato sestra.

Ale co se má stát, je vůli Boží, pomyslela si. On ji pověřil, aby se o nás postarala, ona tedy promlouvá Jeho hlasem.

„Musím dopravit tenhle kříž do kláštera v Mendavii co nejdříve.“

„Dobrá. Až se dostaneme dolů, zeptáme se na směr.“

Pomalou sestupovaly z kopce k vesnici a Lucia se obezřele rozhlížela, zda nehrozí nějaké nebezpečí. Nic nepostřehla.

Zdá se, že to bude snadné, libovala si.

Došli k vesnici, nápis říkal „Villacastin“. Před nimi se táhla hlavní ulice, vlevo odbočovala malá opuštěná ulička.

Výborně, pomyslela si Lucia. Když se to stane, nebude jistě žádný svědek.

Zahnula do boční uličky. „Pojďme tudy, je větší naděje, že nás nikdo neuvidí.“

Sestra Tereza poslušně přikývla a následovala Lucii. Teď vyvstala otázka, jak od ní kříž dostat.

Nemůžu ho popadnout a utíkat. Asi by začala ječet a upoutala by pozornost lidí. Musím to udělat tak, aby byla zticha.

Na zemi ležel kousek silné větve. Lucia se zastavila a zvedla ho.

Byl dost těžký. Perfektní. Počkala, až ji sestra Tereza dojde.

„Sestro Terezo...“

Jeptiška se k ní otočila, ale ve chvíli, kdy už Lucia začala zvedat klacek, se ozval odkudsi mužský hlas: „Bůh s vámi, sestry.“

Lucia se prudce otočila, připravená utíkat, za ní stál muž v dlouhé hnědé mnišské kutně. Byl vysoký a hubený, měl orlí nos a ten nejsvatější výraz tváře, jaký kdy Lucia viděla. Oči mu svítily teplým vnitřním světlem, hlas měl měkký a

zdvořilý.

„Jsem mnich Miguel Carrillo.“

Lucii vířilo v hlavě. Její původní plán se zhroutil. Ale nyní ji náhle napadl ještě lepší. „Díky Bohu, že jsi nás našel,“ řekla.

Tenhle muž jí pomůže k útěku. Určitě bude vědět, jak se co nejsnadněji dostat ze Španělska.

„Jdeme z cisterciáckého kláštera u Ávily,“ vysvětlovala Lucia.

„Minulou noc ho nějací muži vyplnili. Všechny jeptišky byly zajaty, jen nám čtyřem se podařilo uprchnout.“

Když mnich promluvil, jeho hlas byl plný rozčilení: „Já jdu z kláštera v Saint Genéro, kde jsem strávil posledních dvacet let. Na nás zaútočili noc předtím.“ Povzdechl. „Vím, že Bůh má své úmysly se všemi svými dětmi, ale momentálně skutečně nevím, co dělat.“

„Ti muži nás budou hledat,“ pokračovala Lucia. „Je důležité, abychom se co nejrychleji dostaly ze Španělska. Můžeš nám nějak poradit?“

Mnich se vlídně usmál. „Myslím, sestro, že vám mohu pomoci.“

Bůh nás svedl dohromady. Zavedte mě k ostatním.“

Lucia ho přivedla ke zbylým dvěma sestrám.

„To je mnich Carrillo,“ představila ho. „Dvacet let žil v klášteře.“

Pomůže nám.“

Reakce byly různé. Graciela se na muže neodvážila přímo pohlédnout a vrhala na něj krátké, leč zvědavé pohledy.

Megan si ho se

zájmem prohlížela a sestra Tereza ho považovala za posla Božího, jenž ji dovede do kláštera v Mendavii.

Mnich Carrillo vysvětloval: „Muži, kteří zaútočili na klášter, vás budou nepochybně pronásledovat. Budou hledat čtyři jeptišky. Takže nejdříve se musíte převléci.“

Megan mu připomněla: „Ale nemáme šaty na převlečení.“

Mnich Carrillo ji obdařil blaženým úsměvem: „Náš Pán má nesmírně veliký šatník. Neobávej se, dítě. Pojďme do městečka.“

Byly dvě hodiny odpoledne, doba siesty, a mnich Carrillo se čtyřmi jeptíškami krácel hlavní ulicí, sleduje každý podezřelý pohyb.

Obchody byly zavřené, ale z restaurací a barů se linula divná chrlivá, tvrdá hudba a nevázané zvuky.

Mnich Carrillo si povšiml výrazu tváře sestry Terezy. „To je rockand-roll,“ poučil ji. „V současnosti velice populární mezi mladými.“

Před jedním z barů stály dvě mladé ženy a hleděly na kolenjdoucí jeptišky. Jeptišky se zase vykulenýma očima ohlížely po nich, po jejich podivném oděvu. Jedna měla na sobě sukni tak krátkou, že jí sotva zakrývala stehna, druhá měla delší sukni s rozparky na bocích až ke stehnům. Obě měly na sobě těsné pletené halenky bez rukávů.

To zrovna můžou být nahé, pomyslela si sestra Tereza zděšeně.

Ve dveřích stál muž v roláku a v saku bez límce, kolem krku měl přívěsek s drahokamem.

Když míjeli krčmu, ovanul je neznámý zápach. Nikotin a whisky.

Megan upírala zrak na něco přes silnici. Zastavila se.

Mnich Carrillo se zeptal: „Co je? Co se děje?“ Podíval se tím směrem.

Megan upoutala žena s děckem v náručí. Kolik už je to let, co naposled viděla miminko nebo vůbec nějaké malé dítě?

Naposled v sirotčinci. A to už je čtrnáct let. V náhlém šoku si uvědomila, nakolik se její život vzdálil skutečnému světu.

I sestra Tereza hleděla na dítě, ale na mysli jí vytanulo něco jiného. To je Moničino miminko. Dítě se rozplakalo. Pláče, protože jsem ho opustila. Ale ne, to je přece nemožné. Bylo to před třiceti lety.

Odvrátila pohled, ale v uších jí stále zněl dětský pláč. Pokračovali v cestě.

Míjeli kino. Plakát hlásal Tři milenky a na fotografii objímaly tři spoře oděné ženy nahou hrud muže.

„Proč, vždyť ony - ony jsou téměř nahé!“ vykřikla sestra Tereza.

Mnich Carrillo se zamračil. „Je to tak. Je to ostudné, co dnes člověk na plátně může vidět. Ten film je čistá pornografie.“

Divákovi předvádějí ty nejintimnější scény. Svádějí děti Boží na úroveň zvířat.“

Prošli kolem železářství, kadeřnictví, květinářství, cukrárny, vše bylo v době siesty zavřeno. U každého obchodu se sestry zastavily a nahlížely do výkladů plných kdysi známým zbožím, na něž se nyní jen matně rozpomínaly.

Když došli k obchodu s dámskými oděvy, mnich Carrillo je zastavil.

Rolety na výkladech byly spuštěny a nápis na dveřích hlásal „Zavřeno“.

„Počkejte zde,“ nařídil.

Došel na roh a zmizel z dohledu. Čtyři ženy tam stály a nechápavě se jedna na druhou dívaly. Kam šel? Co když se už nevrátí?

Za pár minut zaslechly, jak se otevírají přední dveře a v nich stál mnich Carrillo s úsměvem na rtech. Pokynul jim dovnitř. „Rychle.“

Jakmile byli všichni v obchodě, opět dveře zavřel a zamkl. „Jak jste...?“ chtěla se zeptat Lucia.

„Bůh stvořil i zadní dveře,“ odpověděl mnich vážně. Lucia si však povšimla náznaku šibalství v jeho tónu a usmála se.

Sestry se bázlívě rozhlížely. Obchod byl jedna mnohobarevná hromada šatů, svetříků, podprsenek a punčoch, střevíčků na vysokých podpatcích a živůtků. Byly to věci, které už po mnoho let neviděly. Všechno v takovém podivném stylu. Kabelky, šátky a halenky.

Příliš mnoho pro oči. Ženy tam stály s otevřenými ústy.

„Musíme si pospíšet,“ pobízel je mnich Carrillo, „a být pryč, než siesta skončí a obchod se bude znovu otevírat.“

Poslužte si. Vyberte si, co se vám bude hodit.“

Lucia se těšila: Díky Bohu za to, že se konečně zase může obléct jako žena. Přistoupila k věšákům s šaty a začala se jimi probírat. Našla si běžovou sukni a tmavší hedvábnou halenku, která se sukni

pěkně ladila. No, Balenciaga to není, ale pro tentokrát to stačí. Vybrala si kalhotky a podprsenku a taky pár pohodlných bot. Stoupala si za regály a za pár okamžiků byla převlečená a připravená k odchodu.

Ostatní si vybíraly velice pomalu.

Graciela si vybrala bílé bavlněné šaty, které se krásně hodily k jejím černým vlasům a olivové pleti, a pár sandálů.

Megan si pro sebe našla vzorkované modré bavlněné šaty pod kolena a střevíce na nízkém podpatku.

Nejsložitější to měla sestra Tereza. Výběr byl příliš velký. Hedvábí, flanel, tvíd i kůže, kepr, bavlna, manšestr, plejáda kostek, proužků v každé barvě. A všechno se sestře Tereze zdálo tak tenounké!

Posledních třicet let byla zvyklá na decentní těžký hábit. A teď ho měla odložit a obléci se do těch výstředních výtvorů! Nakonec si vybrala tu nejdelší sukni, která tam byla, a k tomu si vzala bavlněnou halenku s vysokým stojatým límcem a dlouhými rukávy.

Mnich Carrillo je pobízel: „Tak si pospěšte. Převlékejte se.“

Rozpačité jedna na druhou pohlédly.

Usmál se. „Počkám vedle v kanceláři.“

Odešel do zadní části obchodu a vešel do kanceláře.

Sestry se začaly svlékat, až bolestně se před sebou ostýchajíce.

Mnich Carrillo si přitáhl židli k zrcadlu, prohlížel si je a rozvažoval: Se kterou z nich si to nejdříve rozdám?

Miguel Carrillo začal svou kariéru zloděje už v desíti letech. Příroda ho obdařila vlnitými blondatými vlasy a andělskou tváří, jež se později ukázaly jako nedocenitelné přednosti v jeho profesi. Začal zgruntu. Nejdříve kradl kabelky a zboží v obchodech, a když dorůstal, rozšířil své působení a okrádal opilce a odíral bohaté ženy. Protože byl velice přitažlivý, měl velký úspěch. Podařilo se mu provést několik originálních podfuků, jeden lepší než druhý. Naneštěstí mu jeho poslední lumpárna přivodila zkázu.

Carrillo se představoval jako mnich ze vzdáleného kláštera a potuloval se od kostela ke kostelu a žebrol o nocleh.

Vždycky se mu dařilo, a když přišel farář ráno otevřít kostel, dobrý mnich byl pryč

a s ním všechny cennosti. Ale před dvěma dny v Benjaru, malém městečku poblíž Ávily, ho štěstí opustilo. Farář se neočekávaně vrátil a Miguel Carrillo byl přistižen, zrovna když vykrádal kostelní poklad. Farář byl svalnatý podsaditý muž, srazil Carrillo k zemi a chtěl ho předat policii. Carrillo zvedl ze země těžký stříbrný kalich a kněze jím udeřil. Buď byl kalich příliš těžký, nebo lebka kněze příliš křehká, ale stalo se, že se kněz mrtev skácel k zemi. Miguel Carrillo v panice prchal a toužil se dostat co nejdál od zločinu, jak jen to bude možné. V Ávile se doslechl historku o útoku plukovníka Acoci na klášter a o tajné GOE. Byl to opět osud, jenž ho přivedl do cesty čtyřem prchajícím jeptiškám.

Nyní, plný dychtivého očekávání, studoval jejich postavy a přemýšlel: Je tady další zajímavá možnost. Protože plukovník Acoca a jeho muži sestry hledají, patrně je na jejich hlavy vypsána tučná odměna. Nejdříve si s nimi užijí a pak je předám Acocovi.

Všechny ženy kromě Lucie byly teď nahé. Carrillo pozoroval, jak si rozpačité oblékají spodní prádlo. Pak si oblékly šaty a neobratně zápasily s knoflíky a zipy, spěchaly, už aby byly pryč, než je někdo chytí.

Je čas dát se do práce, pomyslel si šťastně Carrillo. Vstal ze židle a vrátil se do obchodu. Prohlédl si ženy a spokojeně je ohodnotil:

„Výborně. Nikoho na světě by nenapadlo považovat vás za jeptišky.

Ještě bych navrhoval šátky na hlavu.“ Vybral každé po jednom a díval se, jak si je uvazují.

Miguel Carrillo se již rozhodl. Graciela bude první. Je nepochybně nejkrásnější žena, jakou kdy viděl. A její tělo! Jak jím mohla plýtvat ve službách Bohu? Já jí ukážu, co s ním dělat.

Obrátil se k Lucii, Tereze a Megan: „Musíte mít hlad. Běžte do kavárny, kterou jsme míjeli, a počkejte tam na nás. Já zajdu do kostela a půjčím si od kněze nějaké peníze, abychom se mohli najíst.“

Promluvil ke Graciele: „Ty pojď se mnou, sestro, a vysvětlíš knězi, co se v klášteře stalo.“

„Já... dobře.“

Ostatním Carrillo řekl: „Budeme hned zpátky. Vy jděte raději opět zadními dveřmi.“

Sledoval, jak Lucia, Tereza a Megan odcházejí. Jakmile uslyšel, že se za nimi zavřely dveře, věnoval pozornost Graciele. Je fantastická. Možná si ji ponechám, zkrotím a vycvičím pro své řemeslo.

Může být velice užitečná.

Graciela ho pozorovala. „Jsem hotova.“

„Ještě ne.“ Carrillo předstíral, že si ji prohlíží. „Ne. Obávám se, že to není ono. Ty šaty nejsou pro tebe vhodné. Sundej je.“

„Ale... proč?“

„Nesedí ti pořádně,“ dodal hbitě. „Lidi si tě všimnou. Nemůžeš vzbuzovat pozornost.“

Zaváhala a pak poodešla za regál.

„Spěchej. Máme velice málo času.“

Graciela si neohrabaně přetahovala šaty přes hlavu. Stála tam jen ve spodním prádle, když se náhle objevil Carrillo.

„Sundej si všechno,“ nařizoval příškrčeným hlasem.

Graciela na něj upřela pohled. „Cože? Ne!“ odmítala pláctivě.

„Já... já nemůžu. Prosím... já...“

Carrillo přistoupil těsně k ní. „Já ti pomůžu, sestro.“

Strhl jí podprsenku a roztrhl kalhotky.
„Nel!“ křičela. „Nesmíš! Přestaň!“
Carrillo se štlil. „Carita, teprve jsme začali. Uvidíš, jak se ti to zalíbí.“
Objal ji silnými rukama a násilím položil na zem a zvedl si kutnu.
Graciela měla náhle pocit, jako by před ní spadla opona. Viděla
Maura, jak do ní vráží svůj úd, proniká do hloubky jejího těla a slyšela pronikavý matčin křik.
A v hrůze si uvědomovala: Ne, už ne. Prosím ne...
Horečně s Carrillem zápasila v úsilí uniknout z jeho sevření a vstát.
„K čertu s tebou,“ vykřikoval.
Udeřil ji pěstí do tváře a Graciela zůstala omámeně ležet.
Náhle se kola času začala otáčet zpět.
Zpět... Zpět...

Kapitola 6.

Las Navas del Marqués,

Španělsko 1950

Bylo jí pět let. Její první vzpomínky jsou na procesí nahých cizích mužů šplhajících k matce do postele.
Matka ji vysvětlovala: „Jsou to tvoji strýčkové. Musíš k nim chovat úctu.“
Byli to vulgární a primitivní muži, kteří nezanechali žádný dojem. Zůstali na noc, na týden, na měsíc a pak zmizeli.
Jakmile odešli,
Dolores Pinerová se okamžitě ohlížela po dalších.
V mládí to bývala krasavice a Graciela zdělila její podobu. Bylo potěšení se na ni podívat, už když byla dítě. Měla vysoké lící kosti, pleť olivové barvy, lesklé černé vlasy a dlouhé husté řasy. Její mladé tělo slibovalo rozkoš. Jak léta mýjela, Dolores Pinerová ztloustla a kdysi krásný obličej byl poznamenán časem.
Ačkoliv už zdaleka nebyla krásná, byla stále žádoucí a těšila se pověsti vášnivé milenky. Milování byl její jediný talent, který maximálně dovedla využít a pokoušela se tak získat muže do svého podruží v naději, že svým tělem si získá jejich lásku. Na živobytí si vydělávala jako švadlena, ale mizerně, protože jí na tom nezáleželo.
Najímaly si ji pouze venkovské ženy, které si nemohly dovolit dražší služby.

Dolores Graciellou pohrdala, protože jí připomínala jediného muže, kterého kdy milovala. Gracielin otec byl pohledný mladý mechanik, který nabídl Dolores sňatek a ona se mu dychtivě poddala. Když mu oznámila, že je těhotná, muž zmizel, zanechávaje ji s prokletím svého semene.
Dolores Pinerová měla divoký temperament a vybíjela si ho na dítěti. Kdykoliv Graciela něco provedla, matka ji zbila a křičela: „Jsi tak pitomá jako tvůj otec!“
Graciela nemohla před ranami a křikem nikam uniknout. Každé ráno se probouzela s modlitbou: „Prosím tě, Bože, ať mě maminka dnes nebije.“
„Prosím tě, Bože, ať je maminka dnes šťastná.“
„Prosím tě, Bože, ať mi maminka dnes řekne, že mě má ráda.“
Když zrovna Dolores Graciellu nebila, ignorovala ji. Dítě si samo připravovalo jídlo a udržovalo si šaty. Připravovala si svačiny do školy a učitelé říkali: „Maminka mi dnes udělala ke svačině empanadas. Ví, jak moc to mám ráda.“
Nebo: „Roztrhla jsem si šaty, ale maminka mi je opravila. Ráda pro mě něco dělá.“
Nebo: „Zítřka jdeme s maminkou do kina.“
Učitelé to lámalo srdce. Las Navas del Marqués byla malá vesnice, asi hodinu vzdálená od Ávily, a jako v každé malé vesnici i zde věděl jeden o druhém všechno. Způsob života Dolores Pinerové byl ostudou a poznamenával Graciellu.
Matky nechtěly dovolit svým dětem, aby si s Graciellou hrály, protože by je mohla zkazit. Graciela navštěvovala školu v Plazoleta del Cristo, ale neměla žádné přátele.
Patřila k nejbystřejším dětem ve třídě, ovšem její výsledky byly bídné. Nemohla se soustředit, protože byla stále unavená.
Učitel seji pokoušel nabádat: „Musíš chodit dříve spát, Graciello, abys byla do dalšího dne odpočatá.“
Její neustálá vyčerpanost neměla nic společného s pozdním usínáním. Graciela bydlela s matkou v malém dvoupokojovém domku.
Děvče spalo na pohovce v malém pokoji, odděleném od ložnice pouze tenkým starým závěsem. Jak mohla Graciela vyprávět učitelé o obscénních zvucích, které ji v noci probouzely a nedovolily ji usnout, když poslouchala, jak se její matka miluje s kdekým mužem, který se jí namane?
Přinesla-li domů špatné známky, matka vrískala: „To je přesně to, co jsem čekala! A víš, proč máš takové výsledky? Protože jsi blbá!“
Blbá!“
Graciela tomu věřila a stěž si jí dařilo potlačit slzy.
Odpoledne, když skončilo vyučování, vydávala se Graciela na dlouhé osamělé procházky klikatými uličkami, lemovanými akáciemi a fíkovníky, procházela kolem bílých kamenných domů, v nichž žili otcové s milovanými rodinami. Graciela měla spoustu kamarádek, ale pouze ve svých představách. Byla to roztomilá děvčátka a hezcí chlapci, všichni ji zvali na oslavy, kde se podávaly pohádkové koláče a zmrzlina. Její fantazijní přátelé byli laskaví a všichni ji říkali, jak je milá. Kdykoliv matka nebyla nablízku, vedla s nimi Graciela dlouhé hovory.

Pomohla bys mi s domácím úkolem, Gracielo? Neumím udělat součty, a ty jsi v tom dobrá.
Co budeme dneska. Gracielo, dělat? Mohli bychom jít do kina nebo si zajít do města na limonádu.
Pustí tě maminka dneska k nám na večeři, Gracielo? B udeme mít paelu.
Asi ne. Mamince je smutno, když nejsem doma. Jsem pro ni všechno, co má.
V neděli ráno Graciela vždycky vstala časně, tiše se oblékla, aby nevzbudila matku a nějakého strýce, který zrovna byl v její posteli, a vydala se do kostela San Juan Bautista, kde páter Perez vyprávěl o radostech posmrtného života, o pohádkovém životě s Ježíšem; a Graciela se nemohla dočkat, až zemře a s Ježíšem se setká.
Páter Perez byl atraktivní kněz, asi nanejvýš čtyřicátník. Než přišel před pár lety do Las Navas del Marqués, sloužil jako pastor bohatým i chudým, zdravým i nemocným a ani nyní v malé vesnici nebylo nic, co by mu zůstalo skryto. Viděl, že Graciela je pravidelnou návštěvnicí mší svatých, a také věděl o životě, jaký vedla její matka.

Byl to naprosto nevhodný domov pro mladé děvče, ale bohužel nikdo s tím nemohl nic udělat. Kněze těšilo, že Graciela našla důvěru v Boha. Byla laskavá a milá, nikdy nemluvila o tom, co se dělo doma, ani si nestěžovala.
Graciela přicházela každou neděli ráno oblečená do čistých, upravených šatů a páter věděl, že si je jistě prala sama.
Věděl, že seji ostatní děti z vesnice vyhýbají, a jeho srdce jí vycházelo vstříc. Zvykl si strávit s ní nějakou chvíli po mši, a když měl čas, brával ji do malé kavárny na helado.
V zimě se Gracielin život změnil jako krajina. Stal se pochmurným a monotónním. Las Navas del Marqués byla vesnice položená v údolí pohoří Cruz Verde. a proto zde zimy trvaly šest měsíců. Léta byla veselejší a snesitelnější, protože přijížděli turisté, vesníci se ozýval smích, taneční hudba a ulice ožily. Turisté se soustřeďovali na Plaza de Manuel Elgado Barredo, kde byl na kamenech postaven malý hudební pavilón, a poslouchali orchestr nebo pozorovali domorodce, jak tančí sardanu, století starý lidový tanec, bosí, držíce se za ruce, a pohybují se graciálně v mnohobarevném kruhu. Graciela pozorovala turisty, jak posedávali za stoly před kavárnami, popíjeli aperitiv os nebo nakupovali v pescadería - na rybím trhu - nebo ve farmáda. V jednu hodinu odpoledne byly vinárny vždycky plné turistů a roznášelo se chateo, pojídal tapas, mořské pochoutky, olivy a hranolky.
Nejvíce Gracielu vzrušovalo, když mohla každý večer sledovat paseo. Chlapci a dívky se procházeli nahoru a dolů po Plaza Mayor v oddělených skupinách, hoši dělali oči na slečny, zatímco jejich rodiče a prarodiče dohlíželi ostřížím zrakem od kavárenských stolů na chodnících. Byl to staletí starý tradiční rituál společenského setkávání. Graciela velice toužila připojit se k nim, ale matka jí to zakázala.
„Chceš se stát puta? křičela na Gracielu. „Drž se stranou kluků.
Chtěli by od tebe jenom to jedno. Mám vlastní zkušenost,“ dodala hořce.

Pokud byly dny snesitelné, noci byly utrpením. Přes tenký závěs, oddělující postele, doléhalo ke Graciele neurvalé sténání, svjení se, těžké oddechování a spousta obscenností.

„Rychleji... více!“ - „Cógeme!“

„Mámame la verga!“

„Mételaenelculo!“

Ještě než jí bylo deset, znala Graciela každé vulgární slovo španělského slovníku. Šeptali je, vykřikovali, sténali. Výkřiky vášně

Gracielu odpuzovaly, ale zároveň probouzely divné touhy v ní samotné.

Když bylo Graciele čtrnáct, nastěhoval se k matce Maur. Byl to největší muž, jakého kdy Graciela viděla. Měl lesklou tmavou kůži a hlavu měl vyholenou, mocná ramena, mohutný hrudník a obrovské ruce. Přijel v noci, když Graciela spala, a poprvé ho spatřila ráno, když odhrnul závěs a kráčel nahý kolem její postele ven z domu na záchod ve dvore. Graciela se na něj podívala a téměř nahlas vyjekla.

Skutečně každý jeho úd byl mohutný. To snad musí mamku zabít, pomyslela si.

Maur na ni zíral. „No, no. A koho to máme tady?“

Dolores Pinerová přispěchala z postele a postavila se vedle něj.

„Moje dcera,“ řekla úsečně.

Graciele bylo trapně, když viděla stát matku nahou vedle toho muže.

Graciela se tak styděla před jeho nahotou, že nedokázala promluvit.

„Jmenuje se Graciela. Je duševně opožděná.“

„Je krásná. Vsadím se, žeš taky tak vypadala, když jsi byla mladá.“

„Jsem pořád ještě mladá,“ odsekla Dolores Pinerová. Obrátila se k dceři. „Obleč se. Přijdeš pozdě do školy.“

„Ano, mamí.“

Maur tam stále stál a nemohl z ní spustit zrak.

Dolores ho vzala za paži a pobídla ho lichotivě: „Pojď zpátky do postele, querido. Ještě jsme neskončili.“

„Za chvíli,“ odpověděl jí a upřeně si prohlížel Gracielu.

Maur zůstal. Každý den, když se vracela ze školy, přála si Graciela, aby už byl pryč. Z nějakých záhadných důvodů jí naháněl strach.

Vždycky se k ní choval slušně, nikdy jí nedělal žádné návrhy, přesto jí při pouhé myšlence na něj naskakovala husí kůže.

K matce se choval jinak. Zůstával celý den v domě a celou dobu pil. Bral Dolores všechny peníze, které vydělala.

Občas uprostřed noci slyšela Graciela, jak matku při milování bije. Ráno měla Dolores modřinu pod okem nebo rozbitý ret.

„Mami, jak to s ním takhle může vydržet?“ ptala se Graciela.

„Ty to nedovedeš pochopit,“ odpověděla tiše matka. „Je to skutečný chlap, ne takový skrček jako ti ostatní. Dovede ženu uspokojit.“ Koketně si upravila účes: „A kromě toho je do mě bláznivě zamilovaný.“

Graciela jí nevěřila. Věděla, že Maur matku jen využívá, ale neměla odvahu jí to říct. Zнала její temperament, když se vztekala. Byl to až jakýsi stav nepřičetnosti. Jednou honila Gracielu po domě s kuchyňským nožem jen proto, že si dívka dovolila připravit konvici čaje pro jednoho ze „strýčků“.

Jednou časně ráno Graciela vstala, aby se připravila do kostela.

Matka už byla pryč, šla odnést nějakou zakázku. Když si Graciela stáhla noční košili, závěs se pohnul a vešel Maur. Byl nahý.

„Kde je tvá matka, děvče?“

„Šla časně ven. Má nějaké vyřizování.“

Maur hleděl na dívčino nahé tělo. „Ty jsi skutečně krasavice,“ řekl měkce.

Graciela cítila, jak rudne. Věděla dobře, co by měla teď udělat.

Měla by přikrýt svou nahotu, obléci si sukni a halenku a odejít. Místo toho tam stála neschopná pohybu. Sledovala, jak se jeho úd zvětšuje a roste jí před očima. V uších jí zaznělo:

„Rychleji... víc!“

Pocítila slabost.

Maur řekl drsně: „Jsi ještě dítě. Obleč se a běž.“

A Graciela šla. Šla k němu. Vztáhla ruce a objala ho kolem pasu, proti svému tělu cítila jeho ztuhlý penis.

„Ne,“ zasténala, „nejsem už dítě.“

Bolest, která následovala, byla nic proti tomu, co doposud musela prožít. Bylo to mučivé a nesnesitelné. Bylo to překrásné, radostné, nádherné. Pevně Maura objímala a vzdychala v extázi. Prožívala jeden orgasmus za druhým. Napadlo ji: Tak to je to tajemství. A bylo to úžasné konečně poznat kouzlo tvoření, být součástí života a pocítit z něj takové potěšení.

„Co se to tu, kurva, děje?“

Vřiskot Dolores Pinerové snad zastavil v ten okamžik i čas. Tyčila se u postele a třeštila zrak na Maura a svou dceru.

Graciela se zděšeně mlčky podívala vzhůru na matku. Pohled Dolores Pinerové přetékal nepřičetnou zuřivostí.

„Ty mrcho!“ ječela. „Ty prašivá mrcho!“

„Maminko... prosím...“

Dolores hmátla po těžkém železném popelníku na nočním stolku a mrskla jím po dceři.

To bylo to poslední, co si Graciela pamatovala.

Probudila se ve velkém bílém nemocničním pokoji, kde byl tučet lůžek, všechna obsazená. Usouzené sestry cupitaly sem a tam, snažice se vyhovět potřebám pacientů.

Graciele pukala hlava mučivou bolestí. Při sebemenším pohybu jako by jí propíchli ohnivým drátem. Ležela a poslouchala pláč a nářek ostatních pacientů.

Později odpoledne se u její postele zastavil mladý lékař. Nemohlo mu být víc než třicet, ale vypadal staře a unaveně.

„No, vida,“ řekl potěšeně, „konečně jste se probrala.“

„Kde jsem?“ každé slovo jí způsobovalo bolest.

„Jste v charitativním oddělení provinční nemocnice v Ávile. Přivezli vás včera. Byla jste v hrozném stavu. Museli jsme vám zašit čelo.“ Okamžik se odmlčel a pokračoval: „Sám vedoucí chirurg se ujal té práce. Říkal, že jste moc krásná na to, aby vám zůstaly jizvy.“

Plete se, pomyslela si Graciela. Zůstane mi jizva na celý život.

Dalšího dne ji přišel navštívit páter Perez. Ošetřovatelka mu přistavila k posteli židli. Beze slov se díval na tu krásnou bledu dívku, ležící na posteli, a srdce se mu svíralo. To, co se udalo, byl pro celé městečko skandál, ale už se stalo.

Dolores Pinerová vypověděla na policii, že se dcerka poranila při pádu.

Konečně páter promluvil: „Cítíš se lépe, dítě?“

Graciela přikývla a pocítila opět bolestné bušení v hlavě.

„Policie se vyptávala. Chceš, abych jim něco vysvětlil?“

Nastala dlouhá odmlka. Pak Graciela řekla: „Byla to nešťastná náhoda.“

Nemohl snést pohled jejích očí. „Rozumím.“

Musel jí však sdělit něco bolestného: „Gracielo, mluvil jsem s tvou matkou...“

A Graciela už věděla. „Já... nemůžu se už vrátit domů, že ne?“

„Bojím se, že ne. Promluvíme si o tom.“ Páter ji uchopil za ruku.

„Zítřka se na tebe zase přijdu podívat.“

„Děkuju, otče.“

Jakmile páter odešel, začala se Graciela modlit: Drahý Bože, prosím tě, chci zemřít. Nechci už žít.

Neměla kam jít a neměla nikoho, ke komu by se mohla vrátit. Nikdy už neuvidí svůj domov. Nikdy neuvidí svou školu, známé tváře učitelů. Už jí ve světě nic nezůstalo.

K posteli přistoupila ošetřovatelka. „Potřebuješ něco?“

Graciela k ní zoufale vzhledla. Co jí měla říct?

Následujícího dne se opět objevil lékař.

„Mám pro vás dobrou zprávu,“ oznamoval jí rozpačitě. „Jste už natolik v pořádku, že vás můžeme propustit.“ Nemluvil pravdu. Ale to, co dodal, už pravda byla: „Potřebujeme lůžko.“

Takže už mohla jít - ale kam?

O hodinu později přišel páter Perez v doprovodu dalšího kněze.

„To je otec Berrendo, můj starý přítel.“

Graciela letmo pohlédla na drobnou postavu kněze. „Otče.“

Měl pravdu, souhlasil v duchu otec Berrendo. Je krásná.

Páter Perez mu už předem vypověděl Gracielin příběh. Očekával tedy nějaké viditelné stopy po prostředí, v němž dítě vyrůstalo. Hrubost, vzdorovitost nebo sebelitost. Nic takového však z dívčina obličeje nevyčetl.

„Je mi líto, žes musela tolik vytrpět,“ řekl otec Berrendo. Byl v té větě však hlubší význam.

Páter Perez řekl: „Gracielo, musím se vrátit do Las Navas del Marqués. Nechám tě v rukou otce Berrenda.“

Gracielu náhle zachvátila panika. Měla pocit, jako by se měla přetrhout poslední nitka jejího svazku s domovem.

„Neodcházejte,“ žadonila.

Páter Perez vzal její ruku do dlaní. „Vím, že se cítíš osamělá,“ konejšil ji laskavě, „ale nejsi. Věř mi, dítě, že nejsi.“

Přicházela ošetřovatelka a nesla v rukou uzlík. Podala ho Graciele. „Zde jsou tvoje šaty. Obávám se, že už budeš muset odejít.“

Děvče se ještě víc polekalo. „Už?“

Oba kněží na sebe pohlédli.

„Tak se oblékni a pojď se mnou,“ navrhl otec Berrendo. „Můžeme si povídat.“

O čtvrt hodiny později pomáhal otec Berrendo Graciele z nemocničních dveří. Zalilo je sluneční světlo. Před budovou byla zahrada

v plném květu, ale Graciela byla jako omámená a stěž si vůbec něčeho všímala.

Když seděli v jeho kanceláři, otec Berrendo řekl: „Páter Perez se zmínil, že nemáš kam jít.“

Graciela přikývla.

„K žádným příbuzným?“

„Jen...“ bylo pro ni těžké to vyslovit. „Jen... k matce.“

„Páter Perez mi říkal, žes ve vsi chodila pravidelně do kostela.“

Ve vsi, kterou už nikdy neuvidí. „Ano.“

Graciela si připomněla ta nedělní rána, krásu bohoslužeb a to, jak toužila být s Kristem a uniknout trápení života, který žila.

„Gracielo, napadlo tě někdy, že bys vstoupila do kláštera?“

„Ne.“ Ta myšlenka ji vystrašila.

„Blízko Ávily je klášter - řád cisterciácký. Postarali by se tam o tebe.“

„Já... já nevím.“ Skutečně ji to vylekalo.

„Není to pro každého,“ pokračoval otec Berrendo. „A musím tě varovat, že je to nejpřísnější řád ze všech. Jakmile jednou projdeš branou a složíš slib, přísaháš Bohu, že nikdy neodejdeš.“

Graciela seděla tiše, hleděla z okna a hlavou jí vířily rozporné myšlenky. Představa, že by se měla někam pro celý zbytek života uzavřít, jí připadala nesnesitelná. To by bylo, jako bych šla do vězení. Ale na druhé straně, co jí svět nabízí? Jen bolest a soužení. Často přemýšlela i o sebevraždě. To by ji mohlo z té mizérie vysvobodit.

Otec Berrendo pokračoval: „Je to zcela na tobě, dítě. Jestli chceš, zavedu tě k matce představené.“

Graciela přikývla: „Dobře.“

Matka představená studovala pozorně tvář mladé dívky stojící před ní. Včera v noci slyšela po předlouhé době hlas. Přijde k tobě dítě. Ochraňuj ho. „Kolik je ti let, drahé dítě?“

„Čtrnáct.“

Je dost stará. Ve čtvrtém století papež prohlásil, že dívky se mohou stát jeptiškami od dvanácti let.

„Bojím se,“ svěřila se Graciela matce představené.

Bojím se. Jako ozvěna se ta věta opakovala v mysli matky Betiny:

Bojím se...

Už je to tolik let. Tehdy řekla svému knězi: „Nevím, jestli jsem k takovému poslání vyvolená, otče. Bojím se.“

„Betino, první kontakt s Bohem tě může rozrušit a rozhodnutí oddat se Mu na celý život je skutečně nesnadné.“

Jak rozeznám to, že jsem vyvolená? přemítala Betina tehdy.

Náboženství ji nikdy ani trochu nezajímalo. Jako mladé děvče se vyhýbala kostelu a nedělnímu vzdělávání. Když byla v pubertě, vzrušovaly ji víc večírky, pěkné šaty a chlapci. Kdyby byli její přátelé v Madridu požádání sepsat seznam dívek, které by se mohly stát jeptiškami, určitě by byla někde na samém konci. Nebo přesněji řečeno, vůbec by na tom seznamu nebyla. Ale když jí bylo devatenáct, došlo k událostem, které změnilly její život.

Spala, když tu se jí ozval hlas: „Betino, vstaň a běž ven.“

Otevřela oči a vystrašeně se posadila na posteli. Rozsvítila malou lampu. V pokoji byla sama. Byl to podivný sen. Ale ten hlas byl tak skutečný. Lehla si zpátky, ale už nemohla usnout.

Betino, vstaň a běž ven.

To je moje podvědomí, říkala si. Proč bych měla jít ven teď, uprostřed noci?

Zhasla, ale za okamžik zase rozsvítila. To je bláznovství.

Ale oblékla si župan a bačkory a sešla dolů. Celý dům spal.

Otevřela kuchyňské dveře a ovanula ji vlna strachu, protože nějak věděla, že bude muset jít ven dozadu do dvora. Rozhlédla se tmou a upoutal ji paprsek měsíčního světla dopadající na starou chladničku, kterou teď používali na skladování nářadí.

Betina náhle věděla, proč zde je. Popošla k chladničce jako hypnotizovaná a otevřela ji. Uvnitř byl - už v bezvědomí - zavřený její třiletý bratr.

To byla první příhoda. Za nějaký čas si celý příběh racionálně vyložila. Určitě jsem musela slyšet bratříčka vstát a jít ven, a protože jsem věděla, že tam ta lednička je, bála jsem se o něho a šla se přesvědčit.

Následující příhodu nebylo tak snadné vysvětlit. Stalo se to o měsíc později.

Ve spánku slyšela hlas, který ji nabádal: „Musíš jít uhasit oheň.“

Vylekaně se posadila na posteli, srdce jí bušilo. Opět nemohla usnout. Vzala na sebe župan a bačkory a vyšla do chodby. Necítila žádný kouř. Nikde žádný oheň. Otevřela dveře do ložnice rodičů.

Všechno bylo v pořádku. I v bratrově pokoji. Sešla do přízemí a podívala se do každého pokoje. Nic se nedělo.

Jsem idiot. Byl to jenom sen.

Lehla si do postele a vtom domem otřásla exploze. Rodině se podařilo vyváznout a hasiči oheň uhasili.

„Začalo to v suterénu,“ vysvětloval jeden z nich. „A pak explodoval bojler.“

Další zážitek měla o tři týdny později. To ale nebyl sen.

Seděla v zahradě a četla, když uviděla přes dvůr přicházet cizího muže. Podíval se na ni a v ten okamžik pocítila téměř hmatatelný závan škodolibosti, který z něho čísel. Otočil se a byl pryč.

Betina ho nemohla vymazat z mysli.

O tři dny později čekala v úřadě na výtah. Výtah přijel, otevřely se dveře, už už chtěla nastoupit, když tu koukla po operátorovi. Byl to tentýž muž, kterého viděla v zahradě. Vystrašeně couvla. Dveře se zavřely a výtah se rozjel. Za moment později se zřítíl a všichni v něm zahynuli.

Následující neděli šla Betina do kostela.

Drahý Pane, nevím, co se se mnou děje, a bojím se. Ved mě, prosím a řekni mi, co chceš, abych učinila.

Odpovědi se dočkala téže noci. Bylo to jediné slovo. Oddanost.

Celou noc o tom přemýšlela a ráno se šla svěřit faráři.

Se zájmem poslouchal, co měla na srdci.

„Ach, jsi jedna z těch šťastných. Jsi vyvolená.“

„Vyvolená k čemu?“

„Jsi ochotná zaslíbit svůj život Bohu, mé dítě?“

„Já... já nevím. Bojím se.“

Ale nakonec přece do kláštera vstoupila.

Vybrala jsem si správnou cestu, přemítala matka představená Betina, protože jsem nikdy předtím neprožila tolik štěstí...

A nyní to zbité dítě říká: „Bojím se.“

Matka představená vzala Gracielu za ruku. „Máš čas na zvážení,

Gracielo. Bůh neodchází. Rozmysli si to a vrať se, pak o tom pohovoříme.“

Ale co si měla rozmyslet? Nemám místa na světě, kam bych šla, říkala si. A ticho bude vítané. Vyslechla jsem už tolik hrozných zvuků. Podívala se na matku představenou a řekla. „Přivítám ticho.“

To bylo před sedmnácti lety a za tu dobu nalezla Graciela poprvé v životě mír. Její život byl zaslíben Bohu. Minulost jí více nepatřila.

Byly jí prominuty hrůzy, s kterými vyrůstala. Byla nevěstou Kristovou a na konci života bude s Ním.

A jak léta mýjela v naprostém tichu vyjma příležitostných zlých snů, ty strašné zvuky v její mysli postupně vybledly.

Sestra Graciela byla pověřena prací na zahradě, pečovala o drobné Boží zázraky a nikdy se tou činností neunavila.

Vysoko nad ní se tyčila klášterní zeď jako vysoká kamenná hora, ale Graciela nikdy nepocítila, že by zde byla zavřená.

Zdi ji chránily před vnějším světem, před světem, kam se už nikdy nechtěla vrátit.

Život v klášteře plynul vyrovnaně a v míru. Náhle se však zlý sen změnil ve skutečnost. Do jejího světa vpadli barbaři.

Vyhnali ji z její svatyně do světa, kterého se navždy zřekla. A znovu se k ní vracely její hříchy a naplňovaly ji hrůzou.

Maur se vrátil. Cítila na svém obličejí jeho horký dech. Bojovala s ním, a když otevřela oči, spatřila nad sebou tvář mnicha, jak se pokouší do ní silou vniknout. Říkáji:

„Přestaň se mnou zápasit, sestro. Bude se ti to líbit.“

„Maminko,“ vykřikla Graciela hlasitě. „Maminko! Pomoz mi!“

Kapitola 7.

Lucia Carminová měla nádherný pocit, když si s Megan a Terezou vykračovala ulicí. Bylo to senzační mít na sobě zase ženský oděv a cítit na kůži hladké chladivé hedvábí. Koukla po ostatních.

Šly nervózně, nebyly zvyklé na takové šaty, byly zaražené a rozpačité ze svých nových sukní a punčoch. Vypadají, jako by spadly z jiné planety. Na tuhle určitě nepatří, pomyslela si Lucia. Ještě jim chybí na zádech nápis „Chyt’ mě“.

Sestra Tereza byla nervózní nejvíc. Třicet let v klášteře v ní hluboce zakořenilo smysl pro skromnost a zdálo se jí kruté, že se na ni toho vlivem událostí tolik sesypalo. Tento svět, k němuž ostatně kdysi patřila, jí nyní připadal neskutečný.

Pro ni byl jedinou realitou klášter a nesmírně toužila vrátit se do své svatyně obehnané ochrannou zdí.

Megan si byla vědoma, že po ní pokukují muži, a pýřila se. Tak dlouho žila mezi ženami, že zapoměla na společnost mužů, ještě k tomu, když se na ni nějaký usmál. Bylo to neslušné, trapné... vzrušující. Muži probudili v Megan pocity,

kteře byly dlouho zdánlivě pohřbeny. Poprvé za ta léta si uvědomila svou ženskost. Míjely bar, kolem kterého šly už předtím, a opět je ohlušila hudba valící se do ulic. Jak ji mnich Carrillo pojmenoval? Rock-and-roll.

Velice populární mezi mladými. Něco ji však náhle zarazilo a hned si uvědomila, co. Když míjeli kino, mnich řekl: Je to ostudné, co

dneska biografy nabízejí. Ten film je čistá pornografie. Předvádějí divákovi ty nejintimnější scény.

Megan se rozbušilo srdce. Když byl mnich Carrillo zavřený v klášteře posledních dvacet let, jak mohl vědět něco o rockové hudbě nebo o čem je ten film? Něco tady nehrálo.

Obrátila se k Lucii a Tereze a naléhavě je žádala: „Musíme se vrátit do obchodu.“

Obě zíraly, jak se rozběhla zpátky, a rychle se vydaly za ní.

Graciela ležela na podlaze a beznadějně se pokoušela dostat z Carrillových spárů.

„Zatraceně! Bud' zticha!“ okřikoval ji udýchaně.

Zaslechl zvuk a vzhlédl. Uviděl jen švihnutí podpatku směrem ke své hlavě a víc už nevnímal.

Megan zvedla třesoucí se Gracielu a vzala ji do náruče. „Šš, už je to v pořádku. Už ti dá pokoj.“

Trvalo několik minut, než byla Graciela schopna promluvit.

„On... on... tentokrát to nebyla moje vina,“ obhajovala se tiše.

Do obchodu vešly Lucia a Tereza. Lucia mrknutím oka odhadla situaci.

„Ten bastard!“

Pohlédla na zem, na polonahou postavu v bezvědomí. Zatímco se ostatní rozhlížely, Lucia popadla nějaké opasky a pevně svázala Miguela Carrillovi ruce za zády. „Svaž mu nohy,“ pokynula Megan.

Megan se dala do práce.

Konečně se Lucia spokojeně napřímila. „Tak. Až odpoledne otevřou obchod, může jim vysvětlit, co tady dělal.“

Podívala se zblízka na Gracielu. „Jsi v pořádku?“

„Já... ano,“ pokusila se o úsměv.

„Měly bychom co nejrychleji zmizet. Obleč se. Rychle.“

Už byly na odchodu, když je Lucia zarazila: „Počkejte moment.“

Zašla k pokladně a otočila klíčkem. Uvnitř bylo několik stopesetových bankovek. Shrábla je a strčila do peněženky, kterou vzala z pultu. Neunikl jí nesouhlasný výraz tváře sestry Terezy.

Lucia ji uklidňovala: „Dívej se na to tak, sestro. Kdyby Bůh nechtěl, abychom ty peníze vzaly, nebyl by je zde nechával.“

Usadily se v kavárně a rozebíraly svou situaci. Mluvila sestra Tereza. „Musíme dopravit ten kříž do Mendavie co nejdříve. A tam taky najdeme nejjistější bezpečí pro sebe.“

Ne pro mě, oponovala v duchu Lucia. Moje bezpečí je švýcarská banka. Ale pěkně po pořádku. Musím dostat ten kříž.

„Klášter v Mendavii je na sever odtud, že?“

„Ano.“

„Ti muži nás budou hledat v každém městě. Takže dnes přespíme raději v horách.“

A i když bude křičet, nikdo nic neuslyší.

Číšnice jim podala jídelní lístek. Sestry ho rozpačitě studovaly.

Lucia to chápala. Bude to už hrozně dávno, co si mohly vybrat jídlo podle chuti. V klášteře automaticky jedly, co jim předložili. A teď jim nabídli takový roh hojnosti, tolik neznámých lahůdek.

Sestra Tereza si vybrala první: „Já... já si dám kávu a chléb, prosím.“

Sestra Graciela řekla: „Já taky.“

Megan nesouhlasila: „Máme před sebou dlouhou těžkou cestu.

Podle mě bychom si měly dát něco vydatnějšího, například vajíčka.“

Lucia po ní překvapeně koukla. Na tu si budu muset dát pozor.

Nahlas řekla: „Sestra Megan má pravdu. Já vám objednám, sestry.“

Poručila plátky pomerančů, tortillas de patatas, slaninu, horké rohlíky, džem a kávu.

„Spěcháme,“ upozornila číšnici.

Siesta končí ve 4.30 a město se začne probouzet. Chtěla být už pryč, než v obchodě najdou Miguela Carrilla.

Když jim přinesli jídlo, sestry na něj chvíli zaraženě civěly.

„Dejme se do toho,“ pobídla je Lucia.

Začaly jíst. Nejdřív zdráhavě, ale brzy překonaly pocit viny a projevíly zdravý apetit.

Jediná sestra Tereza měla stále problém. Vzala kousek do úst a řekla: „Já... já nemůžu. Nemůžu podlehnout.“

Megan ji upozornila: „Sestro, chceš dojít snad do kláštera, nebo ne? Pak musíš jíst, abys měla dost síly.“

Sestra Tereza odpověděla upjatě: „Tak dobře. Budu jíst. Ale přísahám vám, že mi to nebude chutnat.“

Lucia se stěží ubránila smíchu: „Hodná sestra. Jen jez.“

Když se najedly, Lucia zaplatila z peněz, které vzala z pokladny, a vyšly do horkého slunečného odpoledne. Ulice se již začaly zaplňovat a obchody se otvíraly. Teď už jistě Miguela Carrilla našli, napadlo Lucii.

Lucia a Tereza se nemohly dočkat, až budou ven z městečka, ale

Graciela a Megan šly pomalu, fascinovány zvuky, podívanou a vůní civilizace.

Lucia si oddechla, když byly na předměstí a vydaly se k horám.

Směřovaly stále na sever, šplhající vzhůru. V kopcovitém terénu stoupaly velice pomalu. Lucia měla stále pokušení

zeptat se sestry

Terezy, zdají nemá pomoci nést ten balíček, ale nechtěla vzbudit ve staré ženě podezření.

Došly k malé mýtině na pahorkatině, obklopené stromy. Lucia rozhodla: „Strávíme noc zde a ráno se vydáme ke klášteru v Mendavii.“

Ostatní souhlasně přikývly. Důvěřovaly jí.

Slunce pomalu plulo po modré obloze k západu, mýtina byla tichá, kolem se linuly pouze zvuky léta. Konečně se snášela noc.

Ženy se jedna vedle druhé uložily do zelené trávy.

Lucia ležela nehnutě, lehce dýchajíc, a čekala na hlubší ticho, až všechny usnou, aby mohla provést svůj záměr.

K sestře Tereze však spánek nepřicházel. Byl to podivný zážitek spát venku pod hvězdami a ještě k tomu s dalšími lidmi. Sestry měly teď svá jména, obličej, hlasy, a tak se obávala, že ji Bůh potrestá za to, že přestoupila Řád. Cítila se naprosto ztracená.

Ani sestra Megan nemohla usnout. Zážitky z celého dne byly příliš vzrušující. Jak jsem mohla přijít na to, že ten mnich nebyl pravý? tázala se sama sebe. A kde jsem vzala odvahu zachránit sestru Graci elu? Usmívala se a nemohla se ubránit nesmělému pocitu sebeuspokojení, třebaže věděla, že to je hřích.

Graciela spala, psychicky vyčerpaná z nedávných prožitků. Házela sebou a neustále se obracela, pronásledovaná zlými sny, v nichž ji někdo honil po temných, nekonečně dlouhých chodbách.

Lucia Carminová ležela tiše a čekala. Asi po dvou hodinách se zlehounka posadila a tmou se sunula k sestře Tereze.

Chtěla vzít balíček a zmizet.

Když se k ní dostala blíže, viděla, že jeptiška je vzhůru, klečí a modlí se. Proklatě! Lucia se rychle dala na ústup.

Opět si lehla a nutila se k trpělivosti. Sestra Tereza se přece nebude modlit celou noc. Musí se trochu vyspat.

Lucia si to naplánovala. Peníze z pokladny jí vystačí tak na autobusový lístek do Madridu. A až bude tam, bude snadné najít zastavárnu. Už se viděla, jak tam jde a podává muži zlatý kříž. On ji bude podezřívát, že ho ukradla, ale to ji bude jedno. Bude mít stejně spoustu zájemců, kteří kříž hned koupí.

Dám ti za něj sto tisíc peset.

Vezme kříž zpět. Radši nejdřív prodám své tělo.

Sto padesát tisíc peset.

To ho radši roztavím a hodím zlato do škarpy.

Dvě stě tisíc peset. To je moje poslední nabídka.

Odíráte mě, ale přijímám.

Muž v zastavárně lačně sáhne po pokladu.

Pod jednou podmínkou.

Podmínkou?

Ano. Někde jsem ztratila pas. Znáte někoho, kdo by mi udělal nový? Ruce bude stále držet na kříži.

Muž zaváhá a pak řekne: Mám přítele, který ty věci dělá.

A dohoda bude jistá. Pak se vydá na cestu do Švýcarska a bude svobodná. Vzpomněla si na otcova slova: Je tam víc peněz, než co vůbec stačíš utratit za deset životů.

Víčka ji ztěžkla. Byl to dlouhý den.

V polospánku slyšela Lucia vyzvánění zvonů ve vzdálené vesnici. Přinášely ji proud vzpomínek na jiné místo, jinou dobu... .

Kapitola 8.

Taormina, Sicílie 1968

Každé ráno ji probouzel hlas zvonů z kostela San Domenico, vysoko v horách Peloritani, obklopujících Taorminu.

Dopřávala si potěšení vstávat pomalu, malátně se protahujíc jako kotě. Oči měla ještě zavřeny, ale věděla, že si musí vzpomenout na něco krásného. Co to bylo? Otázka jí dotírala v hlavě a ona ji odháněla, ještě to nechtěla vědět, chtěla vychutnat překvapení. Náhle ji radostně zaplavilo mysl. Byla Lucia Maria Carminová, dcera Angela Carmina, a to stačilo, aby člověk byl šťastný.

Bydleli v rozlehlé pohádkové vile s tolika služebníky, že je Lucia ve svých patnácti letech ani nedovedla spočítat. Do školy ji vozila každé ráno osobní stráž v obrněné limuzíně. Vyrůstala v nejkrásnějších šatech a s nejdražšími hračkami na celé Sicílii a všichni spolužáci jí záviděli.

Ale středem jejího života byl otec. V jejích očích to byl nejpohlednější muž na světě. Byl menší, podsaditý, měl výrazný obličej se vzpurnými hnědými očima, z nichž vyzařovala síla. Měl dva syny,

Arnalda a Victora, ale svou dceru Angelo Carmine zbožňoval. A Lucia ho milovala nade vše. Když se kněz v kostele modlil k Bohu, Lucia vždycky myslela na svého otce.

Ráno přicházel k posteli a říkal: „Čas vstát a jít do školy, faccia del angelo.“ Andělská tvářičko.

Pochopitelně to nebyla pravda. Lucia věděla, že není nijak krásná. Jsem atraktivní, došla k závěru, když se objektivně prohlížela v zrcadle. To ano. Výrazná spíše než krásná. Viděla před očima oválnou dívčí tvář, smetanovou pleť, pravidelné bílé zuby a silnou bradu - snad příliš silnou? - smyslné, plné rty - příliš plné? - a tmavé, zvědavé oči. Pokud však byl její obličej méně krásný, tělo to vynahradilo. V patnácti měla Lucia tělo ženy, kulatá pevná ňadra, úzký pás, rozvlákněné boky slibovaly prožitek.

„Brzy tě vyvdáme,“ škádlil ji otec. „Brzy budeš přivádět mladíky do velkého pokušení, moje malá nevinná.“

„Chci se vdát za někoho takového jako ty, tati, ale ještě jsem nikoho nepotkala.“

Otec se rozesmál. „Nevadí. Nějakého prince ti najdeme. Narodila ses pod šťastnou hvězdou a jednou poznáš, jaké to je, když tě muž drží v náručí a miluje se s tebou.“

Lucia se zapýřila. „Ano, tati.“

Byla pravda, že se s ní nikdo nemiloval - aspoň posledních dvanáct hodin ne. Benito Patas, jeden z jejích osobních strážců, ji vždycky navštívil v posteli, jakmile otec opustil dům. Strašně se bála, když dovolila Benitovi milovat se s ní v jejích domě, protože věděla, že by je otec oba zabil, kdyby to zjistil.

Benitovi bylo tak třicet a velice mu lichotilo, že krásná mladičká dcera velkého Angela Carmina si vybrala právě jeho, aby ji připravil o panenství.

„Bylo to tak, jak sis představovala?“ zeptal se jí, když se milovali poprvé.

„Ach, ano,“ vydechla Lucia. „Hezčí.“

Pomyslela si: Pokud není tak dobrý jako Mario, Tony nebo Enrico, je určitě lepší než Roberto a Leo. Na jména dalších si už nedo- vedla vzpomenout.

Ve třinácti došla Lucia k názoru, že byla už dost dlouhou pannou.

Rozhlížela se kolem a rozhodla, že ten šťastný bude Paolo Costello, syn rodinného lékaře. Paolovi bylo sedmnáct, byl vysoký, statný,

hrál soccer ve školním mužstvu. Lucia se do něj na první pohled bláznivě zamilovala. Dařilo se jí potkávat ho co nejčastěji. Paola nikdy nenapadlo, že ta stálá setkání byla pečlivě naplánována. Považoval přitažlivou mladou dceru Angela Carmina za dítě. A jednoho letního dne v srpnu se Lucia rozhodla, že už déle nemůže čekat. Zavolala Paolovi. „Paolo, tady Lucia Carminová. Otec by s tebou chtěl něco prodiskutovat a chce vědět, zda by ses s ním mohl dneska odpoledne setkat v herně.“

Paola to jednak překvapilo a jednak mu to polichotilo. Obdivoval

Angela Carmina, ale netušil, že mocný mafióso si je sotva vědom jeho existence. „Bude mi potěšením,“ odpověděl. „V kolik hodin bych tam měl být?“

„Ve tři.“

Doba siesty, kdy kolem bude naprostý klid. Herna stála stranou na vzdáleném konci jejich sídla a otec byl ve městě. Nikdo je nebude vyrušovat.

Paolo přijel přesně v dohodnutou dobu. Brána do zahrady byla otevřená, a tak se vydal rovnou k herně. Zastavil se před zavřenými dveřmi a zaklepal. „Pane Carmine? Pronto...T

Žádná odpověď. Paolo mrkl na hodinky. Opatrně otevřel dveře a vešel dovnitř. Místnost byla tmavá.

„Pane Carmine?“

Tmou k němu vykročila nějaká postava. „Paolo...“

Rozeznával Luciin hlas. „Lucie, hledám otce. Je tady?“

Přistoupila k němu blíže, natolik blízko, že rozeznal, že je naprosto nahý.

„Panebože!“ Zalapal po dechu. „Co...?“

„Chci, aby ses se mnou pomiloval.“

„Ty nejsi při smyslech! Vždyť jsi ještě dítě. Jdu pryč.“ A otočil se ke dveřím.

„Počkej. Řeknu otcí, žes mě znásilnil.“

„Toneřekneš.“

„Tak běž a uvidíš.“

Zastavil se. Kdyby Lucia splnila svoji hrozbu, nebylo už teď pochyb o tom, jaký osud by Paola stihl. Začalo by to vykleštěním.

Přistoupil k Lucii ve snaze vymluvit jí to. „Lucie, drahoušku...!“

„Líbí se mi, když mi říkáš drahoušku.“

„Ne... poslouchej mě, Lucie. To je moc vážná věc. Tvůj otec mě zabije, když mu řekneš, že jsem tě znásilnil.“

„Já vím“

Vzal to z jiného konce. „Můj otec zostuzen. Celá naše rodina upadne do hanby.“

„Já vím.“

Bylo to beznadějně. „Co ode mě chceš?“

„Chci, abys mi to udělal.“

„Ne. To nejde. Kdyby to tvůj otec zjistil, zabil by mě.“

„A když teď odejdeš, zabije tě taky. Nemáš moc na vybranou, že?“

Hleděl na ni v panice. „Proč já, Lucie?“

„Protože tě miluju. Paolo!“ Vzala jeho ruce a lehce si je přitiskla mezi nohy. „Jsem žena. A chci se cítit ženou.“

V temné místnosti Paolo rozeznával hrbolky jejích ňader, vztyčené bradavky a jemné tmavé chmýří mezi stehny.

Kristepane, pomyslel si. Co má muž dělat?

Vedla ho k pohovce a pomohla mu sundat kalhoty a spodní prádlo. Klekla si a vložila si jeho penis do úst, lehce ho sála a Paola napadlo: Nedělá to poprvé. A když byl na ní a pomalu do ní vnikal a ona ho pevně svírala kolem pasu a lačně narážela boky proti němu, pomyslel si: Panebože, je úžasná.

Lucia byla v sedmém nebi. Jako by pro milování byla zrozená.

Instinktivně věděla, co udělat, aby potěšila sebe i jeho. Tělo měla rozpálené jako v ohni. Cítla, jak přichází vyvrcholení, silněji a silněji, a když dosáhla orgasmu, vykřikla vášnivou radostí. Oba pak zůstali ležet, vyčerpaní a hluboce oddechovali.

Lucia promluvila: „Zítřka ve stejnou dobu.“

Když bylo Lucii šestnáct, Angelo Carmine rozhodl, že je načase, aby viděla svět. S postarší tetou Rosou coby gardedámou trávila Lucia prázdniny na Capri, Ischii, v Benátkách a Římě a v tuctu dalších míst. „Musíš být kulturní - ne vesničanka jako tvůj otec. Cestování ti doplní vzdělání. Na Capri tě teta Rosa vezme do kartuziánského kláštera svatého Jakuba, do kaple svatého Michaela na Palazzo a Mare...“

„Ano, tati.“

„V Benátkách uvidíš baziliku sv. Marka, Dóžecí palác, kostel sv. Gregora a Akademické muzeum.“

„Těším se, tatínku.“

„A Řím je poklad světové kultury. Musíš vidět Vatikán, Baziliku Santa Maria Maggiore a Galerie Borghese samozřejmě taky.“

„To jistě.“

„A Miláno! Musíte jít do Conservatoria na koncert. Zajistím vám vstupenky do La Scaly. Běžte se podívat do místního muzea umění a ještě je tam spousta kostelů a muzeí.“

„Ano, tati.“

Při velice pečlivém plánování se Lucii podařilo neuvídnout z těch míst nic. Teta Rosa trvala každé odpoledne na siestě a brzy večer chodila spát.

„Ty si, dítě, musíš taky odpočinout.“

„Souhlasím s tebou, teto.“

A tak zatímco teta Rosa spala, Lucia tančila v Quisisaně na Capri, jezdila v carrozze tažené koňmi s chocholy a kapucemi, přidala se ke skupině studentů v Marina Piccola. Chodila na pikniky do Bagni di

Tiberio a vyjela si na Funicolare do Anacapri, kde chodila pít na Pirazza Umertol s francouzskými studenty.

V Benátkách ji pozval hezký gondoliér na diskotéku a rybář na rybolov v Chioggia. A teta Rosa spokojeně spala.

V Římě pila Lucia víno z Apulie a objevovala všechny nekonvenční restaurace jako Marte a Rainieri a Giggi Fazi.

Kamkoliv šla, vyhledávala Lucia skryté malé bary a noční kluby, romantické mladé muže a chválila svého papá: Tatínek měl skutečně pravdu. Cestování mi dokonale doplní vzdělání.

V posteli se učila různým jazykům a pochvalovala si: Je to takhle mnohem větší legrace než hodiny jazyků ve škole.

Po návratu do Taorminy se svěřovala svým nejdůvěrnějším přítelkyním: „Byla jsem nahá v Neapoli, nadrogovaná v Salermu, osahávali mě ve Florencii, souložila jsem v Luce.“

Sicílie sama o sobě mnoho vzrušujícího nenabízela. Ostrov řeckých chrámů, románsko-byzantských amfiteátrů, kaplí, arabských lázní a švábských hradů.

Palermo bylo nevázané a živé město a Lucia se ráda toulala Kalsou, starou arabskou čtvrtí nebo navštívila Divadlo loutek. Ovšem

Taorminu, kde se narodila, milovala nejvíce. Bylo to pohlednicové město na Iónském moři, na hoře přehlížející celý svět. Bylo to město obchodů a klenotnických dílen, barů a malebných náměstíček, trattorií a pestrých hotelů jako Excelsior Paláce a San Domenico.

Klikatá silnice z přístavu Nachos je příkrá, úzká a nebezpečná.

A když Lucia Carminová dostala darem k patnáctým narozeninám automobil, porušila snad všechna dopravní pravidla a nikdy ji carabinieri nezastavili. Koneckonců, byla to dcera Angela Carmina.

Pro ty, kteří byli dost chytří nebo dost hloupí na to, aby se ptali, zabýval se Angelo Carmine obchodem s nemovitostmi. Částečně to byla pravda, protože rodina Carminů vlastnila vilu v Taormině, dům na jezeře Como v Cernobbio a rezidenci v Gstaadu, apartmá v Římě a rozlehlou farmu u Říma. Ale Angelo Carmine se věnoval mnohem svéráznějším obchodům. Patřilo mu dvanáct veřejných domů, dvě kasina, šest lodí přivážejících kokain z jeho plantáží v Kolumbii a řada dalších lukrativních podniků včetně lichvářství. Angelo Car mine byl kápo sicilské mafie, takže bylo na místě, aby si žil dobře.

Jeho život byl inspirací pro ostatní, hřejivý důkaz, že když chudobný

Sicilan je dostatečně ctižádostivý a tvrdě pracuje, může se stát bohatým a úspěšným.

Angelo Carmine začal jako poslíček pro mafii, když mu bylo dvanáct. V patnácti se stal pomocníkem lichvářů a v šestnácti zabil bez skrupulí prvního muže. Krátce potom se oženil s Luciinou matkou

Annou. V následujících letech se Angelo Carmine vyšplhal po zrádném žebříčku společenství až na vrcholek, zanechávaje za sebou řadu mrtvých nepřátel. Vyrosl, ale Anna zůstala nadále tou prostou venkovskou dívkou, s níž se oženil. Dala mu tři pěkné děti, ale tím končil její podíl na Angelově životě. Jako by věděla, že už pro ni v této rodině není místo, poslušně zemřela a všichni se s tím vyrovnali bez velkého smutku.

Arnaldo a Victor byli v obchodě s otcem a Lucia už od dětství tajně naslouchala jejich rozhovorům a vyprávěním, jak koho přelstili nebo jak přemohli své nepřátele. Pro Lucii byl její otec rytíř v lesklém brnění. Neviděla nic špatného v tom, co on nebo její bratři dělali. Naopak, oni vlastně pomáhali lidem. Když lidé chtěli hazardně hrát, proč mají respektovat zákony? Když se chtějí muži potěšit proi. dejným sexem, proč jim to neumožnit? Vždyť bylo nanejvýš šlechetné od otce a bratrů poskytovat půjčky těm, vůči kterým byli bankéři neoblomní. Podle Lucie byl její otec a bratři vzorní občané. Důkazem jsou i otcovi přátelé. Jedenkrát týdně pořádal Angelo Carmine honosný večírek ve své vile, ale pro jaké hosty! Starosta města, radní, soudce, filmové hvězdy, operní pěvci a často i šéf policie a monsignore. Několikrát za rok se objevil i sám guvernér.

Lucia žila idylický život naplněný večírkami, krásnými šaty a šperky, automobily a služebnictvem, mocnými přáteli. A pak jednou v únoru, v den jejich dvacátých třetích narozenin, to všechno skončilo.

Začalo to úplně neškodně. Za otcem přišli na návštěvu dva muži.

Jeden z nich byl přítel rodiny, šéf policie, a druhý byl poručík.

„Promiňte mi, pane,“ omlouval se šéf policie, „ale je to jenom hloupá formalita, kterou mě komisař pověřil. Prosím tisíckrát za

pominutí, pane, ale byl byste tak laskav a doprovodil mě na policejní stanici? Podíváme se na to a za chvíli budete doma na oslavách narozenin své dcery.“

„Není problém,“ souhlasil zovílně Angelo. „Muž musí konat svou povinnost,“ usmál se. „Ten nový komisař jmenovaný prezidentem je -jak Američané říkají - pracovitý jako bobr, že?“

„Obávám se, že to tak bude,“ povzdechl policejní šéf. „Ale buďte bez obav. Vy i já jsme viděli takové otravy přijít a vypadnout velice rychle, že, pane?“

Rozesmátí odešli.

Angelo Carmine nestihl ten večírek, nestihl ani žádný další. Ve skutečnosti už nikdy neviděl žádný ze svých domovů. Stát proti němu předložil přes stovku obvinění, která zahrnovala vraždu, přepravu drog, prostituci, zhárství a řadu dalších zločinů. Kauze byla odmítnuta. Byl zorganizován policejní zátah, který rozmetl Carminovu organizaci. Spoléhal na své kontakty na Sicílii, které by mohly zlikvidovat obvinění, ale místo toho ho uprostřed noci odvezli do Říma a drželi ho v Regina Coeli, nechvalně známém vězení Královna nebes. Umístili ho do malé cely se zamřížovanými okny, kamínky, úzkou postelí, záchodem bez sedací desky. Bylo to něco neslýchaného! Nepředstavitelné pokoření. Zpočátku si Angelo Carmine byl jistý, že Tommaso Contorno, jeho právník, mu co nejrychleji pomůže ven.

Když ho Contorno přišel navštívit do vězení, Carmine se na něj obořil: „Zavřeli moje nevěstince, zastavili obchody s drogami, vědí všechno o mých operacích praní špinavých peněz. Někdo mluvil.

Zjisti, kdo to je, apřines mi jeho jazyk.“

„Nemějte obavy, pane,“ ujistil ho Contorno. „Najdeme ho.“

Jeho optimismus se ukázal být neoprávněný. Aby vláda chránila svědky, odmítla do doby, než začne soud, zveřejnit jejich jména.

Dva dny před přelíčením převezli Angela Carmina a další členy mafie do Rebibbia Prigione, maximálně bezpečného vězení dvanáct mil od Říma. V blízkosti věznice se nacházela soudní síň, která byla opevněná jako bunkr. Sto šedesát obviněných členů mafie bylo v poutech a řetězech přivedeno podzemním tunelem a zavřeno do třiceti ocelových klecí, chráněných neprůstřelným sklem. Před soudní síní i uvnitř hlídaly ozbrojené stráže a každý návštěvník byl před vstupem pečlivě prohlédán.

Když Angela Carmina předváděli do soudní síně, poskočilo mu srdce radostí, protože na lavici soudce seděl Giovanni Buscetta, muž, jenž byl na Carminově platební listině už patnáct let a byl pravidelným hostem v jeho domě. Angelo Carmine konečně viděl, že bylo učiněno spravedlnosti zadost.

Přelíčení bylo zahájeno. Angelo Carmine dbal na omertu, sicilský zákon mlčenlivosti. Ovšem k jeho údivu se jako hlavní svědek proti němu objevil Benito Patas, osobní stráž. Benito Patas pracoval pro Carminovu rodinu už tak dlouho, že nabyl absolutní důvěry a byla mu povolena přítomnost na schůzkách, kde se projednávaly důvěrné záležitosti obchodu. Protože obchod zahrnoval v podstatě nelegální činnosti, Patas jako osobní strážce musel vědět co nejvíce. Když policie dopadla Patase pár minut poté, co chladnokrevně zavraždil a zohavil nového přítele své milenky, a pohrozila mu doživotím, souhlasil Patas neochotně, že pomůže policii dát dohromady případ proti

Carminovi výměnou za nižší trest. A nyní Angelo Carmine zděšen seděl na lavici a nevěřícně poslouchal, jak Patas odhaluje ta nejskrytější tajemství Carminova poddanství.

I Lucia byla každý den v soudní síní a poslouchala muže, který býval jejím milencem, jak ničí jejího otce a její bratry. Svědectví Benita Patase protrhlo hráz. Jak komisař zahájil pátrání, přicházely zástupy obětí a vyprávěly, jak se k nim Carmine a jeho násilníci chovali. Jak jim mafie ničila obchody, vydírala je, nutila k prostituci, vraždila a mržčila jejich milované, prodávala jejich dětem drogy. Horory se zdály být nekonečné.

Ještě ničivější byly výpovědi kajníků z řad mafie, kteří se rozhodli promluvit.

Lucii bylo dovoleno navštívit otce ve vězení.

Vesele ji pozdravil, objal a zašeptal: „Neměj strach, faccia del angelo. Soudce Giovanni Buscetta je moje eso v rukávě. Zná všechny triky zákona. A použije je, aby tvoje bratry a mě zprostil viny.“

Angelo Carmine se projevil jako špatný prorok.

Veřejnost byla rozlícena zvěrstvy mafie, a když soud skončil, soudce Giovanni Buscetta, prohnáné politické zvíře, odsoudil zločince k dlouhým trestům a Angela Carmina a jeho dva syny k maximálnímu trestu povolenému italským zákonem, trestu doživotí, povinnému trestu na dvacet pět let.

Pro Angela Carmina to byl trest smrti.

Celá Itálie se radovala, protože spravedlnost konečně triumfovala. Pro Lucii to však byl zlý sen nad všechnu její představivost. Tři muži, které nejvíce milovala, byli odsouzeni d'áblu.

Ještě jednou mohla navštívit otce v jeho cele. Proměna, která se s ním udála přes noc, jí ničila srdce. Za pár posledních dnů to byl stařec. Celý jako by se scvrkl a shrbil, kůži měl nažloutlou.

„Zradili mě,“ sténal. „Všichni mě zradili. Soudce Giovanni Buscetta - byl v mé moci, Lucie! Udělal jsem z něho boháče, a on se mi tak odvděčil. A Patas! Měl jsem ho za syna. Co se to stalo? Kam se poděla čest? Jsou přece Sicilané tak jako já.“

Lucia podržela otcovu ruku ve své a řekla tichým hlasem: „Já jsem také Sicilanka, tatínku. Já tě pomstím. Přisahám ti na svůj život.“

„Můj život už skončil,“ vzdechl otec, „ale ty máš svůj stále ještě před sebou. Mám číslované konto v Curychu, banka Leu. Je tam více peněz, než bys byla schopna utratit za deset životů.“ Zašepal jí do ucha číslo. „Odejdi z proklaté Itálie. Vezmi si ty peníze a žij.“

Lucia se k němu přivinula. „Tatínku...“

„Kdybys někdy potřebovala přítele, můžeš důvěřovat Dominiku

Durellovi. Byli jsme jako bratři. Má dům ve Francii v Béziers, blízko španělské hranice.“

„Pamatuju si to.“

„Slib mi, že opustíš Itálii.“

„Ano, tatínku. Ale je tady něco, co budu muset udělat dřív.“

Mít touhu se pomstít je jedna věc. Ale jak to provést, je věc druhá.

Byla osamocená a nebude to pro ni snadné. Vybavil se jí italský výraz: Rubare il mestiere. Bereš jim jejich profesi.

Musím myslet tak, jak myslí oni.

Několik týdnů poté, co otec a bratři nastoupili trest, objevila se

Lucia Carminová v domě soudce Giovanniho Buscetty. Otevřel sám pán domu.

Hleděl na Luciu překvapeně. Často ji vídal, když byl hostem v domě jejího otce, ale nikdy si neměli moc co říci.

„Lucia Carminová? Co tady děláš? Neměla jsi...“

„Přišla jsem vám poděkovat, Vaše Výsosti.“

Podezřívavě na ni upřel zrak. „Poděkovat mi za co?“

Lucia se mu zadívala hluboko do očí. „Že jste odhalil otce i bratry. Byla jsem nevědoucí a žila jsem v domě hrůzy.

Neměla jsem nejmenší představu, jaké zrůdy...“ hlas se jí zlomil a měla na krajíčku pláč.

Soudce tam rozpačitě stál a poplácal ji po rameni. „No, no. Pojď dál, dáme si čaj.“

„Dě... děkuji.“

Když se usadili v obývacím pokoji, soudce řekl. „Neměl jsem tušení, co smýšlíš o svém otci. Vždycky mi připadalo, že jste si velice blízcí.“

„To jsem nevěděla, jací můj otec a bratři skutečně jsou. Když to vyšlo najevo...“ zachvěla se. „Vy si nedovedete

představit, co to pro mě znamenalo,“ pokračovala Lucia. „Chtěla jsem pryč, ale nebylo úniku.“

„To jsem nevěděl,“ hladil jí ruku. „Zdá se, že jsem tě nedocenil, moje milá.“

„Naháněl mi strach,“ pokračovala Lucia vzrušeně.

Soudce Buscetta si všiml, a nebylo to poprvé, jaká je Lucia krasavice. Měla na sobě prosté černé šaty, které zvýrazňovaly ladné křivky jejího přitažlivého těla. Všiml si jejich zaoblených řader a nemohl z dívky odtrhnout pohled. Je už skutečně dospělá.

Bylo by zábavné, napadlo ho, vyspat se s dcerou Angela Carmina. Je teď proti mně bezmocný. Ten starý bastard si myslel, že si mě koupil, ale byl jsem dostatečně fikaný. Lucia je pravděpodobně ještě panna. Mohl bych ji v posteli naučit pár triků.

Postarší služebná přinesla podnos s čajem a talíř se sušenkami.

Postavila je na stůl. „Mám nalít?“

„Já naliju,“ nabídla se Lucia. V jejím vřelém hlase se ozýval tón, jenž v soudci vzbuzoval naděje.

Usmál se na ni. „Můžeš jít,“ poručil služebné.

„Ano, pane.“

Sledoval, jak Lucia přistoupila k malému stolku a opatrně nalila šálek pro něj i pro sebe.

„Myslím, že ty a já bychom mohli být velice dobrými přáteli, Lucie,“ zkoušel Giovanni Buscetta.

Lucia ho obšťastnila svůdným úsměvem. „Moc bych si to přála.

Vaše Výsosti.“

„Giovanni - prosím“

„Giovanni.“ Podala mu šálek a pozvedla svůj k připitku. „Na smrt zlotřilců.“

Buscetta s úsměvem připil. „Na smrt zlotřilců!“

Polkl doušek a zašklebil se. Čaj se mu zdál příliš hořký.

„Je něco...?“

„Nic, nic. Je to v pořádku, drahá.“

Lucia znovu pozvedla šálek. „Na přátelství.“

Usrkla a on ji následoval.

„Na...“

Buscetta nikdy svůj připitek nedokončil. Náhle ho zachvátila křeč a cítil, jak mu tritoma propaluje srdce. Sevřel si hrudník. „Oh, můj Bože! Zavolej doktora...“

Lucia seděla, klidně popíjela čaj a sledovala, jak se zvedl a vzápětí zhroutil na podlahu. Jeho tělo se okamžik ještě chvělo, ale pak zůstalo ležet bez hnutí.

„To je jeden, tatínku,“ pronesla Lucia.

Benito Patas hrál ve své cele pasiáns, když tu ho vyrušil dozorce:

„Máš manželskou návštěvu.“

Benito zazářil. Jako policejní informátor podléhal zvláštnímu řádu a měl různá privilegia. Manželské návštěvy byly jedním z nich.

Patas měl několik přítelkyň a ty se v návštěvách střídaly. Byl zvědav, která z nich přišla dnes. Prohlédl se v malém zrcadle, visícím na stěně cely, přidal si do vlasů trochu pomády, protáhl si záda a následoval dozorce dlouhou vězeňskou chodbou do oddělení, kde byly soukromé místnosti. Dozorce mu pokynul dovnitř. Patas vyzývavě vkročil do místnosti, s dychtivým očekáváním. Avšak zarazil se a vykulil oči překvapením.

„Lucie! Panebože, co ty tu děláš? Jak ses sem dostala?“

Lucia odpověděla tlumeným hlasem: „Řekla jsem jim, Benito, že jsme zasnoubeni.“

Měla na sobě fantastické rudé hedvábné šaty s hlubokým výstřihem, které těsně přiléhaly k tělu.

Benito se od ní odvrátil. „Běž pryč.“

„Jak si přeješ. Ale nejdřív ti chci něco říct. Když jsem tě viděla v soudní síni a slyšela vypovídat proti mému otci a bratrům, nenáviděla jsem tě. Měla jsem chuť tě zabít.“ Popošla k němu blíže. „Ale pak jsem si uvědomila, že to, co udělal, byl odvážný čin. Odvážil ses vstát a říct pravdu. Můj otec a bratři nebyli zlí, ale dělali zlé věci, a ty jsi byl jediný dost silný natolik, aby ses proti nim postavil.“

„Věř mi, Lucie,“ přerušil ji Benito, „policie mě přinutila...“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat,“ chlácholila ho něžně, „mně ne.“

Vzpomínáš si, jak jsme se poprvé milovali? Byla jsem do tebe zamilovaná a věděla jsem, že tě vždycky budu milovat.“

„Lucie, nikdy bych nebyl udělal, co...“

„Caro, zapomeňme na to, co už se stalo. To nezměníme. Co je důležité teď, to jsi ty a já.“

Stála teď těsně u něj, ovanula ho vůně opojného parfému. Byl naprosto zmatený. „To... to myslíš vážně?“

„Víc než cokoliv jiného kdykoliv jindy ve svém životě. Proto zde jsem a chci ti to dokázat. Chci, abys věděl, že patřím tobě. A nejen slovy.“

Prsty si stáhla ramínka šatů, které se v okamžiku šustivě svezly k zemi. Stála tam nahá. „Teď mi věříš?“

Byla božsky krásná. „Věřím,“ řekl zastřeným hlasem.

Lucia přistoupila ještě blíže a třela se o něj svým tělem. „Svlíkni se,“ šeptala. „Rychle!“

Pozorovala ho, jak se svléká. Když byl nahý, vzal ji za ruku a vedl k malé posteli v rohu místnosti. Nezdřezoval se nějakým mazle ním. Hned se na ni položil, roztáhl jí stehna a s arogantním úsměvem na tváři do ní vnikl.

„Je to jak za starých časů,“ poznamenal samolibě. „Nemohlas na mě zapomenout, že?“

„Ne,“ šeptala mu něžně. „A víš, proč jsem nemohla zapomenout?“

„Ne, mi amore. Řekni.“

„Protože jsem Sicilanka, jako můj otec.“

Sáhla si za hlavu a uvolnila z účesu dlouhou zdobnou jehlici.

Benito Patas ucítil mezi žebry nějaké píchnutí a v náhlé bolesti chtěl vykřiknout, jenže Lucia mu svými rty pevně zamkla ústa.

Když se jeho tělo vzepřelo a zaznívalo bolestí, prožila orgasmus.

O pár minut později už byla opět oblečená, jehlice opět zdobila účes. Benito ležel pod pokrývkou, oči měl zavřené.

Lucia zaklepala na dveře a sladce se usmála na dozorce, když ji přišel pustit ven.

„Usnul,“ zašeptala.

Dozorce pohlédl na krásnou mladou ženu a usmál se: „Asi jste ho vyřídila.“

„Taky doufám,“ odpověděla Lucia.

Čirá troufalost ke dvěma vraždám vyvolala v Itálii bouři. Krásná mladá mafiósova dcera pomstila svého otce a bratry. Senzacechtivá italská veřejnost ji oslavovala a fandila jí, aby se jí podařilo upláchnout. Policie byla přirozeně poněkud jiného názoru. Lucia Carminová zavraždila váženého soudce a další vraždy se dopustila dokonce za zdí věznice. V jejich očích byl výsměch, který si z nich ztropila, stejně závažný zločin jako vraždy samy. Tisk se teď na účet policie skvěle bavil.

„Chci její hlavu,“ hulákal policejní komisař na svého zástupce.

„A chci ji dneska.“

Štvanice zintenzívněla. Objekt je jich pozornosti se zatím ukrýval v domě Salvátora Guiseppeho, jednoho z otcových mužů, kterým se podařilo z bouře uniknout.

Zpočátku bylo jediným Luciiným cílem pomstít otce a bratry.

Zcela očekávala, že ji dopadnou, a byla odhodlána se obětovat. Ale když se jí podařilo vyjít v klidu z věznice, začala uvažovat o své záchraně. Nyní, když vykonala, co bylo její povinností, uvědomila si cenu života. Nesmím se dát chytit, přísahala si. Nikdy.

Salvátore Giuseppe a jeho manželka udělali, co mohli, aby Lucii změnili. Odbarvili jí vlasy, nanесли skvrny na zuby, koupili jí brýle a špatně padnoucí šaty.

„Není to špatné,“ hodnotil kriticky Salvátore. „Ale nestačí to.“

Musíme tě dostat ven z Itálie. Musíš se dostat někam, kde není tvoje tvář na přední straně všech novin. Někam, kde se můžeš pár měsíců skrývat.“

Lucia si vzpomněla:

Kdykoliv budeš potřebovat přítele, můžeš důvěřovat Dominiku

Durellovi. Jsme jako bratři. Má dům ve Francii v Béziers, blízko španělské hranice.

„Vím, kam bych mohla jít,“ řekla Lucia. „Ale budu potřebovat cestovní pas.“

„Zařídíme to.“

Kapitola 9.

Příští den měla Lucia před sebou pas na jméno Lucia Romová s fotografií své nové identity.

„Kam půjdeš?“

„Otec má přítele ve Francii, který mi pomůže.“

Salvátore se nabídl: „Jestli chceš můj doprovod na hranici...?“

Oba věděli, jak by to mohlo být nebezpečné.

„Ne, Salvátore,“ odmítla Lucia. „Udělal jsi pro mě hodně. Dál už se musím postarat sama.“

Nazítří ráno pronajal Salvátore Guiseppe fiata na jméno Lucia

Romová a podal jí klíčky.

„Bud' opatrná,“ nabádal ji.

„Neboj se. Narodila jsem se pod šťastnou hvězdou.“

Neříkal jí to snad tatínek?

Na italsko-francouzské hranice směrem do Francie se vozy pohybovaly kupředu velmi zvolna v dlouhé řadě. Lucia se posunula blíž k pasové kontrole a byla stále nervóznější. Jistě ji hledají na všech výjezdech ze země. Kdyby ji chytili, věděla, že by dostala doživotí.

To bych se ale předtím zabila, pomyslela si.

Dojela k imigračnímu úředníkovi.

„Váš pas, slečno.“

Lucia mu okýnkem podala černý pas. Sáh po něm, podíval se na

Lucii a jí neušel zvědavý záblesk v jeho očích. Znovu se podíval do pasu a na ni, tentokrát pozorněji. Lucia ztuhla napětím.

„Vy jste Lucia Carminová,“ řekl.

„Lucia Carminová.“

„Nejsem!“ vykřikla Lucia. Zbledla jako stěna. Ohlédla se kolem, kudy by mohla uniknout. Nebylo únikové cesty. A náhle, nemohla věřit svým očím, se na ni úředník usmál. Naklonil se k ní a zašeptal:

„Váš otec se k mé rodině choval dobře, slečno. Můžete jet. Hodně štěstí.“

Lucia málem omdlela úlevou. „Grazia.“

Šlápla na plyn a vyrazila dvacet pět metrů k francouzské hranici.

Francouzský imigrační úředník se vždycky holedbal, jaký je znalec krásných žen, ale tahle skutečně žádná kráska nebyla. Měla vlasy myši barvy, silné brýle, zašedlé zuby a byla oblečená staromódně.

Proč ty Italy nemůžou vypadat tak pěkně jako Francouzky? přemítal znechuceně. Orazítkoval Lucii pas a mávl k odjezdu.

Do Béziers přijela až za několik hodin.

Na první zazvonění se ozval příjemný mužský hlas. „Haló.“

„Dominika Durella, prosím“

„U telefonu. Kdo volá?“

„Lucia Carminová. Otec mi říkal...“

„Lucia!“ zvolal, mile překvapen. „Doufal jsem, že tě uslyším.“

„Potřebuju pomoc.“

„Můžeš se spolehnout.“

Lucii spadl kámen ze srdce. To byla po dlouhém čase první dobrá zpráva. Současně si uvědomila, jak je citově vyprahlá.

„Potřebuju místo, kam se můžu skrýt před policií.“

„To není problém, máme se ženou pro tebe perfektní místo, kde můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

To bylo až příliš dobré, než aby to byla pravda.

„Díky.“

„Kde jsi, Lucie?“

„Jsem...“

V tom okamžiku zapraskalo v telefonu vrčení policejní vysílačky.

Hovor byl přerušen.

„Lucie...“

V hlavě jí spustil alarm.

„Lucie... kde jsi? Přijedu pro tebe.“

Proč by měl v domě policejní vysílačku? A zvedl telefon na první cinknutí. Téměř jako by očekával, že zavolá.

„Lucie... slyšíš mě?“

S naprostou jistotou věděla, že muž na druhém konci drátu byl policajt. Štvanice na ni začala. Tenhle hovor byl odposloucháván.

„Lucie...“

Odložila sluchátko a spěšně vyšla z telefonní budky.

Musím se dostat z Francie, rozhodla se.

Vrátila se do vozu a vyndala ze skříňky v palubní desce mapu.

Španělská hranice nebyla daleko. Dala mapu na místo a vyrazila.

Zabočila za roh a mířila k jihu k San Sebastianu.

A na španělské hranici to všechno začalo.

„Váš pas, prosím.“

Lucia podala španělskému úředníkovi pas. Zběžně na ni mrkl a už jí pas vracel, když tu ho něco zarazilo. Podíval se na Lucii pozorněji a výraz jeho tváře se změnil.

„Moment, prosím. Orazítkuji vám ho vevnitř.“

Poznal mě, napadlo ji zoufale. Sledovala, jak odchází k malé kanceláři a ukazoval pas jinému muži. Oba vzrušeně diskutovali.

Musela odtud zmizet. Otevřela dvířka na straně řidiče a vystoupila.

Vedle jejího vozu právě skončila celní prohlídka skupina německých turistů a hlasitě nastupovali. Tabulka na předním skle autobusu udávala směr „Madrid“.

„Achtung!“ volal průvodce. „Schnell.“

Lucia hodila pohledem k celní budce. Úředník, který měl její pas, vykřikoval něco do telefonu.

„Všichni nahoru, bitte.“

Bez rozmýšlení se Lucia pohnula k vysmáté a halasné turistické skupině a nastupovala do autobusu, odvracejíc obličej od průvodce.

Posadila se dozadu a sklonila hlavu. Jed! modlila se. Honem.

Oknem viděla, jak se k těm dvěma úředníkům přidal další a teď všichni zkoumali její pas. Jako kdyby Bůh vyslyšel

Luciinu prosbu, dveře autobusu se zavřely a nastartoval motor. Krátce nato se rozjel ze San Sebastianu směrem na

Madrid. Co se stane, až pohraniční stráž zjistí, že opustila vůz? Nejdříve si patrně budou myslet, že šla na toaletu. Chvilí budou čekat a pak tam pro ni někoho pošlou. Pak budou prohledávat okolí v domnění, že se někam ukryla. Do té doby projede kolem spousta vozů a autobusů. Policie nebude ani v nejmenším tušit, kam se poděla ani kterým směrem.

Skupina v autobuse zjevně trávila veselou dovolenou. Proč ne? připustila Lucia hořce. Nemají v patách policajty. Stálo mi vůbec za to riskovat zbytek života? Opět se jí promítaly scény se soudcem Buscettou a Benitem.

Myslím, že ty a já bychom mohli být dobrými přáteli, Lucie... Na smrt zlotřilců.

A Benito Patas. Je to jako za starých časů. Nemohlas na mě zapomenout, že?

Postarala se o to, aby ti dva zrádcové jejich rodiny zaplatili svou daň. Ale stálo to za to? Jsou mrtvi, ale její otec a bratři budou trpět zbytek života. Ach, ano, pomyslela si. Stálo to za to.

Někdo z turistů začal zpívat a ostatní se k němu přidali:

In München ist ein Hofbrauhaus, ein, zwei, drei...“

Na nějakou dobu budu s touhle skupinou v bezpečí. Až se dostanu do Madridu, rozhodnu se co dál.

Ale do Madridu nikdy nedojela.

U hradeb města Ávily autokar zastavil na občerstvení, jak bylo v programu.

„He raus aus dem Bus,“ volal průvodce.

Lucia zůstala sedět a pozorovala osazenstvo, jak se prodírá k předním dveřím. Bude bezpečnější, když zůstanu vevnitř.

Ale průvodce si jí všiml.

„Ven, slečno,“ pobídl ji. „Máme jen patnáct minut.“

Lucia váhala, ale pak liknavě vstala a sunula se směrem ke dveřím.

Když mījela průvodce, zastavil ji: „Warten Sie, bitte“. Vy nepatříte k nám.“

Lucia se na něj mile usmála: „Ne,“ řekla. „Víte, porouchal se mi v San Sebastianu vůz a nutně se musím co nejrychleji dostat do

Madridu, tak jsem...“

„Stein!“ rázně odmítl průvodce. „To není možné. Toto je soukromý zájezd.“

„Já vím,“ souhlasila Lucia, „ale víte, já potřebu ju...“

„Musíte si to zařídit s cestovní kanceláří v Mnichově.“

„Nemůžu. Strašně spěchám a...“

„Nein, nein. Z toho můžu mít nepříjemnosti. Opusťte autokar, nebo zavolám policii.“

„Ale...“

Ničím průvodce neobměkčila. O dvacet minut později hleděla za autokarem hučícím dolů dálnicí směrem k Madridu.

Zůstala tam trčet v bezvýchodné situaci - bez pasu a bez peněz, a navíc ji teď hledá policie půl tuctu zemí, aby ji zavřeli za vraždy.

Rozhodla se prozkoumat okolí. Autokar zastavil před kruhovou budovou, jejíž nápis na průčelí oznamoval „Estación de autobuses“.

Můžu jet jiným autobusem, kalkulovala.

Vešla dovnitř. Byla to rozlehlá budova s mramorovými stěnami a po obvodu byla řada pokladen s informací směru:

Segovia... Muegalindo... Valladolid... Salamanca... Madrid. Dolů vedly schody a eskalátor do odjezdové haly. Byla tam také pasteleria, kde prodávali koblihy, sladkosti a obložené chleby, zabalené ve voskovém papíře, a Lucia si náhle uvědomila, že má strašný hlad.

Raději nejdříve zjistím, kolik stojí jízdenka, a pak si možná koupím něco k jídlu, rozhodla se.

Právě když se rozhodla vydat se k okýnku s nápisem Madrid, vběhli do nádražní budovy dva uniformovaní policisté a v ruce měli fotografii. Šli od pokladny k pokladně a ukazovali ji prodávacům.

Hledají mě. Ten zasraný řidič autobusu to ohlásil.

Po eskalátoru právě přijížděla nahoru nějaká rodinka. Když zamířili ke dveřím, Lucia si stoupla za ně, zamíchala se do skupiny a vyšla ven.

Kráčela pomalu kamennými, dlážděnými ulicemi Ávily, snažila se nespěchat, aby na sebe neupoutala pozornost.

Zahnula do Calle de la Madre Soledad, lemované domy z žulových kvádrů s kovovými tepanými balkóny, a když došla na Plaza de la Santa, posadila se v parku na lavičku, aby promyslela, co si počne dál. O sto metrů dál sedělo několik žen a párů a všichni se těšili z odpoledního sluníčka.

Náhle se objevil vůz policejní hlídky. Zastavil na vzdáleném konci náměstí a vylezli z něj dva policisté. Přistoupili k jedné ženě, která seděla sama, a něco se jí vyptávali. Lucii poskočilo srdce strachem.

Přinutila se pomalu vstát a s tlukoucím srdcem odcházela opačným směrem. Nemohla věřit svým očím, ale další ulice, do níž vešla, se jmenovala „ulice Života a smrti“. Jsem zvědavá, jestli je to nějaké znamení.

Na náměstíčku byli umístěni realisticky vyhlížející lvi s vyplazenými jazyky a Lucia si představovala, že po ní chňapají. Před ní se tyčila mohutná katedrála a na průčelí byl vytesán medailon, znázorňující hlavu mladé dívky a rozšklebené lebky. I ze vzduchu číselá smrt.

Ozvaly se kostelní zvony a Lucia pohlédla nahoru k otevřené městské bráně. V dálce, vysoko na kopci, se tyčily zdi opatství. Dívka tam stála a hleděla na ně.

„Co tě k nám, milá dcero, přivádí?“ zeptala se laskavě matka představená.

„Hledám místo, kam bych se mohla uchýlit.“

„A rozhodla ses hledat útočiště pod Boží střechou?“

No, to jsi uhodla. „Ano.“ Lucia začala improvizovat. „Vždy jsem si to přála. Toužila jsem oddat se duchovnímu životu.“

„V hloubi své duše po tom prahne každý, nemyslíš, dcero?“

Panebože, ona tomu fakt naletěla, pomyslela si Lucia pobaveně.

Matka představená pokračovala: „Musíš si však, dítě, uvědomit, že cisterciácký řád je ze všech řádů nejpřísnější. Jsme naprosto izolovány od vnějšího světa.“

Ta slova zněla Lucii jako rajská hudba.

„Ty, které vstoupí do těchto zdí, vykonají slib, že nikdy klášter neopustí.“

Matka představená povstala. „Bude to pro tebe životní rozhodnutí, navrhuji ti, aby sis všechno ještě důkladně promyslela, než se doopravdy rozhodneš.“

Lucia pocítila, že se jí situace začíná vymykat z rukou, a propadla panice. Nemá kam jít. Její jedinou spásou jsou zdi tohoto kláštera.

„Přemýšlela jsem o tom,“ odpověděla rychle. „Věřte mi, matko představená, na nic jiného už dlouho nemyslím, jen jak bych se mohla zřeknout světského života.“ Pohlédla matce představené do očí. „Chci zde zůstat, je to mé vroucí přání a konečné rozhodnutí,“ naléhala přesvědčivým tónem.

Matka představená se trochu zarazila. V té ženě bylo něco nervózního a horečnatého, co ji znepokojovalo. Nicméně však, jaký lepší důvod by přivedl někoho do míst, kde utěší ducha v rozjímání a modlitbách?

„Jsi katolička?“

„Ano.“

Matka představená šáhla po staromódním psacím brku. „Řekni mi své jméno, dítě.“

„Jmenuji se Lucia Car... Romová.“

„Žijí tvoji rodiče?“

„Jen otec.“

„Co dělá?“

„Byl podnikatel. Je už v důchodu.“ V mysli se jí vybavila bolestná vzpomínka, jak byl ztrhaný a bledý, když ho viděla naposled.

„Máš nějaké sourozence?“

„Dva bratry.“

„A co dělají oni?“

Lucia se rozhodla zapůsobit. „Jsou kněží.“

„Výborně.“

Následovaly tři hodiny katechismu. Nakonec matka Betina řekla:

„Najdu ti místo k přespaní. Ráno ti dám další instrukce, a pokud nezměníš rozhodnutí, budeš přijata do řádu. Ale stále tě ještě upozorňuji, že zvolíš nesnadnou cestu.“

„Důvěřujte mi,“ pronesla moudře Lucia, „nemám na výběr.“

Lucia spala a zalesněnou holinou lehce šustěl teplý noční vánek.

Zdálo se jí, že je s otcem a bratry na večírku v nádherné vile, všichni se skvěle baví, když neočekávaně vejde do místnosti cizí muž a řekne: „Kdo, k čertu, jsou tihle lidé?“ Světla zhasla, do obličeje se jí zabodlo ostré světlo svítlny. Vzbudilo ji to. S očima oslněnými se posadila a snažila se rozeznat, co se děje.

Na mýtině se kolem spících jeptišek shromáždilo šest mužů. Lucia v pronikavém světle jen stěží rozeznávala jejich obrysy.

„Kdo jste?“ opakoval muž hlubokým drsným hlasem.

Lucia byla okamžitě zcela vzhůru, v plné ostražitosti. Byla v pasti. Ale kdyby ti muži byli od policie, museli by vědět, kdo jeptišky jsou. A co dělají v noci v lese?

Lucia to riskla: „Jsme sestry z kláštera v Ávile,“ řekla. „Vládní jednotky náš klášter...“

„Slyšeli jsme o tom,“ přerušil ji muž.

Ostatní sestry už byly také vzhůru a vylekaně se rozhlížely kolem.

„Kdo... kdo jste?“ zeptala se Megan.

„Jmenuju se Jaime Miró.“

Všech šest mělo na sobě hrubé kalhoty, kožené bundy, roláky, na nohou boty se silnou plátěnou podešví a na hlavách tradiční baskické barety. Byli ozbrojeni a v měsíčním světle připomínali záhadné demony. Dva z nich byli potlučeni, jako by je někdo pořádně zmlátil.

Jaime Miró byl vysoký, štíhlý a upoutával pronikavým pohledem černých očí. „Mohou je sledovat,“ poznamenal a obrátil se ke svým společníkům. „Prohledejte to tady kolem,“ nařídil jim.

„Si.“

Lucia postřehla, že odpověděl ženský hlas. Pozorovala ženu, jak neslyšně zmizela mezi stromy.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se Ricardo Mellado.

„flada. Necháme je zde a pokračujeme v cestě.“

„Jaime, jsou to bezbranné dcery Boží,“ zaprotestoval jiný muž.

„Tak ať se o ně Pánbůh postará,“ odsekl Jaime. „Máme co dělat sami se sebou.“

Jeptišky stály v hloučku a sledovaly, jak muži diskutují.

„Acoca a jeho komando po nich jdou. Přece je nemůžeme nechat napospas.“

„Nezapomeň, že jdou taky po nás, amigo.“

„Ty sestry si bez naší pomoci neporadí, pochop to.“

Jaime Miró trval neoblomně na svém. „Ne. Nebudeme kvůli nim riskovat svoje životy. Máme vlastní problémy.“

„Můžeme je doprovodit kus cesty, Jaime. Jenom než se odtud dostanou,“ navrhl Felix Carpio a obrátil se k jeptiškám.

„Kam máte, sestry, namířeno?“

„Já mám svaté poslání. Musíme dojít do kláštera v Mendavii, tam nalezneme útulek,“ promluvila pohotově Tereza a její pohled sálal jakoby nadpozemským leskem.

„Můžeme je přece dovést až tam. Mendavia je na cestě do San Sebastiana,“ navrhl Felix Carpio.

Jaime Miró se na něj zuřivě obořil: „Ty pitomý blázne! To si zrovna pověs na záda ceduli, aby každý věděl, kam jdeme!“

„Jenom jsem chtěl...“

„Mierda!“ skočil mu Miró znechuceně do řeči. „Ted nemáme na vybranou a musíme je vzít s sebou. Kdyby je Acoca chytil, donutil by je mluvit. Budou nás zdržovat v cestě a Acoca s těmi svými řezníky nás může mnohem snadněji vystopovat.“

Lucia poslouchala jen na půl ucha. Zlatý kříž ležel na dosah a ruce ji svrběly pokušením. Ale ti zatracení chlapi tady! Mizerně jsi to,

Bože, načasoval. A nemáš špetku smyslu pro humor.

„Dobrá,“ rezignoval Miró. „Musíme udělat, co se dá. Dovedeme je do kláštera, ale v žádném případě nemůžeme pochodovat společně jako nějaký cirkus.“ Otočil se k jeptiškám, ale v jeho hlase ještě stále dozníval hněv. „Víš některá z vás, kde je Mendavia?“

Sestry pohlédly jedna na druhou.

„Ne tak docela přesně,“ řekla Graciela.

„A jak jste si teda, kčertu, představovaly, že tam dojdete?“

„Bůh nás povede,“ odpověděla Tereza s jistotou.

Další ze šestice, Rubio Arzano, se uculil. „To máte štěstí,“ pokynul hlavou směrem k Jaimovi. „Sestoupil z nebes a doprovodí vás osobně, sestro.“

Jaime ho pohledem umlčel. „Rozdělíme se a každý půjde jinou cestou.“

Vyndal z vaku mapu a rozložil ji na zem. Muži se nad ní sklonili a za světla baterek studovali směr.

„Klášter v Mendavii je zde, jihovýchodně od Logroña. Já půjdu na sever přes Valladolid, pak nahoru do Burgosu.“

Jezdil prsty po mapě a pak se obrátil na Rubia. „Ty se dáš na Olmedo, Pefiaflel a Arandu de Duero.“

„Dobrá, amigo.“

Jaime se znovu soustředil na mapu. Podíval se na Ricarda Mallada, muže s tváří plnou podlitin. „Ricardo, dej se na Segovi, pak přes hory do Cereza de Abajo, pak do Soria. Potkáme se všichni v Log roňu.“ Složil mapu. „Logroño je dvě stě kilometrů odtud.“ Tiše počítal. „Dojdeme tam za sedm dní. Vyhýbejte se hlavním cestám“

„A kde v Logroñ-u?“ zeptal se Felix.

„Příští týden tam vystupuje japonský cirkus,“ poznamenal Ricardo.

„Výborně. Uvidíme se na představení.“

„S kým půjdou jeptišky?“ zeptal se vousatý Felix Carpio.

„Rozdělíme je.“

Byl nejvyšší čas to všechno zarazit, rozhodla se Lucia. „Pokud vás pronásledují vojáci, pane, pak bude pro nás bezpečnější, když se vydáme na cestu samy.“

„Ale pro nás ne, sestro,“ odsekl Jaime. „Víte toho o našich plánech trochu moc.“

„Kromě toho byste tam nikdy nedošly. My známe kraj. Jsme Baskové a lidé na severu jsou naši přátelé. Pomohou nám

a ukryjí nás před vojáky. Samy byste se do Mendavie nikdy nedostaly,“ vysvětloval Rubio. Já taky do žádné Mendavie nechci, ty idiote. Jaime Miró je zdráhavě pobídl. „Tak jdeme. Chci být do rozbřesku co nejdál.“ Sestra Megan tiše stála a poslouchala muže, jenž dával rozkazy. Byl hrubý a arogantní, ale současně z něj vyzařovala síla a jistota. Jaime Miró koukl na Terezu a ukázal na Tomase Sanjura a Rubia Arzana. „Ti dva budou zodpovědní za tebe.“ „Za mě je zodpovědný Bůh,“ ohradila se Tereza. „Jistě. Doposud byl,“ odbyl ji Miró suše. Rubio popošel k Tereze. „Rubio Arzano k tvým službám, sestro. Jak se jmenuješ?“ „Jsem sestra Tereza.“ Lucia pohotově zasáhla: „Já půjdu s Terezou.“ V žádném případě nemohla dopustit, aby ji oddělili od zlatého kříže. Jaime Miró souhlasil: „Dobrá.“ Pak ukázal na Gracielu. „Ricardo, ty vezmi s sebou tuhle.“ „Bueno,“ přikývl Ricardo Mellado.

Ke skupině se vrátila žena, kterou Jaime Miró vyslal prohledat okolí. „Všechno v pořádku,“ hlásila. „Dobrá,“ řekl Jaime a podíval se na Megan. „Ty půjdeš, sestro, s námi.“ Megan přikývla. Jaime Miró ji fascinoval. A současně bylo něco záhadného i v té ženě. Byla tmavá, pronikavého pohledu, s jestřábími rysy tváře. Ústa připomínala krvavou ránu. Působila velice smyslně. Přistoupila k Megan. „Jmenuju se Amparo Jironová. Když budeš, sestro, mlčet, nebudou žádné trable.“ „Tak už jdeme. Uvidíme se za sedm dní v Logroňu. Nepouštějte sestry z dohledu.“ Sestra Tereza a Rubio Arzano už vyrazili dolů pěšinou a Lucia spěchala za nimi. Všimla si předtím, že Rubio si dával do batohu mapu. Až bude spát, vezmu si ji, rozhodla se. Jejich pout' Španělskem začala.

Kapitola 10.

Miguel Carrillo byl nespůj. Přesněji řečeno, byl nesmírně nervózní. Není to pro něj ani trochu příjemný den. Přestože ráno začalo tak slibně, když se mu podařilo přesvědčit ty čtyři jeptišky, že je mnich, teď tady ležel, téměř ještě v bezvědomí, spoutaný na podlaze. Objevila ho majitelova žena, korpulentní postarší dáma s knírkem a slepičím temperamentem. Podívala se na něj, jak tam tak bezmocně ležel, a spustila: „Madre de Dios Co jste zač a co tady děláte?“

Carrillo použil všechnen svůj šarm a odpověděl: „Díky Bohu - že jste tady, slečno.“ Nikdy nepotkal žádnou ženu, která by vypadala na slečnu méně než tato dáma. „Pokouším se dostat z. těch řemenů a zavolat policii.“

„Neodpověděl jste na moji otázku.“

Snažil se otočit do pohodlnější pozice. „Vysvětlení je snadné, slečno. Jsem mnich Gonzales. Jdu z kláštera u Madridu. Zrovna jsem míjel váš hezoučkový obchůdek, když tu jsem zahlédl, že se dovnitř pokoušejí vloupat dva muži. Cítil jsem svatou povinnost jim v tom zabránit. Šel jsem za nimi dovnitř a chtěl je přesvědčit o nesprávnosti jejich počínání, ale přemohli mě a svázali. Kdybyste byla tak laskavá a pomohla mi rozvázat ty...“

„Mierda!“

Nechápavě na ni civěl. „Prosím?“

„Kdo jste?“

„Řekl jsem vám, že...“

„Jste nejhorší lhář, jakého jsem kdy viděla.“

Přistoupila k hromadě šatstva, které tam zůstalo po jeptiškách.

„A co má být tohle!“

„Aha. Ti dva to měli na sobě, víte, a...“

„Jsou tady čtyřerý šaty. Říkal jste, že byli dva.“

„Ano, správně. Další dva se k nim připojili pak a...“

Žena zamířila k telefonu.

„Co chcete udělat?“

„Zavolat policii.“

„Ale to skutečně nemusíte, ujist'uji vás. Jakmile mě rozvážete, jdu rovnou na stanici a oznámím, co se stalo.“

Žena k němu opět shlédla.

„Máte rozepnutý poklopec, mnichu.“

Čtyři policisté gaurdia civil měli pro Carrillu ještě méně pochopení než obchodnice. Jejich zelené uniformy a kožené lakované klobouky z 18. století budily respekt po celém Španělsku a jejich moc nepochybně působila patřičně i na Carrillu.

„Víte, že vaše podoba odpovídá přesně popisu muže, který na severu země zavraždil nějakého kněze.“

Miguel Carrillo povzdechl. „To mě nepřekvapuje. Mám bratra dvojče. Bůh ať ho zatratí. To kvůli němu jsem vstoupil do kláštera.“

Naše ubohá matka...“

„No, to stačí.“

Do místnosti vešel mohutný muž se zjizveným obličejem.

„Dobrý den, plukovníku Acoco.“

„Tojeteňmuž?“

„Ano, plukovníku. Podle těch čtyř sutan patřících jeptiškám jsme usoudili, že byste ho rád vyslechl osobně.“

Plukovník Acoca přistoupil k bezmocnému Carrillovi.

„Určitě. Moc mě to zajímá.“

Carrillo vrhl na plukovníka ten nejzdvověřejší úsměv. „Jsem rád, že jste zde, plukovníku. Jsem pověřen posláním svého kláštera a musím být co nejdříve v Barceloně. Snažil jsem se vysvětlit těm hle milým pánům, že jsem se stal obětí okolností, protože jsem chtěl vykonat dobro.“

Plukovník Acoca potěšeně přikývl. „Protože spěcháte, nebudu vás zdržovat.“

Carrillo zazářil. „Díky, plukovníku.“

„Zeptám se vás na pár prostých věcí. Odpovíte-li pravdivě, je všechno v pořádku. Jestli budete lhát, bude to pro vás velice bolestivé.“ Vzal něco do ruky.

Carrillo řekl přesvědčivě: „Muži s Božím posláním nelžou.“

„Těší mě, že to slyším. Vyprávějte mi o čtyřech jeptiškách.“

„Ale já nic o čtyřech jeptiškách nevím, plu...“

Do tváře dostal ránu pěstí železným boxerem. Po místnosti se rozstříkly kapky krve.

„Proboha, co to děláte?“ vydechl Carrillo.

Plukovník Acoca opakoval otázku: „Vyprávějte mi o čtyřech jeptiškách.“

„Já nic ne...“

Další rána mu vyrazila zuby.

Carrillo se zalykal krví. „Už ne. Já...“

„Vyprávějte mi o čtyřech jeptiškách.“ Acocův hlas zněl tiše a rozumně.

„Já...“ Spatřil zvedající se pěst. „Ano! Já... Já...“

A začal ze sebe sypat: „Byly ve Villacastinu, na útěku z kláštera.

Nebijte mě už.“

„Pokračujte.“

„Já... řekl jsem jim, že jim pomůžu. Potřebovaly se převléct.“

„Takže ses vloupal do obchodu...“

„Ne, Já... ano. Ukradly nějaké šaty, svázaly mě a utekly.“

„Řekly, kterým směrem mají namířeno?“

Carrillo náhle posedla touha po pomstě. „Ne.“ Nezmínil se o Mendavii proto, že by chtěl chránit jeptišky. Na ty kašlal.

Ale chtěl se plukovníkovi pomstít za to, jak ho zřídil. Bude dost těžké vydělávat na živobytí, až ho pustí z vězení.

Plukovník Acoca se obrátil ke guardia civil.

„Vidíte, co zmůže přesvědčivý přístup? Dopravte ho do Madridu a zadržte pro vraždu.“

Lucia, sestra Tereza, Rubio Arzano a Tomas Sanjuro putovali pšeničnými poli a po vedlejších cestách, vyhýbajíc se městům, dále na severovýchod směrem na Olmedu. Míjeli stáda ovcí a koz a nevinná pastorální krajina paradoxně kontrastovala se smrtelným nebezpečím, které jim hrozilo. Na cestě byli hlavně v noci a za úsvitu hledali odlehlá místa v kopcích.

Rubio Arzano navrhl: „Olmeda leží před námi. Počkáme, až se setmí. Vy dvě stejně potřebujete spát.“

Sestra Tereza byla už fyzicky vyčerpaná. Ale dělo se s ní i něco jiného, mnohem vážnějšího. Začala se vzdalovat skutečnosti. Začalo to poté, co ztratila svůj vzácný růženec. Ztratila ho - nebo ho někdo ukradl? Nebyla si jistá. Byl její útěchou snad déle, než si vůbec dokázala pamatovat. Kolik to bylo Zdravas, Maria, otčenášů a kolik Zdravas, královno? Stal se její součástí, jejím bezpečím, a nyní zmizel.

Ztratila ho během útoku na klášter? A byl vůbec nějaký útok na její klášter? Jevilo se jí to nějak neskutečné. Nebyla schopna rozlišit, co byla hra fantazie a co realita. To dítě, které viděla. Bylo to Moničino dítě? Nebo si s ní Bůh zahrává? Všechno se teď tak zamotalo.

Když byla mladá, život se zdál tak prostý. Když byla mladá...

Kapitola 11.

Éze, Francie, 1924

Už v osmi letech nacházela Tereza De Fosseová největší potěšení v návštěvách kostela. Byl to pro ni posvátný plamen, jenž ji naplňoval svým teplem. Navštěvovala kapli Chapelle des Penitents Blancs a na výletech se vždy zašla pomodlit například do katedrály v Monaku a Notre Dame Bon Voyage v Cannes, ale byla pravidelnou navštěvovatelkou bohoslužeb v Éze.

Tereza žila v sídle na kopci nad Éze, ve vesnici s historií již od středověku, blízko Monte Carla, s výhledem na Côte d'Azur. Vesnice byla vystavěna na skalách a Tereza měla vždy pocit, že přehlédne celý svět. Úplně nahoře se rozkládal klášter a domy byly vystavěny stupňovitě pod sebou až dolů k modrému Středozemnímu moři.

Kráskou v jejich rodině byla Monika, mladší Terezina sestra. Byla ještě dítě, ale bylo patrné, že z ní jednou vyroste krasavice. Měla křehkou postavu, jiskrné modré oči a pěkný, sebejistý pohled.

Tereza byla ošklivé káčátko. Rodinu přiváděl vzhled jejich starší dcery skutečně do rozpaků. Kdyby byla tradičně nehezká, poslali by ji na plastickou operaci, aby jí zmenšili nos nebo upravili bradu či oči. Jenže Tereza měla pokřivený celý výraz tváře, jako když komediant nasadí grimasu pro smích.

Ale pokud ji Bůh ošidil na zevnějšku, obdařil ji nevšedním talentem hlasu. Tereza zpívala jako anděl. Poprvé si toho povšimli, když

vystupovala v kostelním sboru. Farníci naslouchali v údivu dětskému jasnému křišťálovému hlásku a Tereza vždy zpívala všechna sóla. Měla pocit, že na kůru je její místo. Jinak byla neobyčejně ostýchavá, bolestně si uvědomujíc svůj vzhled.

Monika měla kolem sebe ve škole vždy hejno přátel. Chtěli si s ní hrát, být jí nablízku. Zvali ji na večírky. Tereza byla zvána také, ale jako druhá, jen jako splnění společenské povinnosti, a to ji samozřejmě trápilo.

„Rennée. Přece nemůžeš pozvat jednu holku Fossových a druhou ne. To by nebylo slušné.“

Monika se styděla za svou ošklivou sestru. Zdálo se jí, že se to i na ní nějak nepěkně odráží.

Rodiče se k oběma dcerkám chovali stejně. Plnili své rodičovské povinnosti bez rozdílů, ale i tak bylo zřejmé, že je to Monika, kdo je zbožňován. Chybělo zde něco, po čem Tereza nesmírně toužila: láska.

Byla poslušné dítě, vždycky dovedla udělat radost. Byla výborná a pilná žačka, milovala hudbu, historii a cizí jazyky. Lidem ve městě, učitelům a služebným jí bylo líto. Jak jednou řekl obchodník, když vešla do jeho krámu: „Pánbůh nedával pozor, když ji tvořil.“

Jediným místem, kde nacházela lásku, byl kostel. Miloval ji kněz a miloval ji i Ježíš. Každé ráno chodila na mši a čtrnáct křížových cest. Klečíc pod klenbou na chladném kameni chrámu, cítila přítomnost Boha. Když zpívala, naplňovalo ji to pocitem naděje a očekávání. Cítila, že ještě zažije něco krásného. A to byla jediná její naděje, která jí činila život snesitelným.

Tereza své neštěstí nikdy nesvětila rodičům ani sestře, nechtěla je zatěžovat vlastním břemenem. Tajemství, jak velice miluje Boha a jak Bůh miluje ji, chovala v hloubi své duše.

Svou sestru zbožňovala. Hrávaly si spolu v okolí sídla a Tereza ji vždycky ve hrách nechala vítězit. Podnikaly průzkumné výlety dolů po příkrých kamenných schodech vytesaných do skály až dolů do vesnice Éze a loudaly se úzkými uličkami s obchůdky s uměleckými předměty a pozorovaly prodavače.

Když děvčata dorůstala, předpovědi se plnily. Monika rozkvétala do krásy a hoši se kolem ní točili, zatímco Tereza nejraději zůstávala ve svém pokoji a šila, četla nebo chodila do vesnice nakupovat.

Jednoho dne mýjela otevřené dveře obývacího pokoje a zaslechla rozhovor rodičů.

„Zůstane z ní stará panna. Celý život ji budeme mít na krku.“

„Tereza si někoho najde. Má skvělé předpoklady.“

„O to dneska mladí muži nestojí. Chtějí mít někoho pro potěšení v posteli.“

Tereza prchla.

Nadále zpívala v neděli v kostele. A jednou se udála zvláštní věc, která téměř změnila její život. Bohoslužbě byla přítomna madam

Neffová, teta ředitele rozhlasu v Nice.

Po mši Terezu zastavila: „Maříš zde čas, děvče. Máš neobyčejný hlas a měla bys ho využít.“

„Já ho využívám. Já...“

„Nemluvím o...“, rozhledla se po kostele, „...o tomhle. Mám na mysli, že bys měla využít svůj hlas profesionálně. Můžu se pochlubit tím, že vždycky rozpoznám talent. Chci, abys zazpívala před mým synovcem. Může tě dostat do rozhlasu. Měla bys zájem?“

„Já... Já nevím.“ Pouhé pomyšlení Terezu vyděsilo.

„Promluv o tom se svými rodiči.“

„To je skvělý návrh,“ potěšila se matka.

„Může to být pro tebe vynikající,“ souhlasil otec.

Jedině Monika se zachovala rezervovaně. „Ty nejsi profesionálka. Mohla by ses zesměšnit.“ Nechtěla jí vzít odvalu. Hlavním důvodem jejího argumentu byl strach, že by Tereza mohla mít úspěch.

Přece jedině ona mohla být středem pozornosti. To není fér, pomyslela si, že Bůh obdařil Terezu takovým hlasem. Co kdyby se stala slavnou? Já bych zůstala stranou, přestali by si mě všimnout.

A tak se pokoušela Terezu přesvědčit, aby k předvádění nešla.

Ale následující neděli opět madam Neffová zastavila Terezu:

„Mluvila jsem se synovcem. Je ochotný si tě poslechnout. Očekává tě v úterý ve tři hodiny.“

A tak se nervózní Tereza vydala v úterý do rozhlasu v Nice na setkání s ředitelem.

„Jsem Louis Bonnet,“ představil se stroze, „mám na vás pět minut.“

Terezin vzhled jen potvrdil jeho největší obavy. I když mu teta kdysi už jeden talent poslala.

Měl bych jí říct, ať se drží plotny. Ale věděl, že to neřekne. Teta byla totiž velice bohatá a on byl jediný dědic.

Tereza ho následovala úzkou chodbou do malého nahrávacího studia.

„Už jste někdy zpívala profesionálně?“

„Ne, pane.“ Blůzku měla propocenou z trémy. Proč jsem se k tomu nechala přemluvit, vyčítala si. Propadala panice a chtělo se jí utéct.

Bonnet ji postavil před mikrofon. „Nemám zde pianistu, takže budete muset zpívat a capella. Víte, co to je?“

„Ano, pane.“

„Výborně.“ Už ani neví, pokolikrát uvažoval, jestli je vůbec teta natolik bohatá, aby mu ty pitomé poslechy stály za to.

„Já budu v kontrolní kabině. Zazpívej jednu píseň.“

„Pane, co mám...?“

Byl pryč. Tereza zůstala sama před mikrofónem. Vůbec ji nenapadlo, co by tak mohla zazpívat. „Jen běž a seznam se s ním,“ doporučovala teta, „vysílají každou sobotu večer hudební program a...“

Musím odtud zmizet.

Náhle odněkud zazněl Bonnetův hlas. „Nemám na vás celý den.“

„Promiňte, nemohu...“

Ale ředitel byl odhodlán ji potrestat za to, že maří jeho čas.

„Jen pár not,“ naléhal. To mu bude stačit, aby referoval tetě, jakého blázna ze sebe udělala. Asi by ji měl přesvědčit, aby mu už ty své protekční „talenty“ přestala dodávat.

„Čekám,“ upozornil ji.

Opřel se na židli a rozsvítil. Ještě čtyři hodiny. Yvette na něj bude čekat. Možná jí zavolá, než pojedou domů k manželce. Možná bude i čas na...

Pak to uslyšel a nemohl věřit vlastním uším. Byl to hlas čistý a sladký, že mu přeběhl mráz po zádech. Hlas naplněný touhou, plný osamění a zoufalství ze ztracené lásky i naděje. V očích ho pálily slzy. Dívčin zpěv v něm vyvolal pocity, o kterých si myslel, že už dávno vyhasly. Zmohl se jen na povzdech: „Kriste pane, kde ta dívka dosud byla?“

Do kabiny vešel zvukový technik a omráčeně zůstal stát. Hlas se linul otevřenými dveřmi a za chvíli přicházeli i ostatní zaměstnanci.

Stáli bez hlesu a naslouchali srdci volajícímu po lásce.

Když píseň dozněla, chvíli bylo naprosté ticho, až, pak promluvila nějaká žena: „Ať je to kdokoli, nenech ji odejít.“

Louis Bonnet spěchal do nahrávacího studia. Tereza se právě chystala odejít.

„Omlouvám se, trvalo to dlouho. Víte, já nikdy...“

„Posaďte se, Marie.“

„Tereza.“

„Promiňte.“ Zhluboka se nadechl. „Každou sobotu večer vysíláme hudební pořad.“

„Já vím. Poslouchávámho.“

„Chtěla byste v něm účinkovat?“

Hleděla na něj nevěřícně. „Myslíte... vy mě chcete angažovat?“

„Od tohoto týdne. Začneme s málem. Bude to pro vás takové uvedení publiku.“

Připadalo jí to až příliš neskutečné. Oni mi budou platit, abych zpívala.

„Platit? Kolik?“ ptala se Monika.

„Nevím. Nezáleží mi na tom.“ Důležité je, že o mě někdo má zájem, vyslovila téměř nahlas, ale zarazila se.

„To je fantastická zpráva. Takže ty budeš v rádiu!“ radoval se otec.

Matka už začala spřádat plány.

„Řekneme přátelům, aby poslouchali a napsali nám, jak se jim líbí.“

Tereza se podívala na Moniku a očekávala, že řekne: To ani nemusíš dělat, máti. Tereza je dobrá.

Ale Monika mlčela. To brzy přejde, uklidňovala se.

Mýlila se.

V sobotu večer byla Tereza ve studiu velice nervózní a téměř začala propadat panice.

„Věřte mi,“ utěšoval ji Louis Bonnet, „to je úplně přirozené.“

Všichni umělci to prožívají.“

Seděli v malém zeleném pokoji, určeném těm, kteří vystupovali.

„Bude to senzace.“

„Začíná se mi dělat špatně.“

„Není čas. Za dvě minuty začínáte.“

Tereza odpoledne zkoušela s orchestrem, jenž ji měl doprovázet.

Dopadlo to výborně. Pódium, kde zkoušeli, bylo plné personálu, který si přišel poslechnout dívčin neuvěřitelný hlas.

Naslouchali s posvátnou úctou. Všem bylo jasné, že poslouchají budoucí hvězdu.

„Je strašná škoda, že nevypadá líp,“ komentoval šéf scény, „ale v rádiu na tom nezáleží.“

Terezino večerní vystoupení mělo obrovský ohlas. Sama si byla vědoma, že nikdy předtím nezpívala líp. A kdo ví, co může být v budoucnu? Možná se stane slavnou a bude mít u nohou spoustu mužů, kteří se s ní budou chtít oženit. Tak jako Monika.

Monika jako by četla její myšlenky: „Moc ti to přeju, Sis, ale nenech se příliš unést prvním úspěchem. To všechno nepotrvá dlouho.“

Potrvá, byla Tereza z duše přesvědčena. Konečně jsem osobnost.

Jsem někdo.

V pondělí ráno měla Tereza meziměstský hovor.

„Asi si někdo tropí žerty,“ varoval ji otec. „Říká, že se jmenuje

Jacques Raimu.“ Nejvýznamnější divadelní režisér ve Francii.

Tereza v obavách zvedla sluchátko. „Haló?“

„Slečna De Fosseová?“

„Ano.“

„Tereza DeFosseová?“

„Ano.“

„Tady Jacques Raimu. Slyšel jsem vás v sobotu v hudebním pořadu. Váš hlas je přesně to, co hledám.“

„Já... já vám nerozumím.“

„Připravuji muzikál v Comédie Française. Příští týden začínáme zkoušet. Hledám někoho, jako jste vy. Popravdě řečeno, nikdo jiný s takovým hlasem snad ani neexistuje. Kdo je vaším agentem?“

„Agentem? Já... nemám žádného agenta.“

„Pak přijedu za vámi a sepišeme smlouvu.“

„Pane Raimu, já... já nejsem moc hezká.“ Bylo pro ni těžké vyslovit ta slova, ale věděla, že je to nutné. Nesmí mít falešná očekávání.

Rozesmál se: „Ale budete. O to se postarám. Divadelní make up dokáže divy.“

„Ale...“

„Navštívím vás zítra.“

Hrát v Raimově hře! To přesahovalo veškerou její fantazii.

„Smlouvu s ním sepišu já,“ rozhodl otec. „Před divadelníky se musíš mít na pozoru.“

„Musíš si pořídit nové šaty,“ doporučila jí matka. „A pozveme ho na večeři.“

Monika tiše poslouchala. To, co se doma dělo, bylo pro ni nesnesitelné. Bylo naprosto nemyslitelné, aby se její sestra stala hvězdou.

Snad se najde způsob...

Monika se postarala o to, aby byla první, s kým se Jacques Raimu v jejich domě setká. Srdce mu poskočilo potěšením, když ho přivítala taková kráska. Měla na sobě jednoduché bílé domácí šaty, které zvýrazňovaly její perfektní postavu. Můj Bože! pomyslel si. Ten vzhled a ten hlas! Je perfektní. Bude slavná.

„Jsem nesmírně šťastný, že vás poznávám,“ řekl.

Monika se vřele usmála. „Já mě těší, že jsem se s vámi setkala osobně. Jsem vaše obdivovatelka, pane Raimu.“

„Tak to se nám bude dobře spolupracovat. Přinesl jsem s sebou scénář. Je to pěkný milostný příběh a myslím...“

Vtom vešla do pokoje Tereza v nových šatech, které na ní však nijak ne vynikly. Když uviděla Jacquese Raima, zarazila se.

„Ah, dobrý den. Nevěděla jsem, že už jste zde. Chci říct... přijel jste brzy.“

Raimu se tázavě podíval na Moniku.

„To je moje sestra Tereza,“ představila ji Monika.

Raimova tvář vyjádřila šok, pak rozčarování a znechucení.

„Vy jste ta zpěvačka?“

„Ano.“

Obrátil se k Monice: „A vy jste...“

Monika se nevinně usmála: „Já jsem Terezina sestra.“

Raimu opět věnoval zkoumavý pohled Tereze, pak zakroutil hlavou. „Je mi líto,“ řekl, „jste příliš...,“ hledal vhodný výraz, „...jste příliš mladá. Promiňte, ale musím se vrátit do Paříže.“

Dívky se dívaly, jak odchází.

Vyšlo to, zajásala Monika. Vyšlo to.

Tereza absolvovala své poslední vystoupení. Louis Bonnet ji marně přemlouval, aby zůstala. Rána byla příliš hluboká. Jakmile někdo uvidí mou sestru, jak by mohl mít zájem o mě, když jsem tak ošklivá, rozjímal nešťastně.

V životě nezapomene na výraz v Raimově tváři.

Je to moje chyba, že si sprádám takové pošetilé sny, kárala se.

Pánbůh mě potrestal.

Pak už zpívala pouze v kostele a stala se ještě větší samotářkou než dříve.

Během dalších deseti let krasavice Monika odmítla víc než tucet nabídek k sňatku. O ruku ji požádal syn starosty, bankéře, lékaře i kupce z vesnice. Nápadníky byli čerství absolventi škol, úspěšní čtyřicátníci i padesátníci. Chudobní i bohatí, pohlední i oškliví, vzdělaní i primitivní. A Monika všechny odmítala.

„Na co čekáš?“ ptal se jí bezradný otec.

„Tatínku, vždyť jsou všichni tak nudní. Éze je tak primitivní.“

Princ mých snů mě čeká v Paříži.“

A tak ji otec poslušně poslal do Paříže. Jako gardedáma s ní jela

Tereza. Dívky bydlely v malém hotelu blízko Bois de Boulogne.

Každá z nich vnímala město svými očima. Monika navštěvovala plesy charity, honosné večírky a večeře, účastnila se čajů s významnými mladými muži, Tereza byla v Invalidovně, Louvrů. -Monika jezdila na dostihy na Longchamps a na gala do Malmaison, Tereza trávila čas v modlitbách v Notre Dame a procházela se stinnou alejí podél Canal Saint Martin. Monika chodila k Maximovi a do Moulin

Rouge, zatímco Tereza se loudala po Quays, nahlížela do stánků s knihami, květinářství a zastavila se v Basilica Saint Denis. Tereze se v Paříži nesmírně líbilo, ovšem pro Moniku znamenal výlet nudu.

Když se vrátily, prohlásila: „Stále nemůžu najít muže, kterého bych si chtěla opravdu vzít.“

„Nepotkalas nikoho zajímavého?“ ptal se otec.

„Ani ne. Jeden mladík mě pozval na večeři do Maxima. Jeho otec je vlastníkem uhelných dolů.“

„Jaký byl ten mládenec?“ dychtivě vyptávala matka.

„Ach, byl bohatý, hezký, zdvořilý a obdivoval mě.“
„Požádal tě o ruku?“
„Každých deset minut. Nakonec jsem odmítla se s ním vidět.“
Matka na ni tázavě pohlédla. „Proč?“

„Protože se nedovedl bavit o ničem jiném než o uhlí: živíčné uhlí, kusové uhlí, černé uhlí, hnědé uhlí. Nuda, otrava, nuda.“

Příští rok se Monika rozhodla navštívit Paříž znovu.

„Připravím si zavazadla,“ řekla Tereza.

Monika odmítavě zakroutila hlavou. „Ne. Tentokrát myslím pojedu sama.“

Takže zatímco Monika se v Paříži rozhlížela po ženichovi, Tereza zůstala doma, chodila každý den do kostela a modlila se, aby si sestra našla hezkého prince. A jednoho dne se stal zázrak. Pro Terezu to skutečně byl zázrak. Jmenoval se Raoul Giradot.

Jednou v neděli slyšel na bohoslužbě Terezu zpívat. Nikdy předtím tak nádhernému hlasu nenaslouchal. Musím se s ní setkat, umínil si.

V pondělí časně ráno se Tereza vypravila do obchodu na nákup látky na šaty. Raoul Giradot stál za pultem.

Vzhlédl, když vešla, a rozzářil se. „Váš hlas!“

Popleteně na něj koukala: „Prosím?“

„Včera jsem vás slyšel zpívat v kostele. Byl to velkolepý zážitek.“

Raoul Giradot byl vysoký, pohledný muž s inteligentním jiskrným pohledem a smyslnými rty. Bylo mu něco přes třicet, mohl být tak o rok o dva starší než Tereza.

Terezu jeho vzhled natolik zaskočil, že na něj s tlukoucím srdcem koukala a koktala: „Díky, pane. Já... chtěla bych tři metry mušelínu prosím.“

Raoul se zasmál. „Bude mi potěšením. Tudy prosím.“

Tereza se najednou vůbec nemohla na nakupování soustředit. Stále si uvědomovala přítomnost toho hezkého prodáváče a jeho mužský přitažlivý šarm.

Poté, co si vybrala látku a Raoul ji zabalil, odvážíla se zeptat:

„Vy... vy jste zde nový, že?“

Podíval se na ni a usmál se. Tereza se zachvěla.

„Ano. Přijel jsem do Éze před pár dny. Ten obchod patří mé tetě, a tak jsem ji přišel na chvíli pomoci.“

Na jak dlouho? ptala se v duchu Tereza.

„Měla byste zpívat profesionálně,“ radil jí Raoul.

Opět si vzpomněla na výraz Raimovy tváře. Ne, už nikdy nebude veřejně vystupovat. „Díky,“ zamumlala.

Její rozpaky ho zaskočily a pokoušel se ji vtáhnout do hovoru.

„Nikdy předtím jsem v Éze nebyl. Je to rozkošné městečko.“

„Ano,“ přitakala téměř šeptem.

„Vy jste se zde narodila?“

„Ano.“

„Líbí se vám zde?“

„Ano.“

Tereza popadla nakonec svůj balíček a utekla z obchodu.

Další den si opět našla záminku pro nakupování. Polovinu noci probděla nad přípravou toho, co Raoulovi řekne.

Jsem ráda, že se vám v Éze líbí...

Byl jste někdy v Saint-Paul-de-Vence? Je tam překrásná kaple...

Líbí se mi Monte Carlo, vám taky? Je dobře, že je tak blízko. Někdy se sestrou jedeme do Grand Cornich a zajdeme si do divadla

Fort Antonie Theatre. Znáte ho? Je to velké divadlo v přírodě.

Víte, že Nice se kdysi jmenovalo Nkaia? Ne? Skutečně. V minulosti tam sídlili Řekové. Je tam muzeum s pozůstatky jeskynního člověka, žijící před tisíci lety. Není to zajímavé?

Tereza měla připraveny desítky takových slovních manévrů. Neštěstí bylo v tom, že jakmile vstoupila do obchodu a uviděla Raoula, všechno se jí z hlavy vypařilo. Jen tam stála neschopná slova a koukala na něj.

„Bonjour,“ pozdravil ji vesele. „Jsem rád, že vás opět vidím, slečno De Fosseová.“

„M...Merci.“ Připadala si jako idiot. Je mi třicet, kárala se a chová se jako školačka. Už dost.

Ale nemohla nic dělat.

„A co to bude dneska?“

„Já... potřebuju ještě nějaký mušelin.“

To bylo však to poslední, co skutečně potřebovala.

Pozorovala Raoula, jak šel pro vál s látkou. Položil ho na pult a začal měřit.

„Kolik to bude?“

Chtěla říct dva metry, ale slyšela se vyslovit: „Jste ženatý?“

Podíval se na ni, mile se usmál a odpověděl: „Ne, ještě nepatřím k těm šťastným.“

Brzy budete, ujišťovala ho v duchu Tereza. Jen co se Monika vrátí z Paříže.

Monika si jistě tohoto muže oblíbí. Budou si vyhovovat. Představa okamžiku, kdy se sestra setká s Raoulem, naplňovala Terezu pocitem štěstí. Bude příjemné mít Raoula Giradota za švagra.

Nazítí šla Tereza kolem obchodu a Raoul ji zahlédl: „Dobré odpoledne, slečno. Právě mám přestávku. Pokud nespěcháte, smím vás pozvat na čaj?“

„Já... já... ano, díky.“

V jeho přítomnosti měla úplně svázaný jazyk, ačkoliv se snažil k ní být milý. Dělal vše pro to, aby se uvolnila, a tak mu za chvíli vyprávěla věci, které ještě nikdy předtím nikomu neřekla. Bavili se o osamělosti.

„I v davu si připadám osamělá,“ svěřovala se Tereza. „Zdá se mi, jako bych byla ostrovem v moři.“

Usmál se. „Chápu, co myslíte.“

„Vy ale jistě máte spoustu přátel.“

„Známých. Koneckonců, může mít člověk hodně skutečných přátel?“

Zdalo se jí, jako by vyslovoval její vlastní myšlenky. Hodina rychle uplynula a Raoul musel zpátky do práce.

Když vstali od stolu, zeptal se jí: „Šla byste se mnou zítra na oběd?“

Bylo to od něj velice milé. Tereza věděla, že nemůže žádného muže přitahovat. Zvláště ne někoho tak báječného, jako je Raoul Giradot. Ten je stejně příjemný ke každému.

„Bude mi potěšením.“

Když se dalšího dne setkali, řekl chlapec: „Dostal jsem odpoledne volno, pokud nemáte něco na práci, co kdybychom zajeli do Nice?“

Stáhl střechu vozu a rozjeli se dolů podél Moyen Comiche, město se pod nimi rozprostíralo jako kouzelný koberec. Tereza se pohodlně opřela a přemítala: Ještě nikdy jsem nebyla tak šťastná. A pak jako by provinile dodala: jsem šťastná za Moniku.

Monika se měla vrátit z Paříže následujícího dne. Tereza pro ni připravila Raoula jako dárek. Byla dostatečně realistická, aby pochopila, že žádný Raoul na celém světě nebyl stvořen pro ni samu.

Zažila si už dost bolesti v životě a dovedla posoudit, co je možné a co ne. Na toho skvělého muže, sedícího vedle ní za volantem, se neodvážila ani pomyslet.

Obědvali v Le Chantecler v hotelu Negresco v Nice. Jídlo bylo prvotřídní, ovšem Tereza ani nevnímala, co vlastně jí. Raoul nepřetržitě povídal. Měli si toho tolik co říct. Byl bystrý a okouzující a vypadalo to, že se o Terezu zajímá - skutečně zajímá. Ptal se na její názor na hodně věcí a pozorněji naslouchal. Téměř ve všem se shodli.

Jako kdyby byli spřízněné duše. Pokud se Tereze vtírala do mysli lítost při představě, co se dál bude dít, rychle seji snažila zaplašit.

„Mohu vás pozvat zítra k nám na večeři? Vráti se moje sestra z Paříže, chtěla bych vás seznámit.“

„Bude pro mě potěšením, Terezo.“

Když se Monika následujícího dne vrátila, Tereza ji běžela přivítat.

Přes všechna předsevzetí nedovedla potlačit otázku: „Poznalas někoho zajímavého?“ Se zatajeným dechem očekávala sestřinu odpověď.

„Stejně nudní muži jako dříve,“ odpověděla sestra.

Takže Bůh nakonec rozhodl.

„Pozvala jsem dnes někoho na večeři. Myslím, že se ti bude líbit,“ oznámila jí Tereza.

Nikdo se v životě nesmí dozvědět, jak moc o něj sama stojím, říkala si.

Večer přesně v půl osmé uvedl sluha do přijímacího pokoje, kde seděla celá rodina, Raoula Giradota.

„To jsou moji rodiče, pane Giradote.“

„Těší mě.“

Tereza se nadechla: „A to je moje sestra Monika.“

„Těší mě.“ Monika se tvářila slušně, ale nic víc.

Tereza pohlédla na Raoula a očekávala, že bude sestřinou krásou oslněný.

„Okouzující.“ Pouhá zdvořilost.

Tereza tam stála v očekávání, že mezi těmi dvěma něco zajiskří, ale Raoul se obrátil k Tereze: „Dnes vám to velice sluší, Terezo.“

Zapýřila se a zakoktala: „Dě... děkuji.“

Všechno bylo ten večer nějak vzhůru nohama. Její plán vdát Moniku za Raoula a mít ho za švagra nevycházel. Bylo to neuvěřitelné, ale jeho pozornost byla zaměřena převážně na Terezu. Jako by se začal uskučňovat ten nejméně uvěřitelný sen. Cítila se jako popelka, jenže ona byla ta osklivá sestra, kterou si princ vybral. Bylo to neskutečné, ale bylo to tak a Tereza se přistihla, že se mermomocí pokouší Raoulovu šarmu odolávat, protože věděla, že je to až příliš krásné, než aby to bylo pravdivé. Děsila se toho, že by ji mohl i on zranit. Celá léta tajila své city, obrňujíc se tak před bolestí ze zklamání. A nyní se instinktivně snažila o totéž. Ale Raoulovi se nedalo odolat.

„Slyšel jsem vaši dceru zpívat,“ řekl. „Je to zázrak!“

Tereza se opět zarděla.

„Každý miluje Terezin hlas,“ řekla sladce Monika.

Byl to náročný večer. Ale to nej lepší mělo teprve přijít.

Když večeře skončila, Raoul řekl: „Máte krásné okolí.“ Obrátil se k Tereze. „Provedla byste mě zahradou?“

Tereza koukla po Monice ve snaze vyčíst její myšlenky, ale sestra vypadala naprosto lhostejně.

Musí být hluchá, němá a slepá, říkala si Tereza.

Ale náhle si vybavila všechny ty výpravy na lov ženichů - Paříž,

Cannes i Saint Tropez - výpravy za vysněnými princí, kteří se stále neobjevovali.

Takže to nebude chyba těch mužů. Je to chyba mé sestry. Ta nemá vůbec představu, co vlastně chce.

Obrátila se k Raoulovi: „S radostí.“

Když byli venku, nedalo jí to a zeptala se: „Jak se vám líbí moje sestra?“

„Vypadá, že je moc hodná,“ odpověděl. „Ale zeptejte se mě, jak se mi líbí její sestra.“

Vzal ji do náruče a políbil.

To bylo něco, s čím Tereza neměla za svůj život žádnou zkušenost.

Chvěla se mu v objetí a šeptala pro sebe: Děkuji ti, Bože. Děkuji.

„Povečeříš se mnou zítra?“ zeptal se jí Raoul.

„Ano,“ vydechla. „Ach, ano.“

Jakmile sestry osaměly, Monika řekla: „Zdá se, že si tě skutečně oblíbil.“

„Myslím si, že ano,“ odpověděla Tereza plaše.

„Líbí se ti?“

„Ano.“

„No, buď opatrná, velká sestro,“ smála se Monika. „Nepřeceňuj se.“

Příliš pozdě, pomyslela si rezignovaně Tereza. Příliš pozdě.

Od toho večera byli Tereza a Raoul spolu každý den. Monika jim dělala doprovod. A tak se všichni tři procházeli promenádami a loudali se po plážích v Nice a smáli se hotelům, připomínajícím poschodové svatební dorty. Obědvali v rozkošném bistru v Cap d'Antibes, prohlédli si Matisse Chapel ve Vence. Večeřeli v Chateau de la

Chevre d'Or a v pohádkové La Ferme St. Michel. Jednoho dne se

v pět hodin ráno vydali na zemědělský trh v ulicích Monte Carla a nakoupili čerstvý chléb, zeleninu a ovoce.

O nedělích zpívala Tereza v kostele a Monika s Raoulem ji doprovázeli. Raoul ji pak objal a obdivoval její hlas. „Ty jsi skutečný zázrak. Dovedl bych tě poslouchat celý zbytek svého života.“

Po čtyřech týdnech známosti ji Raoul požádal o ruku.

„Vím, že můžeš mít každého muže, který se ti zalíbí, Terezo, ale bylo by pro mě ctí, kdyby ses rozhodla pro mě.“

První okamžik si myslela, že se jí vysmívá, ale než stačila něco říct, Raoul pokračoval.

„Moje drahá, musím ti říct, že jsem poznal hodně žen, ale ty jsi nejjemnější, nejtalentovanější a nejsrdečnější...“

Každé slovo znělo Tereziným uším jako hudba. Chtělo se jí smát i plakat zároveň. Jaké je to požehnání, přemýšlela, milovat a být milována.

„Vezmeš si mě?“

Její pohled řekl vše.

Když Raoul odešel, běžela Tereza do knihovny, kde seděli rodiče a Monika u kávy.

„Raoul mě požádal o ruku.“ V obličeji zářila, a dokonce se zdála krásná.

Rodiče na ni užasle hleděli. Až Monika se ujala slova.

„Terezo, a jsi si jistá, že nejde po penězích?“

Bylo to jako políček.

„Nemyslím to ve zlém,“ pokračovala Monika, „ale když všechno jde tak rychle.“

Tereza se rozhodla, že si ničím nedá kazit štěstí. „Vím, že se snažíš mě chránit,“ odpověděla sestře, „ale Raoul má peněz dost. Otec mu odkázal malé jmění a on sám patří k těm, kteří se nebojí práce.“

Vzala sestřinu ruku do své. „Moniko, prosím tě, přej mi to štěstí. Nikdy jsem si nepomyslela, že ten pocit poznám. Jsem tak šťastná, že se mi chce umřít.“

Všichni tři ji pak objali a vzrušeně začali plánovat svatbu.

Časně zrána spěchala Tereza do kostela a poklekla k modlitbám.

„Děkuji ti, Otče. Děkuji ti za to, žeš mě učinil šťastnou. Budu konat tak, abych si zasloužila Tvou i Raoulovu lásku.

Amen.“

Tereza vešla do obchodu s látkami, téměř se vznášela. „Jestli si přejete, pane, ráda bych si objednala látku na svatební šaty.“

Raoul se rozesmál a vzal ji do náruče. „Budeš nádherná nevěsta.“

A ona cítila, že to myslí vážně. Byl to zázrak.

Svatba byla dohodnuta na příští měsíc, měla se konat v místním kostele. Monika měla být svědek.

V pátek odpoledne hovořila Tereza s Raoulem naposled. V sobotu v půl jedné stála v sakristii a očekávala jeho příchod. Měl tam být už před půlhodinou. Náhle se objevil kněz, přistoupil k ní a odvedl ji stranou. Byla napjatá, co jí asi přišel říct.

„Co se děje? Je něco v nepořádku? Přihodilo se něco Raoulovi?“

„Ach, moje drahá,“ zahořekoval otec. „Moje ubohá, drahá Terezo.“

Propadla panice. „Co se děje, tatí? Řekni mi!“

„Právě... právě jsme se dozvěděli, že Raoul...“

„Nějaká nehoda? Je zraněný?“

„Giradot odjel před půlhodinou z města.“

„Cože? To muselo být něco naléhavého, jestliže ho to přinutilo...“

„Odjel s tvou sestrou. Viděli je nastupovat do vlaku na Paříž.“
Místnost se s ní zatočila. Ne, nesmím omdlít. Nesmím zklamat
Boha, domlouvala si chabě.
Co se dělo pak, to si vzpomíná jen matně. Matka ji konejšivě vzala do náručí. „Nešťastné dítě. Jak mohla být vlastní sestra k tobě tak krutá. Je mi to nesmírně líto.“
Tereza náhle zklidněla. Věděla, jak vše uvést na pravou míru.
„Netrap se, maminko. Neviním Raoula, že se zamiloval do Moniky. To se přece stalo každému muži, který ji potkal. Měla jsem vědět, že mě žádný muž nemůže milovat.“

„Nemáš pravdu,“ plakal otec. „Jsi lepší než deset takových Monik.“
Bohužel, jeho srovnání přišlo příliš pozdě.
„Chtěla bych jít teď domů prosím.“
Prodrali se mezi svatebčany shromážděnými v kostele, kteří jim tiše ustupovali z cesty a dívali se za nimi.
Poté co se vrátili domů, Tereza opakovala: „Prosím vás, nedělejte si o mě starost. Slibuju, že všechno bude zase v pořádku.“
Pak odešla do otcova pokoje, našla jeho holicí strojek a rozfízla si obě zápěstí.

Kapitola 12.

Když Tereza otevřela oči, spatřila u své postele stát rodinného lékaře a místního kněze.
„Ne!“ vykřikla. „Nechci se vrátit zpátky. Nechte mě umřít!
Nechte mě umřít!“
Kněz k ní promluvil: „Sebevražda je smrtelný hřích. Bůh ti dal život, Terezo. A pouze On může rozhodnout, kdy tvůj život skončí. Jsi mladá. Máš před sebou ještě hodně let.“
„A k čemu?“ vzlykala Tereza. „Abych ještě víc trpěla? Už nemůžu dál tu bolest snést. Nesnesu ji!“
Kněz konejšivě pokračoval: „Ježíš vytrpěl bolest a zemřel za nás všechny. Neodvracej se od Něho.“
Doktor ukončil vyšetření. „Potřebuješ si odpočinout. Řekl jsem tvé matce, že bys také nějakou dobu měla mít lehčí stravu.“ Pohrozil jí ukazovákem: „A žádné žiletky.“
Příští ráno se Tereza vypotácela z postele. Když vešla do pokoje, matka se jí znepokojeně zeptala: „Co to děláš? Víš, že ti doktor říkal...“
Tereza odpověděla chraptivým hlasem: „Musím do kostela. Musím promluvit k Bohu.“
Matka zaváhala: „Půjdu s tebou.“
„Ne. Musím jít sama.“
„Ale...“

Otec přikývl: „Nechej ji jít.“
Oba sledovali její sklíčenou postavu vycházet z domu.
„Co s ní bude?“ zaúpěla matka.
„To ví jen Bůh.“
Vstoupila známými dveřmi, došla k oltáři a poklekla.
„Přišla jsem do Tvého domu, abych k Tobě promluvila, Bože. Pohrdám Tebou. Pohrdám Tebou, protože jsi svolil, abych se narodila ošklivá. Pohrdám Tebou, protože jsi svolil, aby se má sestra narodila krásná. Opovrhují Tebou, protože jsi svolil, aby mi odvedla jediného muže, jehož jsem ve svém životě milovala. Plivám Ti do tváře.“
Poslední slova vyslovila tak hlasitě, že se lidé obraceli a zírali na ni, jak vstala a klopýtala ven z chrámu.
Tereza nikdy předtím netušila, jak velké trápení může člověk pro.; žít. Bylo to nesnesitelné. Nemohla myslet na nic jiného. Nebyla schopná jíst ani spát. Svět se jí rozplýval a byl jí vzdálený. Myslí jí probíhaly scény vzpomínek jako ve filmu.
Připomněla si den, kdy se ona, Raoul a Monika procházeli po pláži v Nice.
„Je nádherný den ke koupání,“ řekl Raoul.
„Já bych si zaplavala, ale nemůžeme. Tereza neumí plavat.“
„Mně to nevadí. Jen běžte. Počkám na vás v hotelu.“
Byla tak spokojená, že Raoul a Monika spolu dobře vycházejí.
Obědvali v malé hospůdce blízko Cannes. Číšník jim doporučoval menu: „Ústřice jsou dnes skutečně delikátní.“
„Já si je dám,“ rozhodla se Monika. „Ubohá Tereza nemůže.“
Vždycky má po nich kopřivku.“
St. Tropez. „Chybí mi jízda na koni. Doma se vždycky ráno projedu. Nechceš se se mnou projet, Terezo?“
„Já... já nejždím na koni, Raoule.“
„Já bych šla ráda,“ nabídla se Monika. „Miluju jízdu na koni.“
A celé dopoledne byli pryč.

Existovala spousta nápo vědných nitek, kterých si nevšímal. Byla slepá, protože chtěla být slepá. Ty pohledy, které si Monika s Raulem vyměňovali, šepot a nevinné doteky rukou, veselý smích.
Jak jen jsem mohla být tak hloupá?
V noci, když se jí konečně podařilo usnout, ji strašily sny. Byl to vždycky jiný sen, ale vlastně pokaždé stejný.
Raoul a Monika se milovali nazí ve vlaku projíždějícím právě po mostě nad kaňonem. Most se z bortil a všichni cestující

se řítili vstříc své smrti.

Raoul a Monika leželi nízko v hotelové posteli. Raoul odhodil na podlahu nedopalek cigarety. V tom okamžiku pokoj explodoval, plameny a křik hořících těl Terezu probudily.

Raoul a Monika se zřítily z hory, utopili se v řece, zahynuli při letecké katastrofě.

Vždycky to byl jiný sen.

Vždycky to byl tentýž sen.

Terezini rodiče byli zoufalí. Sledovali, jak jim dcera chřadne před očima a nijak ji nemohli pomoci. A náhle Tereza začala jíst. Jedla v jednom kuse. Zdálo se, že stále nemá dost. Dostala se opět na svou váhu, ale pak začala přibírat, až nepěkně ztloustla.

Když se otec nebo matka pokusili zavést hovor na její trápení, uklidňovala je: „Nemějte starost. Teď jsem v pořádku.“

Žila, jako by se nic nebylo přihodilo. Chodila do městečka a za nákupy, tak jako kdysi. Každý večer s rodiči povečeřela a četla nebo šila. Uzavřela se do jakési pevnosti, odhodlaná chránit se před jakýmkoliv citem. Žádný muž se na mě v životě už nepodívá. Už nikdy.

Navenek se zdálo, že je Tereza už v pořádku. Ve svém nitru však byla ponořená do propasti hluboké, zoufalé osamělosti. I když byla mezi lidmi, seděla na opuštěné židli, v opuštěném pokoji v osamělém domě, v osamělém světě.

Uplynul víc než rok od chvíle, kdy Raoul Terezu opustil. Otec se chystal na cestu do Ávily.

„Mám tam nějaké obchodní jednání,“ řekl Tereze. „Ale pak budu mít volno. Nechceš jet se mnou? Ávila je překrásné město. Udělá ti dobře, když si na pár dnů vyjedeš.“

„Ne, díky, tatínku,“

Pohlédl na matku a vzdychl. „No, dobře.“

Do pokoje vešel sluha.

„Promiňte, slečno De Fosseová. Právě přišel pro vás dopis.“

Ještě než ho otevřela, naplnilo ji neblahé tušení, že se objeví něco strašného.

V dopisu stálo:

Terezo, moje nejdražší Terezo:

Bůh ví, že nemám nejmenší právo ti říkat drahá po tom všem, jak jsem ti hrozně ublížil. Ale slibuji, že ti vše po celý zbytek života vynahradím. Nevím, kde bych měl začít.

Monika ode mě odešla a zanechala mě samotného s naší dvouměsíční dcerkou. Mám-li být upřímný, pociťuji úlevu. Musím přiznat, že ode dne, kdy jsem tě opustil, jsem prožíval peklo. Nikdy nepochopím, proč jsem to udělal. Asi mě Monika něčím okouzila, ale od samého počátku jsem věděl, že náš sňatek byla osudová chyba. Vždy jsi to byla ty, koho jsem opravdově miloval. A vím, že štěstí a klid naleznu jen po tvém boku. Ve chvíli, kdy budeš číst tento dopis, budu už na cestě zpět k tobě.

Miluji tě, jako jsem tě vždy miloval, Terezo.

Kvůli našemu společnému budoucímu tě prosím o odpuštění.

Chci...

Nedočetla do konce. Myšlenka, že by se měla setkat s Raoulem a Moničiným dítětem, jí připadala až obscénní.

Hystericky odhodila dopis.

„Musím odtud vypadnout,“ křičela. „Dnes večer! Okamžitě! Prosím... Prosím!“

Bylo téměř nemožné ji uklidnit.

„Jestliže sem Raoul jede,“ radil jí otec, „měla bys s ním přinejmenším promluvit.“

„Ne! Kdybych ho uviděla, musela bych ho zabít.“ Popadla otce za ruku a uplakaná ho prosila: „Vezmi mě s sebou, tatínku.“

V tom okamžiku by byla šla kamkoliv, jen aby už byla pryč.

A tak toho večera odcestovala Tereza s otcem do Ávily.

Terezin otec byl nešťastný z dceřina osudu. Nebyl od přírody soucitný muž, ale za poslední rok si Tereza svým tichým hrdinstvím získala jeho obdiv. Chodila s hlavou vzhůru a nikdy si nepostěžovala.

Byl naprosto bezmocný, nemohl ji nijak ukonejšit.

„Věděl, že jedinou útěchu nalezla vždy v modlitbách, a tak když přijeli do Ávily, navrhl jí: „Mám zde starého přítele - pátera Berrenda. Snad by ti mohl pomoci. Chceš se s ním setkat?“

„Ne.“ S Bohem už neměla nic společného.

Zatímco otec vedl obchodní jednání, Tereza zůstala v hotelu.

Když se vrátil, našel ji sedět na stejné židli, zírající do prázdna.

„Terezo, prosím tě, promluv si s otcem Berrendem.“

Ne „

Byl zmatený. Tereza odmítala opustit hotelový pokoj a odmítla se vrátit zpět do Éze.

Nakonec se přece jen kněz přišel na Terezu podívat.

„Tvůj otec mi říkal, že kdysi pravidelně chodila do kostela.“

Tereza se drobnému muži chladně podívala do očí a řekla: „To už mě vůbec nezajímá. Náboženství mi nemá co nabídnout.“

Otec Berrendo se usmál. „Věra může každému něco nabídnout, mé dítě. Dává nám naději a sny...“

„Své sny už jsem vyčerpala. To mi stačí.“

Vzal její ruce do svých dlaní a uviděl na zápěstích bílé jizvy po řezných ranách. Byly již vybledlé jako dávné

vzpomínky.

„Tomu Bůh nevěří. Obrat' se k Němu a on ti řekne.“

Tereza tam tiše seděla zahleděná do zdi a snad si ani nepovšimla, když kněz odcházel.

Druhý den ráno vešla Tereza do chladného klenutí chrámu a téměř současně prožila onen starý známý pocit klidu, jenž zaplnil celou její bytost. Když byla v kostele naposled, rozešla se s Bohem, proklela ho. Nyní se hluboce zastyděla. Její vlastní slabost ji zradila, ne Bůh.

„Odpusť mi,“ šeptala. „Dopustila jsem se hříchu. Žila jsem v nenávisti. Pomoz mi. Prosím tě, Bože, pomoz mi.“

Když vzhledla, spatřila vedle sebe stát otce Berrenda. Zavedl ji do své pracovny za sakristií.

„Otče, nevím, co mám udělat. Ztratila jsem víru. Nevěřím nyní v nic,“ promluvila hlasem plným zoufalství.

„A věřila jsi, když jsi byla mladé děvče?“

„Ano. Silně.“

„Víra tedy v tobě zůstala, mé dítě. Víra je skutečná a stálá. Všechno ostatní je pomíjivé.“

Pak spolu hovořili asi čtyři hodiny.

Vrátila se do hotelu pozdě odpoledne. „Musím zpět do Éze,“ oznámil jí otec. „Jsi připravená k odjezdu?“

„Ne, tatínku. Dovol mi zde ještě pár dnů zůstat.“

Zaváhal. „Budeš v pořádku?“

„Ano, tatínku. Slibuju.“

Tereza se pak s otcem Berrendem setkávala každý den. Kněz jí otevřel srdce. Viděl v ní nikoliv tlustou neatraktivní ženu, nýbrž krásnou, ale nešťastnou duši. Hovořili o Bohu, o stvoření a významu života a Tereza pomalu, téměř proti své vůli, nacházela opět vnitřní vyrovnanost. Jednoho dne otec Berrendo řekl něco, co v ní našlo hlubokou odezvu.

„Mé dítě, jestliže nevěříš v tento svět, můžeš nalézt víru v život příští. Ve svět, kde tě očekává Ježíš.“

A Tereza poprvé ode dne, kdy ji osud tak zradil, pocítila klid a mír. Chrám se jí stal opět bezpečným přístavem, tak jako býval kdysi. Ale musela myslet na budoucnost.

„Nemám kam jít.“

„Můžeš se vrátit domů.“

„Ne. Nikdy se tam nevrátím. Nikdy se nechci setkat s Raoulem.“

Skutečně nevím, co si počít. Chtěla bych se skrýt, a nenacházím to pravé místo.“

Otec Berrendo dlouhou chvíli seděl a mlčel. Nakonec promluvil:

„Mohla bys zůstat zde.“

Rozpačitě se rozhlédla po místnosti. „Zde?“

„V sousedství je cisterciácký klášter.“ Naklonil se k ní. „Povím ti něco o něm. Je to svět sám pro sebe a každý je tam oddán Bohu. Je to místo klidu a odloučenosti.“

Srdce jí poskočilo. „To zní krásně.“

„Ale musím tě varovat. Je to jeden z nejprísnejších řádů na světě.“

Ti, kterým je dovoleno vstoupit, skládají slib mlčení, mravní čistoty a poslušnosti. Kdo jednou vstoupí do kláštera, musí tam zůstat celý život.“

Tato slova Terezu uchvátila. „Nikdy nebudu chtít odejít. To je to, co hledám, otče. Opovrhuji světem, v němž žiji.“

Ale otec Berrendo stále nebyl přesvědčen. Věděl dobře, že se tam

Tereza stane součástí světa, s nímž nemá naprosto žádnou zkušenost.

„Není návratu zpátky.“

„Já se nebudu chtít vrátit zpátky.“

Další den dopoledne přivedl otec Berrendo Terezu do kláštera, aby se setkala s matkou představenou Betinou.

Ponechal je o samotě.

V okamžiku, kdy Tereza překročila práh kláštera, věděla. Konečně, zajásala. Konečně.

Telefonovala rodičům.

„Bála jsem se o tebe,“ řekla matka. „Kdy se vrátíš domů?“

„Já už jsem doma zde.“

Biskup ávileký zahájil rituál:

„Stvořiteli, Pane náš, požehnej této služebnici, aby se posílila Boží čistotou, aby pocítila nezlomnou víru a věrnost.“

Tereza odpovídala: „Pohrdám tímto světem a všemi jeho statky pro lásku k Pánu, Ježíši Kristu.“

Biskup ji požehnal.

„De largitis tuae fonte defluxit ut cum honorem nupiarum nulla interdicta minuissent ac super sanctum conjugium nuptialis benedictio permaneret existerent connubium, concupiscerent sacramentum, nec imitarentur quod nuptiis agitur, sed diligerent quod nuptiis prae notataur. Amen.“

„Oddávám tě Ježíši Kristu, synu Otce svatého. Přijmi proto pečť

Ducha svatého, aby ses mohla stát nevěstou Kristovou, a budeš-li mu věrně sloužit, staneš se navěky jeho vyvolenou.“ Biskup povstal.

„Bůh, všemocný Stvořitel, Tvůrce nebe i země, jenž se uvolil vybrat si tě do manželského společenství Kristova tak jako požehnanou

Marii, matku našeho Pána, Ježíše Krista - ad beatae mariae matris

Domini nostri - posvěť tě, abys v přítomnosti Boha a Jeho andělů vytrvala, nedotčená a neposkvrněná plnila svůj slib

lásky a mravní čistoty, trpělivě očekávala Jeho požehnání, Krista našeho Pána. Bůh ti dodej sílu, ulehči tvé mysli a ved' tě pravou cestou. Amen.“

Nyní, když po třiceti letech odpočívala na mechu v lese a pozorovala slunce, vykukující na horizontu, sestra Tereza rozjímala: Vstoupila jsem do kláštera z nesprávných důvodů. Neutíkala jsem k Bohu.

Utíkala jsem z tohoto světa. Ale Bůh četl v mé duši.

Teď je jí šedesát a posledních třicet let života bylo nejšťastnějších, jaké si kdy pamatovala. A z ničeho nic byla vržena zase tam, odkud chtěla navždy prchnout. A její mysl si s ní zahrávala.

Už vůbec nedovedla rozlišit, co je skutečnost a co ne. Minulost a přítomnost se nějak divně smíchaly a splýnuly v nejasnou směs.

Co se se mnou děje? Co se mnou Bůh zamýšlí?

Kapitola 13.

Pro sestru Megan byla cesta velkým dobrodružstvím. Přivykla novým pohledům a zvukům, které ji obklopovaly, tak rychle, že ji to samu udivilo.

Její společníci ji fascinovali. Amparo Jironová byla silná žena, lehce držela tempo s muži a zároveň měla v sobě hodně ženskosti.

Felix Carpio, drsný muž s nazrklým plnovousem a jizvou, se zdál přívětivý a příjemný.

Nejvíce z celé skupiny obdivovala Megan Jaima Miróa. Jako by se kolem něj šířilo zvláštní fluidum síly. Neotřesitelná víra, která Megan připomněla jeptišky v klášteře.

Když se vydali na cestu, Jaime, Amparo a Felix nesli na zádech spací pytle a pušky.

„Dejte mi jeden pytel, ponesu ho,“ nabídla se Megan.

Jaime Miró se na ni překvapeně podíval a pokrčil rameny. „Dobrá, sestro.“

Podal jí spací pytel. Byl těžší, než si myslela, ale nestěžovala si.

Pokud jsem s nimi, musím nést svůj díl.

Zdálo se jí, že už pochodují věčnost, klopýtajíce ve tmě, narážejíce do větví, pokousáni od hmyzu, poškrábání. Jediným průvodcem jim bylo měsíční světlo.

Kdo jsou ti lidé? zvídavě přemýšlela Megan. A proč je někdo pronásleduje? A protože ona a její další společníci byly taky na útěku, cítila se se svými novými společníky spřízněna.

Příliš toho nenamluvili, jen čas od času vedli záhadnou konverzaci.

„Je ve Valladolidu všechno hotovo?“

„Ano, Jaime. Rubio a Tomas se s námi během býčích zápasů setkají u banky.“

„Comprendo.“

Kdo jsou Largo Cortez a Rubio a Tomas? hádala Megan. A co se má stát u banky během býčích zápasů? Málem se zeptala, ale chytře se zarazila. Mám pocit, že by nebylo nejlepší se příliš vyptávat.

Za úsvitu ucítili kouř, přicházející z údolí pod nimi.

„Počkejte tady,“ zašeptal Jaime. „Buďte zticha.“

Sledovali ho, jak se krade po okraji lesa a mizí z dohledu.

Megan se zeptala: „Co je to...?“

„Buď zticha!“ zasyčela Amparo Jironová.

Jaime Miró se vrátil asi za patnáct minut.

„Vojáci. Obejdeme je.“

Vrátili se asi jednu míli, pak opatrně prošli lesem na vedlejší silnici. Před nimi se rozprostřela krajina vonící posekanou trávou a zralým ovocem.

Nad Megan zvítězila její zvídavost. „Proč vás vojáci hledají?“ zeptala se.

Jaime Miró odpověděl: „Řekněme, že jsme si nepadli do oka.“

Prozatím se s takovou odpovědí musela spokojit. Prozatím, říkala si. Byla odhodlaná dozvědět se o tomhle muži mnohem víc.

O půlhodinu později, když došli na stinnou paseku, Jaime řekl:

„Slunce zašlo. Počkáme zde až do setmění.“ Podíval se na Megan.

„Dneska večer budeme muset postupovat rychleji.“

„Dobře,“ přikývla.

Jaime vyndal spací pytel a rozložil je.

Felix Carpio nabídl Megan: „Vezmi si můj, sestro. Jsem zvyklý spát na zemi.“

„Je tvůj,“ namítla Megan. „Nemůžu...“

„Prokristapána,“ vyjela na ni Amparo. „Zalez do toho pytle. Nebudeme poslouchat tvoje ječení, až po tobě poleze nějaký pitomý pavouk.“ V jejím tónu vycítila Megan nepřátelství, jehož důvodu nerozuměla.

Beze slova si vlezla do pytle. Co ji žere? uvažovala.

Megan sledovala, jak si Jaime rozkládá svůj vak pár metrů od ní.

Vlezl si do pytle a Amparo Jironová se vsoukala vedle něho. Aha, tak je to, pochopila Megan.

Jaime se podíval směrem k Megan. „Raději by ses měla trochu vyspat. Máme před sebou dlouhou cestu.“

Megan probudilo sténání. Něco muselo někoho hrozně bolet. Posadila se a soustředila se na směr, odkud zvuk přicházel. Bylo to z Jaimova spacího pytle. Musí mu být hrozně špatně, byla její první myšlenka.

Ale sténání sílilo a Megan uslyšela hlas Ampary: „Ach, ano, ano.

Tak mi to dělej, guerido. Silněji! Ano! Ted! Ted!“

Megan polilo horko. Zakryla si uši, aby zvuky neslyšela, ale bylo to nemožné. A přemýšlela, jaké by to asi bylo, kdyby se s ní Jaime

Miró miloval.

Hned se však pokřižovala a začala se modlit: Odpusť mi, Otče.

Chci, abys v mých myšlenkách byl pouze Ty. Ať má duše vyhledává pouze Tebe a ať hledám dobro a útěchu pouze v Tobě.

A ty zvuky se ozývaly dále. Nakonec, když už měla Megan pocit, že je nesnese ani o okamžik déle, ustaly. Ale jiné hlasy jí nedovolily spát. Hlasy lesa. Kakofonie pářících se ptáků a cvrčků, cvrlikání malých živočichů a vrčení větších. Megan už zapomněla, jak hlučný je tenhle svět. Chybělo jí nádherné ticho kláštera. Ke svému vlastnímu údivu dokonce postrádala sirotčinec. Hrozný, nádherný sirotčinec...

Kapitola 14.

Ávila 1957

Říkali jí „Hrozná Megan“.

Říkali jí taky „Megan Modrooký ďábel“.

A taky ji nazývali „Nemožná Megan“.

Bylo jí deset let.

Do sirotčince se dostala jako malinké dítě, když ji u dveří svého domu našel farmář s manželkou, kteří se však o ni nemohli postarat.

Sirotčinec byla strohá, bíle natřená dvouposchodová budova na okraji Ávily v chudší části města za Plaza de San Vicente. Patřil

Mercedes Angelesové, amazonce s divokou povahou, která odporovala laskavosti, s jakou pečovala o své svěřence.

Megan se odlišovala od ostatních dětí. Byla cizinkou s blondatými vlasy a jasně modrýma očima, v ostrém kontrastu s tmavovlasými, tmavookými domorodci. Ale už od počátku se odlišovala i v něčem jiném. Byla naprosto nezávislé dítě, vůdce a zlomyslník. Kdykoliv se v sirotčinci vyskytl nějaký problém, Mercedes Angelesová si mohla být jistá, že v tom má prsty Megan.

V průběhu let vedla Megan protestní stávkou kvůli špatnému jídlu, pokoušela se děti zorganizovat do jakýchsi odborů, vynalézala rafinované způsoby, jak soužití vychovatele, včetně mnoha pokusů o útěk. Netřeba dodávat, že byla mezi dětmi nesmírně populární.

Byla mladší než všechny ostatní, ale přesto se na ni obracely jako na

svého vůdce. Byla vůdce svou přirozenou povahou. A mladší děti milovaly, když jim vyprávěla historky, protože měla divokou představivost.

„Kdo byli moji rodiče, Megan?“

„Tak. Tvůj otec byl chytrý zloděj šperků. Jednou uprostřed noci vyšplhal přes střechu hotelu do pokoje, aby jedné slavné herečky ukradl diamant. No, a právě když si ten diamant strkal do kapsy, herečka se vzbudila. Rozsvítila a uviděla ho.“

„Dala ho zavřít?“

„Ne, protože byl moc hezký muž.“

„A co se stalo pak?“

„Zamilovali se do sebe a vzali se. A pak ses narodila ty.“

„Ale proč mě poslali do sirotčince? Neměli mě rádi?“

Vždycky se vyskytl nějaký zádrhel. „Samozřejmě tě milovali.

Ale... no... byli lyžovat ve Švýcarsku a zahynuli v hrozně lavině...“

„Co je to hrozná lavina?“

„To je, když se náhle z kopce sesype obrovská hromada sněhu a zavalí tě.“

„A oba moji rodiče zahynuli?“

„Ano. A jejich poslední slova byla, že tě moc milují. Nenašel se nikdo, kdo by se o tebe postaral, tak tě dali sem.“

Megan stejně jako ostatní děti toužila vědět, kdo byli její rodiče, a tak když šla večer spát, vymýšlela příběhy pro sebe:

„Můj tatínek byl voják v občanské válce,“ začínala. „Byl kapitánem a byl velice odvážný. Byl zraněn v boji a moje maminka ho v nemocnici ošetřovala. Vzali se, a když se uzdravil, odešel zpátky na frontu. Zastřelili ho. Moje maminka byla velice chudobná a nemohla mě vychovávat.

Tak mě odložila na farmě a ze žalu jí puklo srdíčko.“ A pak se Megan rozplakala lítostí nad svým mrtvým tatínkem a utrápenou maminkou.

Nebo: „Můj otec byl velký matador. Byl chloubou Španělska a všichni ho zbožňovali. Maminka byla krásná tanečnice flamenka.

Vzali se, ale tatínek jednou zabil veliký nebezpečný býk. Maminka se mě pak musela vzdát.“

Nebo jiná verze: „Můj otec byl chytrý špeh z cizí země...“

Její fantazie byla skutečně bez hranic.

V útulku bylo třicet dětí. Od opuštěných novorozenat po čtrnáctileté. Většina z nich byli Španělé, ale byly tam také děti snad z půl tuctu jiných zemí, a tak Megan mluvila brzy plynně několika jazyky.

Spala ve velké místnosti s dvanácti dalšími dívkami. Pozdě do noci si šeptaly o panenkách a šatech, a jak dorůstaly, tak

o sexu. Ten se pak stal hlavním námětem rozhovorů.

„Slyšela jsem, že to moc bolí.“

„To je mi jedno. Už se nemůžu dočkat, až to budu dělat.“

„Vdám se, ale nikdy nedovolím svému manželovi, aby mi to dělal. Připadá mi to odporné.“

Jedné noci, když už všichni spali, se připlížil do dívčího oddělení

Primo Conde, jeden z mladších chlapců.

„Megan...“ zašeptal.

Okamžitě se probudila. „Primo? Co se děje?“

Vystrašeně vzlykal. „Můžu k tobě do postele?“

„Ano. Ale buď zticha.“

Primovi bylo třináct stejně jako Megan, ale byl na svůj věk malý.

Bylo to týrané dítě. Míval zlé sny, v noci se budil a křičel ze strachu.

Ostatní děti ho trápily a Megan byla vždy jeho ochránkyní.

Primo se k ní vyšplhal na postel a cítila, jak mu po obličeji proudí slzy. Vzala ho pevně do náruče.

„To bude dobré,“ konejšila ho. „Za chvíli to bude dobré.“

Něžně ho kolébala a chlapcovy vzlyky utichaly. Jeho tělo bylo přitisknuto těsně k ní a za chvíli cítila jeho vzrušení.

„Primo...“

„Promiň. Já... já za to nemůžu.“

Jeho vzrušený úd do ní tvrdě tlačil.

„Já tě miluju, Megan. Ty jsi jediná, na kom mi na celém světě záleží.“

„Vždyť ještě vůbec neznáš svět.“

„Prosím tě, neposmívej se mi.“

„Neposmívám se ti.“

„Mám jenom tebe.“

„Já vím.“

„Miluju tě.“

„Já tě taky mám ráda, Primo.“

„Megan... mohli bychom... dovolíš mi, abych se s tebou miloval?“

Prosím tě.“

„Ne.“

Nastalo ticho. „Promiň, že jsem tě otravoval. Půjdu zpátky do postele.“ Jeho hlas zněl bolestně. Začal se sesouvat z postele.

„Počkej.“ Megan si ho k sobě přitáhla, chtěla mu ulehčit jeho trápení, sama pocít'ujíc vzrušení. „Primo, já... nemůžeme se milovat, ale můžu udělat něco, co ti pomůže. Chceš?“

„Ano,“ zamumlal.

Měl na sobě pyžamo. Megan mu uvolnila šňůrku u pasu kalhot, vsunula ruku dovnitř. Je muž, pomyslela si. Vzala ho jemně do ruky a začala ho lehce třít. Primo sténal: „Je to moc hezké,“ a za okamžik:

„Bože, já tě miluju, Megan.“

Cítila se celá rozpálená, a kdyby v tom okamžiku řekl: „Chci se s tebou milovat,“ věděla, že by řekla ano.

Ale ležel tam tiše a za pět minut se vrátil do své postele.

Té noci Megan nespala. A nikdy pak už mu nedovolila přijít k ní do postele znovu.

Pokušení bylo příliš velké.

Čas od času si děti volali do kanceláře, aby je představili lidem, kteří si je chtěli osvojit. To pro děti znamenalo velké vzrušení, protože se nabízela možnost uniknout konečně z ponuré rutiny sirotčince, najít skutečný domov, někomu náležet.

Megan roky pozorovala jiné děti, jak odcházejí. Odváděli si je kupci, farmáři, bankéři, obchodníci. Ale vždycky jiné děti, nikdy

Megan. Provázela ji její pověst. Slyšela své případné rodiče mezi sebou diskutovat.

„Je to velice hezké děvče, ale říkají, že je těžce zvládnutelná.“

„Není to ta, co minulý měsíc propašovala do sirotčince dvanáct psů?“

„Říkají, že je vůdce. Obávám se, že by se nesnášela s našimi dětmi.“

Neměli nejmenší představu, jak všechny děti Megan zbožňovaly.

Jednou týdně se přicházel na svěřence podívat páter Berrendo.

Megan se na jeho návštěvy vždycky těšila. Byla vášnivou čtenářkou a páter i Mercedes Angelesová vždy dbali na to, aby měla zásobu knih. Hovořila s páterem Berrendem o věcech, o kterých si netroufala mluvit s nikým jiným. Byl to páter Berrendo, komu farmář se ženou přinesli nemluvně Megan.

„Proč si mě nenechali?“ ptala se Megan.

Starý pán mile odpověděl: „Velice o tebe stáli, Megan, ale byli staří a nemocní.“

„A proč si myslíte, že mě moji praví rodiče odložili?“

„Určitě proto, že byli chudí a nemohli by tě uživit.“

Jak Megan dorůstala, stávala se stále zbožňější. Podněcovaly ji intelektuální aspekty katolického náboženství. Četla Zpověď svatého Augustina, spisy Františka z Assisi, Thomase Mertona, Thomase

Mora a desítky dalších. Pravidelně chodila na bohoslužby a nacházela potěšení ve velebných rituálech Gloria Patri, přijímání svátosti oltární, chvalozpěvů a posvěcování. Ze všeho nejvíce asi milovala nádherný pocit poklidu, zaplavující postupně její nitro.

„Chci se stát katoličkou,“ řekla jednou Megan otci Berrendovi.

Vzal ji za ruku: „Možná už jsi, Megan, ale ještě mám výhrady.“

Přednesl jí z katolického katechismu:

„Quidpetis ab Ecclesia dei?“

„Fidem!“

„Fides quid tibipraestat?“

„Vitam Aeternam.“

„Abrenuntias Satanae?“

„Sic.“

„Věříš v Boha otce všemohoucího, stvořitele nebe i země?“

„Credo!“

„Věříš v Ježíše Krista, syna Jeho jediného, jenž byl zrozen a trpěl na kříži?“

„Credo!“

„Věříš v Ducha svatého a svatou katolickou církev, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení z mrtvých a život věčný?“

„Credo!“

Kněz jí lehce dýchl do tváře. „Exi ab eo spiritus immunde. Odejdi z ní nečistý duchu a ponech místo pro Ducha svatého, utěšovatele.“

Znovu na ni dýchl. „Megan, přijmi dobrého Ducha skrze toto vdechnutí a přijmi Boží požehnání. Mír tě provázej.“

V patnácti byla Megan už krasavice s dlouhými blondatými vlasy a světlou pletí, která ji ještě výrazněji odlišovala od ostatních vrstevníků.

Jednoho dne si ji zavolala Mercedes Angelesová do své kanceláře. Byl tam také páter Berrendo.

„Dobrý den, otče,“

„Buď zdráva, Megan.“

„Obávám se, že zde máme problém, Megan,“ řekla Mercedes.

„Ano?“ Lovila v paměti, kdy naposled něco provedla.

Ředitelka pokračovala: „Pro pobyt u nás je věkový limit patnáct let a tobě už patnáct je.“

Megan znala tuto podmínku. Ale zasunula si ji někam dozadu do paměti, aby si nemusela připomínat, že přijde chvíle, kdy nebude mít kam jít, nikdo ji nebude chtít a opět bude opuštěná.

„Musím... musím odejít?“

Laskavá amazonka byla smutná, ale neměla na vybranou: „Musíme dodržovat pravidlo. Můžeme ti najít práci služebné.“

Megan mlčela.

Promluvil otec Berrendo: „Kam bys ráda šla, Megan?“

Když tak přemýšlela, náhle ji napadlo místo, kam by šla ráda.

Když jí bylo dvanáct, vypomáhala v sirotčinci a obstarávala rozličné pochůzky ve městě a často také do cisterciáckého kláštera. Setkávala se s matkou představenou Betinou, kradmými pohledy pozo rovala jeptišky procházející chodbami a velice na ni působila klidná atmosféra za klášterními zdmi. Záviděla jeptiškám radost, jež z nich vyzařovala. Pro Megan byl klášter dům štěstí a lásky.

Matka představená si mladé bystré děvče oblíbila a dlouho spolu vedly hovory.

„Proč přicházejí lidé do klášterů?“ ptala se Megan.

„Z rozličných důvodů. Většina z nich touží zaslíbit se Bohu. Někteří proto, že ztratili naději. Víra jim naději vrátí. A jiní proto, že nemají pro co žít. Naleznou smysl života v Bohu. Někteří utíkají před světem, jiní se cítí odcizení a chtějí nalézt své místo.“

Slova matky představené rozezněla v mladé dívce tu správnou strunu. Nikdy jsem nikomu nepatřila, přemýšlela o sobě. Zde se mi naskýtá šance.

„Myslím, že bych ráda do kláštera.“

O šest týdnů později již Megan skládala slib.

Konečně někam a k někomu patřila, našla to, po čem celý život prahla. Žila mezi sestrami, byla to rodina, kterou nikdy neměla, a všechny si byly rovny před Otcem svatým.

Megan vedla v klášteře účetnictví. Fascinoval ji starodávný znakový jazyk, jímž sestry komunikovaly mezi sebou a s matkou představenou. Tvořilo ho 472 znaků, které dostačovaly k tomu, aby se jimi dalo vyjádřit všechno potřebné.

Měla-li některá sestra uklízet dlouhé chodby, matka Betina otočila pravou ruku dlaní vzhůru a foukla na břicha prstů.

Jestliže některá sestra měla horečku, zašla za matkou představenou a položila si špičky ukazováčku a prostředníku na zápěstí. Když měla být nějaká záležitost odložena, matka Betina si přiložila pěst pravé ruky k pravému rameni a potlačila ji lehce dopředu a směrem dolů. Zítra.

Jednoho listopadového rána byla Megan svědkem ceremoniálu za umírající jeptišku. Krytou arkádou se rozezněl zvuk dřevěného chřestidla, znamení, že obřad začal. Tento zvyk se dochoval nezměněný od roku 1030. Všechny jeptišky, ho slyšely, spěchaly do ošetrovny. Poklekly při posledním pomazání a zpívaly žalmy, modlily

se, aby svatí přijali duši jejich umírající sestry. Když přišel okamžik podání svátosti, vztáhla matka představená levou

ruku dlaní vzhůru a palcem pravé ruky naznačila na dlani kříž.

A nakonec, když sestra zemřela, položila si matka představená špičku pravého palce pod bradu a lehce ji zvedla.

Poté co skončily modlitby, bylo tělo zemřelé ponecháno asi tak hodinu o samotě, aby duše mohla odejít v pokoji. U nohou postele svítila v dřevěném stojanu velká svíce, prastarý křesťanský symbol věčného světla.

Ošetřovatelka omyla tělo a oblékla zemřelou do bílé kutny s kápí, přetáhla jí přes rameno škapuliř, oblékla hrubé punčochy a ručně šité sandály. Jedna ze sester přinesla ze zahrady věnec uvitý z čerstvých květů. Když bylo oblékání dokončeno, šest jeptišek odneslo zemřelou do kostela a uložilo ji tváří k oltáři na katafalk, potažený bílou látkou. Zemřelou neponechali před Bohem samotnou. Zbytek dne a po celou noc u ní seděly dvě sestry a za mihotavého světla svíce se modlily.

Další den odpoledne po odsouzení requiem odnesly jeptišky zemřelou sestru arkádou na soukromý, zdí obehnaný hřbitov. I po smrti byly sestry od světa odděleny. Tři a tři sestry položily mrtvou na plátěné pásy a opatrně ji uložily do hrobu. Bylo zvykem cisterciáckého řádu pohřbívat své mrtvé bez rakve do holé země. Pak poskytly své sestře poslední službu a vybraly dvě ze svého středu, které lehce zasypaly tělo měkkou prstí. Poté se všechny odebraly do kaple, aby se modlily žalmy a konaly pokání. Třikrát prosily Boha o smilování nad duší zemřelé.

Domine miserere super peccatrice

Domine miserere super peccatrice

Domine miserere super peccatrice

Megan často propadala melancholii. Přestože jí klášter poskytl klid, stále nemohla najít vnitřní smír. Jako by postrádala část svého já. Cítila touhy, o kterých si myslela, že už dávno vyhasly. Vzpomínala na své kamarády v útulku, co s nimi asi je. Přemýšlela, co se asi děje za klášterní zdí ve světě, jenž dobrovolně opustila, ve světě, kde hraje hudba, kde se tančí a lidé se smějí.

Svěřila se matce představené.

„To čas od času prožívá každá z nás,“ uklidňovala ji matka Betina. „Říká se tomu apatie. Je to duchovní neklid, jenž do naší duše zasévá ďábel. Neobávej se, dítě, to pomine.“

Matka Betina měla pravdu.

Megan však nikdy nepotlačila hluboce zakořeněné přání dozvědět se, kdo jsou její rodiče. Nikdy se to nedozvím, přemítala nešťastně. Nikdy v životě.

Kapitola 15.

New York City 1976

Reportéři shromáždění před Šedou fasádou newyorského hotelu

Waldorf Astoria sledovali plejádu slavných osobností ve večerních šatech, jak vystupují z limuzín, vcházejí otáčejícími se dveřmi do budovy a směřují do Velkého sálu ve třetím patře. Přijížděli hosté z celého světa.

Fotoaparáty cvakaly a reportéři vykřikovali: „Pane viceprezidente, podíval byste se tímhle směrem prosím?“

„Pane guvernére Adamsi, mohl bych ještě jeden snímek prosím?“

Byli zde senátoři a reprezentanti z několika cizích zemí, obchodní magnáti a jiné celebrity. Všichni přišli oslavit šedesáté narozeniny

Ellen Scottové. Po pravdě řečeno ani ne tak Ellen Scottové jako vzdát poctu dobročinnosti Scottova průmyslu, jednoho z nejmočnějších konglomerátů na světě. Toto ohromné rozrůstající se impérium zahrnovalo naftové společnosti, válcovny plechů, komunikační systémy a banky. Všechny peníze z tohoto večera budou věnovány mezinárodní charitě.

Průmysl rodiny Scottů uplatňoval své zájmy po celém světě. Před pětadvaceti lety prezident společnosti Milo Scott nečekaně zemřel na srdeční záchvat. Jeho žena Ellen se ujala vedení obrovského rodinného podniku a v průběhu dalších let dokázala, že je skvělý manažer a šéf a téměř ztrojnásobila rodinné jmění.

Velký taneční sál hotelu Astoria byla velická místnost v nádechu béžové a zlaté, s červeným kobercem na pódiu na jedné straně místnosti. Celý obvod místnosti zdobil balkón s třiceti třemi lóžemi, v každé z nich visel křišťálový lustr. Uprostřed balkónu bylo místo pro čestného hosta. U stolů blyštících se stříbrem večeřelo přinejmenším 600 mužů a žen.

Když byla večeře u konce, vystoupil na pódium guvernér města

New York.

„Pane viceprezidente, dámy a pánové, vzácní hosté. Sešli jsme se dnes zde, abychom vzdali hold pozoruhodné ženě a její nesobecké velkorysosti, kterou po mnoho let projevuje společnosti. Ellen Scottová je žena, která by byla úspěšná v každé činnosti. Mohla by být věhlasným vědcem či lékařem. Mohla by být skvělým politikem a musím říci, že kdyby se rozhodla kandidovat na funkci prezidenta

Spojených států, byl bych první, kdo by pro ni hlasoval. Ne v příštích volbách, samozřejmě, ale v těch dalších.“

Sálem se ozval smích a potlesk.

„Ale Ellen Scottová je mnohem víc než skvělá žena. Je to lidská bytost naplněná křesťanskou láskou a citem, která nikdy neváhá pomoci řešit problémy dnešního světa...“

Projev trval ještě asi dalších deset minut, ale Ellen Scottová již neposlouchala. Jak se mylí, pomyslela si sarkasticky. Jak se všichni zde mylí. Scottova společnost mi vůbec nepatří. Já a Milo jsme ji ukradli. A já se cítím vinna za mnohem těžší hřích, než je toto. Jenže na tom už nezáleží. Teď už ne. Protože brzy už zde nebudu.

Vzpomněla si na slova lékaře, když ji seznamoval s výsledky laboratorních vyšetření. Přednesl jí ortel smrti.

„Je mi velice líto, paní Scottová, ale musím vám říci pravdu. Rakovina se rozšířila do celého lymfatického systému a nedá se již operovat.“

Jako by jí náhle leželo v žaludku kus olova.

„Jak... kolik mi zbývá života?“

Lékař zaváhal. „Možná... možná tak rok.“

To není mnoho. Je to málo času na to, co ještě musím udělat. „Pochopitelně s tím nemůžete nic udělat,“ řekla pevným hlasem.

„Určitě ne.“

„Děkuji, doktore.“

Nepamatuje si, jak se dostala ven z kliniky a jak dojela do města.

Jedinou její myšlenkou bylo: Než zemřu, musím ji najít.

Guvernér skončil svou řeč.

„Dámy a pánové, je mi ctí a potěšením představit paní Ellen Scottovou.“

Ellen Scottová za hlasitých ovací povstala. Zamířila k pódiu, vzpřímená, štíhlá šedovlasá elegantní dáma, předstírající vitalitu, jež z ní již vyprchala.

Pohled na mě musí připomínat světlo dávno vyhaslé hvězdy, pomyslela si hořce. Ve skutečnosti zde už nejsem. Stála na pódiu a čekala, až utichne potlesk. Oslavují zrůdu. Jak by reagovali, kdyby věděli? Promluvila výrazným klidným hlasem.

„Pane viceprezidente, guvernére Adamsi, páni senátoři...“

Rok, přemýšlela. Zajímalo by mě, kde je a jestli vůbec žije. Musím to zjistit.

Automaticky pronášela slova, která od ní všichni očekávali.

„S radostí přijímám tuto poctu ne kvůli sobě, ale jako poctu všem těm, kteří tvrdě pracovali, aby ulehčili břímě jiným, kteří neměli takové štěstí...“

Myšlenky jí odplouvaly do minulosti před čtyřiceti dvěma roky, do Gary v Indianě.

V osmnácti letech byla Ellen Dudashová zaměstnaná u firmy

Scott Industries na výrobu samohybných součástí v Gary v Indianě.

Spolupracovníci měli tuto přitažlivou, společenskou dívku rádi. Jednou přijel do podniku na inspekci Milo Scott a Ellen ho měla provázet po provozech.

„Hej! Ty, Ellen, co tak abys ty dělala průvodce? Možná se za šéfova bráchu vdáš a my budeme dělat pro tebe.“

Ellen Dudashová se rozesmála. „Dobrá. Ale až narostou prasatům křídla.“

Milo Scott nevypadal zrovna tak, jak si ho Ellen představovala.

Byl to vysoký štíhlý muž asi něco po třicítce. Nevypadá špatně, usoudila Ellen. Byl nesmělý a uctivý.

„Je od vás velice laskavé, že mi obětujete svůj čas a budete mým průvodcem, slečno Dudashová. Doufám, že vás to příliš nezanepřázní.“

Ellen se uculila. „Doufám, že ne.“

Příjemně se s ním povídalo.

To snad ani není možné, že si tady kecám s bráchou velkého šéfa.

Už se těším, až to budu vykládat doma.

Bylo patrné, že Milo Scott má skutečný zájem o dělníky a jejich problémy. Ellen ho provedla oddělením, kde se vyráběla ozubená soukolí. Ukázala mu halu, kde se provádělo žíhání, oddělení, kde se součásti balily a expediční oddělení.

Vypadalo to, že to na něj udělalo dojem.

„To je skutečně složitý proces, že, slečno?“

Všechno mu to tady patří a on mluví jak očarované malé dítě.

A právě v montážním oddělení se stala ta osudová nehoda. Selhala funkce kabiny visuté lanové dráhy, přepravující kovové tyče do dílny, a celý náklad železa se začal sypat dolů. Milo Scott stál právě pod ním. Ellen to postřehla o zlomek vteřiny dřív, než mohlo dojít ke smrtelné katastrofě. Instinktivně strhla Mila Scotta stranou. Ji samotnou zasáhly dvě tyče a zůstala v bezvědomí ležet na zemi.

Probrala se v soukromém oddělení nemocnice. Pokoj byl doslova plný květin. Když Ellen otevřela oči, nejdřív ji napadlo: Umřela jsem a teď už jsem v nebi.

Samé orchideje, růže, chryzantémy a jiné vzácné květy, které ani nedovedla pojmenovat.

Pravou ruku měla v sádře, žebra fixovaná a byla samá modřina.

Vešla ošetřovatelka. „Ach, už jste se probrala, slečno Dudashová.“

Hned to oznámím lékaři.“

„Kde... kde to jsem?“

„V Blakeově centru - v soukromé nemocnici.“

Ellen se rozhlédla po prostorném pokoji. To si nikdy nebudu moct dovolit zaplatit.

„Museli jsme vás chránit před telefonickými hovory.“

„Jakýmihovory?“

„Tisk žádal interview. Volali vaši přátelé. Několikrát telefonoval pan Scott...“

Milo Scott! „Je v pořádku?“

„Prosím?“

„Nebyl při té nehodě zraněn?“
„Ne. Byl zde opět dnes brzy ráno, ale vy jste spala.“
„On se přišel podívat na mě?“
„Ano.“ Sestra se rozhlédla po pokoji. „Většina květin je od něj.“
Neuvěřitelné.

„V čekárně jsou vaši rodiče. Chcete se s nimi vidět?“
„Samozřejmě.“
„Pošlu je sem.“

Kamaráde, nikdy v životě o mě v nemocnici tak nepečovali, libovala si Ellen.

Vešli rodiče a přistoupili k její posteli. Ellenini rodiče byli původem Poláci a jejich angličtina byla nejistá. Otec, padesátník, byl rozložitý jednoduchý muž, pracoval jako mechanik. Matka byla prostá evropská vesničanka.

„Přinesla jsem ti, Ellen, polévku.“

„Mami... tady dostáváme najíst.“

„Ale ne takovou polévku, jako dělám já. Sněž ji a hned ti bude líp.“

„Četlas noviny?“ zeptal se otec. „Přinesl jsem ti nějaké.“

Podal jí výtisk s palcovým titulkem:

DĚLNICE RISKOVALA ŽIVOT PRO SVÉHO ŠÉFA.

Přečetla si článek dvakrát.

„Bylo to od tebe odvážné zachránit ho.“

Odvážné? Bylo to pitomé. Kdyby byl čas uvažovat, zachránila bych hlavně sebe. Udělala jsem největší blbost. Mohla jsem být po smrti!

Později dopoledne přišel Ellen navštívit Milo Scott. Přinesl opět kytici.

„To je pro vás,“ řekl neobratně. „Doktor říká, že budete v pořádku. Já... ani nedovedu vyjádřit, jak jsem vám vděčný.“

„To nic.“

„Byl to ten nejodvážnější čin, jaký jsem kdy viděl. Vždyť jste mi zachránila život.“

Zkusila se pohnout, ale hned ucítila v paži pronikavou bolest.

V boku jí začalo bolestivě pulsovat. „Co říkal doktor, co se mi stalo?“

„Máte zlomenou ruku a tři žebra.“

Nic horšího jí nemohl říct. Oči se jí zalily slzami.

„Co se děje?“

Co mu má vykládat? Jenom by se jí vysmál. Tvrdě spořila na dlouho očekávanou dovolenou v New Yorku. Chtěla si tam vyjet s kamarádkami z práce. Byl to její sen. Teď budu na nemocenské víc než měsíc. Manhattan je včudu.

Ellen byla zaměstnaná od svých patnácti let. Vždycky byla absolutně nezávislá a soběstačná, ale teď ji napadlo: Možná když je tak vděčný, zaplatí mi část výdajů za nemocnici. Ale ani za nic bych se ho neptala. Začala se cítit malátně. Asi ty léky.

Ospale řekla. „Děkuju za všechny ty květiny, pane Scotte. Jsem ráda, že jste přišel.“ S úcty si budu lámat hlavu později. A Ellen Dudashová spala.

Další den dopoledne se objevil vysoký, distinguovaně vyhlížející muž.

„Dobré ráno, slečno Dudashová. Jak se vám dnes daří?“

„Líp, děkuji.“

„Jsem Sam Norton. Pracuju jako vedoucí pro veřejné věci ve společnosti Scott Industries.“

„Ach tak.“ Nikdy předtím ho neviděla. „Vy zde žijete?“

„Ne. Přiletěl jsem z Washingtonu.“

„Abyste se se mnou setkal?“

„Abych vám byl nápomocen.“

„Nápomocen při čem?“

„Venku čekají novináři, slečno Dudashová. A protože si nemyslím, že byste kdy mluvila na tiskové konferenci, myslím, že bych vám mohl být užitečný.“

„A co chtějí?“

„Hlavně chtějí vědět, proč a jak jste zachránila panu Scottovi život.“

„Aha. To je snadné. Kdybych v ten okamžik byla přestala myslet, byla bych zdrhla.“

Norton na ni zíral. „Slečno Dudashová - kdybych byl vámi, obávám se, že bych to formuloval poněkud jinak.“

„Proč? Dyt' je to pravda.“

Tak tohle vůbec neočekával. To děvče si naprosto nebylo vědomo, v jaké se ocitlo situaci.

Ellen si ale s něčím dělala starost, a tak se rozhodla to hned raději vyklopit. „Uvidíte se s panem Scottem?“

„Ano.“

„Mohl byste pro mě něco udělat?“

„Jestli je to v mých silách, pak samozřejmě.“

„Já vím, že ta nehoda není jeho vina a že mě nežádal, abych ho strhla stranou, ale...“ Silný pocit nezávislosti ji přinutil na moment se zarazit. „Ach, to je jedno.“

Aha, už je to tady, pomyslel si Norton. Kolik se z toho bude pokoušet vyzískat? Peníze? Lepší místo? „Prosím, jen pokračujte, slečno Dudashová.“

Náhle to vše ze sebe vysypala: „Je pravda, že nemám hodně peněz a tou nemocí ještě o nějaké příjdu, a tak se bojím, že nebudu schopna zaplatit všechny účty za nemocnici. Nechci pana Scotta obtěžovat, ale kdyby mi poskytl půjčku, vrátím mu ty peníze.“ Podle výrazu Nortonovy tváře měla pocit, že něco řekla špatně. „Promiňte, asi to vyznělo zvláště. Ale já jen... že jsem si šetřila na výlet a... no a teď se to všechno sesypalo.“ Zhluboka se nadechla. „Ale to není jeho problém. Já si poradím.“
Měl chuť ji políbit. Kdy jsem se naposled setkal se skutečnou nevinností? Přece ještě existuje pravá ženskost.

Posadil se na okraj její postele a odložil profesionální způsoby.

Vzal ji za ruku. „Ellen, myslím, že bychom mohli být dobří přátelé.“

Slibuju, že si vůbec nemusíte dělat starosti o peníze. V první řadě se musíme vypořádat s tou tiskovou konferencí.

Chceme, abyste to zvládla dobře, aby...“ Zarazil se. „Budou k vám upřímní. Mou povinností je postarat se, aby z toho vyšla firma Scott Industries v dobrém světle. Rozumíte mi?“

„Snad ano. Chcete říct, že by nevyznělo nejlíp, kdybych řekla, že mi vůbec nešlo o to zachránit Milu Scottovi život.“

Bylo by lepší, kdybych řekla něco, jako že pracuji pro Scott Industries tak oddaně, že když byl Milo Scott v nebezpečí, cítila jsem povinnost ho zachránit dokonce za cenu vlastního života.“

„Ano.“

Rozesmála se. „Dobrá. Jestli vám to pomůže. Ale nechci vám něco namlouvat, pane Nortone. Nevím, proč to vlastně dělám.“

Usmál se. „Bude to naše tajemství. Vpusťte ty dravce dovnitř.“

Do místnosti se vhrnuly nejméně dva tucty reportérů a fotografů z novin, rozhlasu a časopisů. Bylo to šťavnaté sousto, a tisk měl v úmyslu události co nejvíce využít. Vždyť se nestává každý den, aby hezká dělnice riskovala život pro záchranu svého šéfa. A skutečnost, že jejím zaměstnavatelem byl zrovna Milo Scott, ještě přidávala celé záležitosti na pikantnosti.

„Slečno Dudashová - když jste viděla valit se tu hromadu železa, co vás nejdříve napadlo?“

Ellen mrkla pohledem po Samu Nortonovi, nasadila vážný výraz a odpověděla: „Napadlo mě: musím zachránit pana Scotta. Nikdy bych si neodpustila, kdyby ho to zasypalo.“

Konference proběhla hladce, a když Sam Norton viděl, že Ellen začíná být unavená, přerušil ji: „Tím končíme, dámy a pánové. Děkuji vám.“

„Vedla jsem si dobře?“

„Byla jste skvělá. Teď si odpočiňte.“

Spala neklidným spánkem. Zdálo se jí, že byla v hale mrakodrapu

Empire State Building v New Yorku a že ji nechtěli pustit dál, protože neměla dost peněz na vstupenku.

Odpoledne přišel Ellen navštívit Milo Scott. Byla jeho návštěvou překvapená. Věděla, že žije v New Yorku.

„Slyšel jsem, že tisková konference dopadla velice dobře. Jste hrdinka.“

„Pane Scotte... Musím vám něco říct. Nejsem žádná hrdinka. Nepřemýšlela jsem o tom, že bych vás měla zachránit. Já... prostě jsem to udělala.“

„Já vím. Sam Norton mi to řekl.“

„No. Pak...“

„Ellen, jsou různé druhy hrdinství. Vy jste o tom neuvažovala, ale udělala jste to instinktivně, místo abyste zachránila sebe.“

„Já... jen jsem chtěla, abyste to věděl.“

„Sam mi také říkal, že máte obavy z nemocničních účtů.“

„No...“

„O ty se nestarejte. A pokud jde o ztrátu na vaší mzdě...“ Usmál se. „Slečno Dudashová, já... vy si ani nedovedete představit, co dlužím já vám.“

„Vy mi přece nic nedlužíte.“

„Doktor mě informoval, že vás zítra propustí domů. Smím vám koupit večeři?“

On mě vůbec nepochopil, zoufala si Ellen. Nestojím o jeho dobročinnost. Nebo o lítost. „Ale vy mi skutečně nic nedlužíte. Děkuji za úhradu účtů za léčení. Jsme vyrovnaní.“

„Dobrá. Tak smím vás pozvat na večeři?“

Tak to začalo. Milo Scott zůstal v Gary týden a vídal se s Ellen každý večer.

Rodiče ji varovali: „Buď opatrná. Velcí šéfové nechodí na rande s děvčaty z továrny nezištně.“

A Ellen to zpočátku brala stejně. Milo Scott však změnil její názor. Byl celou dobu perfektní džentlmen a nakonec Ellen osvětlila pravdu: On je se mnou skutečně rád. Tam, kde byl Milo nesmělý a rezervovaný, byla Ellen otevřená a přímá. Milo byl po celý život obklopen ženami, které hořely ctížádostí stát se součástí mocné

Scottovy dynastie. Hrály ty nejvypočítavější hry. Ellen Dudashová byla první naprosto upřímná žena, již Milo v životě potkal. Říkala to, co si myslela. Byla bystrá a atraktivní, a navíc s ní byla legrace.

Na konci týdne už byli oba do sebe zamilovaní.

„Chci, aby sis mě vzala,“ řekl Milo. „Na nic jiného nedovedu myslet. Vezmeš si mě?“

„Ne.“

Ani Ellen na nic jiného nemyslela. Pravda ji však děsila. Rodina

Scottů patřila k té nejvyšší americké smetánce. Byli slavní, bohatí a mocní. Nepatřím do těch kruhů. To bych ze sebe

tak akorát udělala blázna. A z Mila taky. Ale věděla, že bojuje už předem prohranou bitvu. Byli oddáni smířím soudcem v Greenwichi a odjeli do Manhattanu, aby se Ellen Dudashová setkala s manželovou rodinou.

Byron Scott pozdravil svého bratra: „Cos to, doprdele, vyvedl oženit se s polskou dorotou? Ztratil jsi rozum?“ Susan Scottová reagovala stejně. „Je jasné, že si vzala Mila pro peníze. Až zjistí, že žádné nemá, můžeme sňatek anulovat. Tohle manželství dlouho nepotrvá.“

Velice Ellen Dudashovou podcenili.

„Tvůj bratr a švagrová mě nenávidí, ale já jsem se neprovdala za ně. Vzala jsem si tebe. Nechci se ovšem stavět mezi tebe a tvého bratra. Jestli tě to trápí, Milo, řekni a já odejdu.“

Vzal svou nevěstu do náručí a zašeptal: „Já tě zbožňuji, a až tě

Byron a Susan poznají, budou tě taky zbožňovat.“

Privinula se k němu a pomyslela si: Jak je naivní. A jak ho mám přesto ráda.

Byron a Susan nebyli k Ellen nepřátelští. Chovali se k ní povýšeně. Pro ně to vždycky bude jen malé polské děvče, které pracovalo v jedné z jejich továren.

Ellen studovala, četla a učila se. Sledovala, jak se oblékají manželky Milových přátel a napodobovala je. Byla odhodlaná stát se ženou hodnou Mila Scotta a časem se jí to podařilo. Ne ovšem v očích příbuzných. A tak se pomalu její naivita měnila v cynismus. Bohatí a mocní nejsou tak obdivuhodní, myslela si. Všichni chtějí být ještě bohatší a ještě mocnější.

Ellen vášnivě Mila chránila, ale nemohla mu příliš pomoci. Scott

Industries byl jeden z mála soukromých konglomerátů na světě a všechny akcie patřily Byronovi. Milo byl placený zaměstnanec a bylo mu to patřičně dáváno najevo. Bratr se k němu choval hanebně. Milo vždycky musel dělat tu nejšpinavější práci a nikdy nedostal úvěr.

„Proč si to, Milo, necháš líbit? Vždyť ho nepotřebuješ. Můžeme se odtud odstěhovat a můžeš začít své obchody.“

„Nemůžu odejít ze Scott Industries. Byron mě potřebuje.“

Časem však Ellen pochopila pravý důvod. Milo byl slaboch. Potřeboval někoho silného, o nějž by se mohl opřít. Ellen věděla, že její muž nikdy nenajde odvahu odejít ze společnosti.

Dobrá, řekla si zarputile. Jednoho dne bude stejně společnost jeho. Byron nebude žít věčně. A Milo je jediný dědic.

Když Susan Scottová oznámila, že čeká dítě, byla to pro Ellen rána. Dítě zdědí všechno.

Jakmile se narodila Byronu Scottovi dcera, prohlásil: „Je to děvče, ale naučím ji, jak řídit společnost.“

Ten bastard, zuřila Ellen Scottová. Trápilo ji to kvůli jejímu muži.

Jediné, co Milo řekl, bylo: „Není to nádherné miminko?“

Kapitola 16.

Pilota letadla Lockheed Lodestar naplňovaly stále vážnější obavy.

„Před námi se zatahuje. Vůbec se mi to nelíbí,“ poznamenal ke druhému pilotovi. „Převezmi řízení.“ Opustil kokpit a šel do kabiny.

Na palubě bylo pět pasažérů: Byron Scott, vynikající zakladatel a výkonný šéf společnosti Scott Industries, jeho atraktivní žena Susan, jejich roční dcera Patricia, Milo Scott, Byronův mladší bratr a jeho manželka Ellen Scottová. Cestovali v jednom ze soukromých letadel společnosti z Paříže do Madridu. V poslední chvíli se Susan Scottová rozhodla vzít s sebou i dcerku.

„Nechci být bez ní tak dlouho,“ řekla manželovi.

„Bojíš se, že by na nás zapomněla?“ škádlil ji. „Dobrá. Vezmeme jí s sebou.“

Teď když skončila druhá světová válka, Scott Industries prožívala expanzi na evropské trhy. V Madridu chtěl Byron Scott prozkoumat možnosti otevření nové továrny na válcování plechů.

K Byronovi Scottovi přistoupil pilot.

„Promiňte, pane. Směřujeme do bouřkových mraků. Nevypadá to dobře. Chcete se vrátit?“

Byron Scott vykukl z malého okýnka. Prolétávali masou hustých šedých mraků a každých pár vteřin je oslnilo vzdálené za blýsknutí. „Dnes večer mám v Madridu schůzku. Můžeme se té bouři vyhnout?“

„Pokusím se o to. Pokud to nepůjde, budu se muset vrátit.“

Byron Scott souhlasil: „Dobrá.“

„Připoutejte se prosím!“

Pilot spěchal zpět do kokpitu.

Susan Scottová rozhovor zasllechla. Vzala dítě do náruče a zalitovala, že ji brala s sebou. Musím říct Byronovi, ať nařídí pilotovi, abychom se vrátili, rozhodla se.

„Byrone...“

Náhle se dostali do ohniska bouře. Letoun sebou začal házet nahoru a dolů v poryvech větru. Pohyb byl stále divočejší. Okna bičoval déšť. Bouře naprosto znemožnila viditelnost. Cestující měli pocit, jako by jeli po rozbouraném moři z bavlny.

Byron Scott zapnul mikrofon. „Kde se nacházíme, Blaku?“

„Jsme sto kilometrů na severozápad od Madridu, nad městem

Ávila.“

Byron Scott se znovu podíval z okna. „Dnes večer Madrid vypustíme. Otoč to, ať už se z toho pekla dostaneme.“

„Rogere.“

O zlomek okamžiku bylo pozdě. Když pilot začal naklánět letoun, objevil se náhle před ním horský štít. Nebylo možné srážce zabránit. Ozvalo se ostré trnutí a obloha explodovala, jak se letoun roztrhl o skálu a kusy trupu a křidel se rozletěly po horské plošině.

Následovalo nepřírozeně nekonečné ticho, posléze přerušené praskáním plamenů, které začaly olizovat podvozek. „Ellen...“

Ellen Scottová otevřela oči. Ležela pod stromem, manžel se nad ní skláněl a poplácával ji po tváři. Když viděl, že procitla, oddechl si: „Chvála Bohu.“

Ellen Scottová se mátožně posadila, v hlavě cítila urputnou bolest a každý kousek těla měla v jednom ohni. Rozhlédla se kolem po

ohavných kusech vraku, jenž byl kdysi letadlem s živými bytostmi uvnitř, a otřásla se.

„Ostatní?“ zeptala se nakráplým hlasem.

„Jsou mrtví.“

Civěla na svého muže. „On, můj Bože! Ne!“

Přikývl, tvář zkřivenou žalem. „Byron, Susan, dítě, piloti. Všichni.“

Ellen Scottová zavřela oči a tiše se modlila. Proč jsme Milo a já přežili? kladla si otázku. Nemohla jasně přemýšlet.

Musíme se dostat dolů a přivolat pomoc. Ale už je pozdě. Jsou mrtví. Bylo těžké tomu uvěřit. Ještě před pár minutami byli všichni plni života.

„Můžeš se postavit?“

„Já... doufám, že ano.“

Milo Scott pomohl své ženě vstát. Přepadla ji závrať a nevolnost.

Chvilí jen tak stála a počkala, až to přejde.

Milo obrátil pohled k letadlu. Plameny začaly mohutnět. „Musíme pryč. Co nevidět to bouchne.“

Tiše se sunuli pryč a sledovali oheň. O chvíli později se ozval výbuch, benzinová nádrž se rozletěla na kusy a letadlo pohltily plameny.

„Je to zázrak, že jsme zůstali naživu,“ řekl Milo Scott.

Byl to zázrak. Ale nikoliv pro ostatní.

Ellen Scottová pohlédla k letadlu. Něco jí hlodalo v podvědomí, nebyla však schopná myslet. Něco o Scott Industries. A náhle jí to došlo.

„Milo?“

„Ano?“ Ani ji neposlouchal.

„Je to osud.“

Vážnost jejího hlasu ho upoutala. „Cože?“

„Scott Industries teď patří tobě.“

„Jáne...“

„Milo, Bůh ti vše přenechal.“ Promlouvala stále vášnivějším tónem. „Celý život jsi žil ve stínu svého velkého bratra.“

Nyní již uvažovala naprosto jasně a souvisle, zapomněla na bolest hlavy a celého těla. Chrlila slova jako přívál, až se při tom chvěla.

„Dvacet let jsi pomáhal Byronovi budovat společnost. Máš stejný podíl na úspěchu jako on, ale dal... dal ti to někdy najevo? Měl jsi nějaká práva? Ne. Byla to vždycky jeho společnost, jeho úspěch, jeho zisky. Tak nyní... nyní máš konečně šanci rozhodovat sám.“

Zděšeně na ni hleděl. „Ellen... jejich těla jsou... jak vůbec můžeš jenom pomyslet na...?“

„Já vím. Ale my jsme je nezabili. Teď je řada na nás, Milo. Teď bude všechno záležet na nás. Nezůstal naživu nikdo, kdo by si mohl dělat nárok na společnost než my. Je naše! Tvoje!“

V tom okamžiku se ozval dětský pláč. Ellen a Milo se na sebe nevěřícně podívali.

„To je Patricia! Ona žije! Oh, můj Bože!“

Dítě leželo u trsu keřů. Nějakým zázrakem nebylo ani zraněno.

Milo Scott je něžně vzal do rukou a přivinul k sobě. „pš! Všechno je v pořádku, miláčku,“ šeptal. „Všechno bude v pořádku.“

Ellen stála vedle manžela, ve tváři stále výraz šoku. „Ale tys... tys říkal, že je mrtvá.“

„Musela být jen v bezvědomí.“

Ellen Scottová se na dítě zahleděla. „Měla zemřít s ostatními,“ řekla tlumeným hlasem.

Manžel se na ni vylekaně podíval. „Co to říkáš?“

„Byron ve své poslední vůli odkazuje všechno Patricii. Můžeš se těšit, že dalších dvacet let budeš dělat poručníka, a když vyroste, může s tebou zacházet stejně hnusně jako její otec. To chceš?“

Milo Scott mlčel.

„Nikdy nebudeme už mít takovou šanci jako teď.“ Hleděla na dítě divokým pohledem, který u ní Milo neznal. Skoro to vypadalo, jako by měla v úmyslu...

Není při smyslech. Má otřes mozku. „Proboha, Ellen, na co myslíš,“

Zadívala se na manžela a divoký lesk v jejích očích slábl. „Nevím,“ odpověděla klidně. Chvilí mlčela a potom pokračovala: „Můžeme něco udělat. Můžeme ji někam odložit, Milo. Pilot říkal, že jsme blízko Ávily. Určitě je tam spousta turistů. Nikoho nenapadne spojit dítě s leteckou katastrofou.“

Zakroutil hlavou. „Jejich přátelé vědí, že si brali Patricii s sebou.“

Ellen Scotová se podívala na hořící letadlo. „Není tady žádný problém. Všichni uhořeli v letadle. A my dáme sloužit mši za zemřelé.“

„Ellen,“ zaprotestoval Milo. „To nemůžeme udělat. Nikdy bychom se s tím nevyrovnali.“

„Bůh to pro nás udělal. Musíme se s tím vyrovnat.“

Milo Scott pohlédl na dítě. „Vždyť je tak...“

„Ale vždyť jí nic nebude chybět,“ přesvědčovala ho Ellen. „Necháme ji u dveří nějaké pěkné farmy mimo město.

Adoptují ji a bude vyrůstat spokojeně.“

Odmítavě zakroutil hlavou. „To nemůžu udělat. Ne.“

„Jestli mě miluješ, tak to kvůli nám uděláš. Musíš si, Milo, vybrat. Buď budeš mít mě, nebo budeš celý zbytek života pracovat pro dítě svého bratra.“

„Prosím tě, já...“

„Miluješ mě?“

„Víc než svůj vlastní život,“ odpověděl prostě.

„Tak mi to dokaž.“

Tmou, ošlehávání větrem, sestupovali opatrně dolů kopcem. Protože letadlo spadlo do zalesněné oblasti, nebylo náraz slyšet a lidé ve městě ještě nevěděli, co se stalo.

O tři hodiny později se dostali na předměstí Ávily a došli k malé farmě. Ještě se nerozoznávalo.

„Necháme ji zde,“ šeptala Ellen.

Naposled se pokusil vzepřít. „Ellen, nemohli bychom...?“

„Udělej to!“ poručila mu rázně.

Beze slova nesl dítě ke dveřím domu. Patricia měla na sobě jen roztrhané růžové noční prádlo a byla zabalená v pokrývce.

Milo Scott se na ni dlouho díval, oči měl plné slz. Pak ji jemně položil na zem.

„Přeju ti hezký život, moje milá,“ zašeptal.

Anuncián Morasovou vzbudil pláč. V polospánku nejdříve myslela, že je to zabečení jehněte nebo kozy. Jak se mohli dostat z ohrady?

S bručením vstala ze své vyhráté postele, oblékla si starý vybledlý župan a šla ke dveřím.

Když spatřila ležet na zemi křičící a kopající dítě, zvolala: „Madre de Dios!“ Přivolala muže.

Přinesli dítě dovnitř a koukali na ně. Už bylo od křiku celé zmodralé.

„Musíme ho odnést do nemocnice.“

Rychle Patricii zabalili ještě do jedné pokrývky, nasedli do svého dodávkového vozu a spěchali do nemocnice. Asi třicet minut seděli na lavici v dlouhé chodbě a čekali, až se jim bude někdo věnovat.

Konečně přišel lékař, vzal od nich dítě a odnesl ho k vyšetření.

Když se vrátil, oznámil jim: „Má zápal plic.“

„Bude žít?“

Doktor pokrčil rameny.

Milo a Ellen doklopýtali na policejní stanici v Ávile.

Seržant u přepážky vzhlédl k těm dvěma špinavým turistům:

„Buenos días. Mohu vám nějak pomoci?“

„Stalo se hrozné neštěstí,“ oznámil Milo Scott. „Vysoko v horách ztroskotalo naše letadlo a...“

O hodinu později už byla na cestě na planinu záchranná četa.

Když však dorazili na místo, nenašli nic než doutnající, ohořelé zbytky letounu a jeho pasažérů.

Výšetřování, které vedly španělské úřady, bylo povrchní.

„Pilot neměl letět do takové bouře. Nehoda je jeho vina.“ Nebyl žádný důvod uvádět do spojitosti leteckou katastrofu s malým dítětem nalezeným na prahu zemědělské usedlosti.

A bylo po všem

Začal nový příběh.

Milo a Ellen Scottovidali sloužit mši za tragicky zahynulé - Byrona Scotta, jeho ženu Susan a jejich dcerku Patricii. Když se vrátili do New Yorku, šokovaní přátelé se účastnili druhé vzpomínkové mše.

„Hrozná tragédie. Ubohá malá Patricia.“

„Ano,“ přitakávala Ellen Scottová smutně. „Jedinou útěchou je, že se to stalo tak rychle a nikdo z nich netrpěl.“

Finanční rada společnosti byla zprávou otřesena. Téměř jednomyslně došli k závěru, že smrtí Byrona Scotta utrpěla společnost

Scott Industries nenapravitelnou ztrátu.

„Neposlouchej ty jejich řeči,“ doporučovala Ellen svému muži.

„Jsi lepší, než byl Byron. Společnost se rozroste jako nikdy předtím.“

Milo ji objal. „Nevím, co bych si bez tebe počal.“

Usmála se na něj. „Už nebudeš muset pracovat. Ode dneška můžeme mít všechno na světě, o čem se nám jen bude zdát.“

Pevně se k němu přitiskla a pomyslela si: Kdo by si kdy vůbec pomyslel, že Ellen Dudashová z chudobné polské rodiny v Gary v Indianě si bude moci někdy říct, ode dneška můžeme mít všechno na světě, o čem se nám jen bude zdát?

A myslela to vážně.

Dítě zůstalo v nemocnici deset dnů a bojovalo se smrtí. Jakmile krize pominula, navštívil páter Berrendo farmáře a jeho ženu.

„Mám pro vás potěšující zprávu,“ řekl šťastně. „Děvčátko bude v pořádku.“

Manželé si vyměnili znepokojující pohledy.

„To mě těší. Už kvůli ní,“ řekl farmář vyhýbavě.

Otec Berrendo zářil. „Je to dar od Boha.“

„To jistě, otče. Rozebírali jsme to se ženou a došli k závěru, že

Bůh je k nám příliš štědrý. Jeho dar se musí krmit. Nemůžeme si dovolit dítě si ponechat.“

„Ale vždyť je to nádherná holčička,“ zdůraznil páter Berrendo.

„A...“

„Souhlasíme. Ale jsme už oba staří a nemocní a nemůžeme si vzít zodpovědnost za výchovu dítěte. Bůh si bude muset vzít svůj dar zpátky.“

A protože nebylo kam dítě dát, přinesli ho do sirotčince v Ávile.

Seděli v kanceláři právních zástupců Byrona Scotta, aby si vyslechli jeho poslední vůli. Kromě advokáta byl přítomen pouze Milo

Scott a jeho žena Ellen Scottová. Ellen naplňoval pocit téměř nesnesitelného vzrušení. Pár slov na kusu papíru a ona i Milo budou nepředstavitelně bohatí.

Koupíme si dila mistrů, sídlo v Southamptonu, zámek ve Francii a to jen pro začátek.

Advokát promluvil a Ellen k němu obrátila pozornost. Před pár měsíci viděla kopii Byronovy závěti a přesně věděla, co uslyší:

V případě, že bych zemřel já i moje žena, odkazuji všechny své majetky uložené v cenných papírech svému jedinému dítěti Patricii, a ustanovuji svého bratra Milá správcem svého majetku do doby, než má dcera dovrší plnoletosti atd., atd.

Tak, a to všechno je teď jinak, pomyslela si Ellen vzrušeně.

Advokát Lawrence Gray vážně pokračoval: „Byl to pro nás všechny hrozný šok. Víím, Milo, jak jsi svého bratra miloval. A pokud jde o dítě...“ Zakroutil hlavou. „No, ale život musí jít dál. Asi ti není známo, že tvůj bratr závět' změnil. Nebudu tě zatěžovat právníckou hantýrkou. Přečtu ti jen jádro věci.“ Listoval ve stránkách, až našel odstavec, který hledal. „Mé konečné rozhodnutí je, že má dcera Patricia obdrží sumu pěti miliónů dolarů plus jeden milión dolarů každým rokem jako podíl po celý život. Všechny cenné papíry znějící na mé jméno ve společnosti Scott Industries připadnou mému bratru Milovi jako odměna za jeho práci a mnohaleté věrné služby společnosti.“

Všechno se s Milém zatočilo.

Pan Gray k němu vzhledl. „Jsi v pořádku?“

Milo Scott lapal po dechu. Kristepane, co jsme to udělali? Ukradli jsme jí její prvořadé právo a vůbec to nebylo nutné.

Teď jí vše můžeme vrátit.

Otočil se a chtěl něco říci Ellen, ale pohled jejích očí ho zarazil.

„Musíme něco udělat, Ellen. Nemůžeme tam Patricii jen tak nechat. Teď ne.“

Právě se ve svém bytě na Páté avenuí připravovali k odchodu na večeri pořádanou pro dobročinné účely.

„Právě se k tomu chystáme,“ odpověděla mu Ellen.

„Ledaže bys ji chtěl přivést a vysvětlit, proč jsme všem tvrdili, že uhořela při leteckém neštěstí.“

Na to jí nemohl nijak odpovědět. Chvilku přemýšlel. „Dobrá tedy. Budeme jí každý měsíc posílat peníze, takže...“

„Nebud blázen, Milo.“ Její hlas zněl stroze. „Posílat peníze? Aby policie začala pátrat, kdo jí peníze posílá, a došla až na nás? Ne. Jestli tě tak tíží svědomí, můžeš posílat peníze charitě. Na dítě zapomeň,

Milo. Je mrtvé. Pamatuj si to.“

Pamatovat si... pamatovat... pamatovat...

Ta slova zněla v mysli Ellen Scottové, když dokončila svou řeč v sále hotelu Waldorf Astoria a rozhlédla se po přítomných. Sále opět zazněly bouřlivé ovace.

Oslavujete mrtvou ženu, myslela si.

Té noci ji opět navštívili duchové. Myslela si, že je už dávno zahнала. Zpočátku, po vzpomínkových mších za švagra, švagrovou a Patricii, k ní přicházeli pravidelně. Postel zahalila bledá mlha a ozval se šepot hlasů. Probudilo ji to, zděšeně se posadila, ale nikde nikdo. Milovi neřekla nic. Byl slaboch a mohlo by ho napadnout

udělat něco nerozumného, co by mohlo ohrozit společnost. Kdyby vyšla pravda najevo, skandál by mohl společnost úplně zničit, a to

Ellen Scottová nikdy nedopustí. Proto tiše trpěla, až nakonec duchové zmizeli a měla opět klid.

Ale dnes v noci po banketu se vrátili. Probudila se, posadila se v posteli a rozhlížela se po ložnici. Pokoj byl prázdný a tichý, ale ona věděla, že tam jsou. Co jí chtějí říct? Vědí, že za nimi brzy přijde?

Ellen Scottová vstala a procházela se po velkém starožitně zařízeném obývacím pokoji nádherného domu, který koupila po Milově smrti. Znovu se rozhlédla kolem a pomyslela si: Ubohý Milo. Měl tak málo času těšit se ze všech těch výhod způsobených bratrovou smrtí. Zemřel na srdeční záchvat pár let po leteckém neštěstí. Ellen

Scottová převzala vedení společnosti. Počínala si skvěle a Scott Industries se vyvíhla a nabyla ještě většího mezinárodního významu.

Společnost patří rodině Scottů, říkála si. Nehodlám ji přenechat neznámým cizincům.

A to dovedlo její myšlenky k Patricii. K právoplatné dědičce trůnu, jenž jí byl uloupen. Ozýval se v Ellen strach? Chtěla vykonat nápravu, než zemře?

Ellen Scottová seděla té noci v obývacím pokoji, hleděla do prázdna, přemýšlela a plánovala. Jak dlouho to už je? Dvacet osm let. Patricia už je dospělá žena, za předpokladu, že je naživu. Jak asi žije? Vdala se za farmáře nebo nějakého vesnického kupce? Má děti? Žije stále v Ávile nebo se odstěhovala někam jinam?

Musím ji najít, rozhodla se Ellen Scottová. A to co nejrychleji.

Pokud Patricia žije, musím se s ní setkat a promluvit s ní. Musím vyrovnat své účty. Peníze mohou všechno napravit.

Najdu způsob, jak situaci vyřešit, aniž by se musela dozvědět, co se vlastně přihodilo.

Následující ráno si Ellen Scottová dala zavolat Alana Tuckera, šéfa bezpečnostní služby Scott Industries. Byl to bývalý detektiv, tak

čtyřicátník nažloutlé pleti, hubený, plešatý, pracovitý a vynikající člověk.

„Chci vás pověřit soukromou záležitostí.“

„Prosím, paní Scottová.“

Okamžik ho zkoumala pohledem a rozvažovala, kolik pravdy mu může svěřit. Nebudu mu říkat nic, rozhodla se. Pokud jsem zde, nebudu riskovat pověst společnosti. Nejdříve ať najde Patricii, a pak se rozhodnu, jak se k ní zachovám.

Naklonila se k němu. „Před osmadvaceti lety byl ve Španělsku blízko Ávily odložen u dveří zemědělské usedlosti sirotek. Chci, abyste děvče našel a co nejdříve mi ji přivedl.“

Tvář Alana Tuckera zůstala bez výrazu. Paní Scottová neměla ráda, když její zaměstnanci projevují emoce.

„Ano, madam. Vydám se tam zítra.“

Kapitola 17.

Plukovník Ramón Acoca měl sdílnou náladu. Všechno do sebe konečně zapadalo.

Do místnosti vešel vojenský sluha. „Přijel plukovník Sostelo.“

„Ať jde dál.“

Už ho nebudu potřebovat, liboval si Acoca. Může se vrátit k těm svým cínovým vojákům.

Vstoupil plukovník Sostelo. „Plukovníku.“

„Plukovníku.“

Je to ironie, uvažoval Sostelo. Máme stejnou hodnost, ale přesto má ten zjizvený obr moc mě zničit. A to jen proto, že je ve spojení s OPUS MUNDO.

Pro Sostela bylo ponižující nechat se předvolávat k Acocovi, jako kdyby byl nějaká nevýznamná šarže. Ale nedal svou podrážděnost najevo. „Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Ano.“ Acoca mu pokynul k židli. „Posaďte se. Mám pro vás nějaké zprávy. Jaime Miró má jeptišky.“

„Cože?“

„Ano. Cestují s Miróem a jeho muži. Rozděлил je do tří skupin.“

„Jak... jak jste se to dozvěděl?“

Ramón Acoca se pohodlně opřel ve své židli. „Hrajete šachy?“

„Ne.“

„Škoda. Je to nesmírně inteligentní hra. Abyste byl dobrým hráčem, musíte znát způsob myšlení svého soupeře. Jaime Miró a já spolu hrajeme šachy.“

Sostelo na něj nepřestával zírat. „Nechápu, jak...“

„Ne tak doslova, plukovníku. Nepoužíváme šachovnici. Používáme mozek. Myslím, že rozumím Jaimovi Miróovi líp než kdokoliv jiný na světě. Zná jeho způsob uvažování. Věděl jsem, že se pokusí vyhodit do vzduchu přehradu v Puente la Reina. Zajali jsme tam dva jeho poručíky a on sám měl velké štěstí, že se mu podařilo uniknout. Věděl jsem, že se je pokusí vysvobodit, a on věděl, že já to vím.“ Ramón Acoca pokrčil rameny. „Nepředpokládal jsem, že využije býků, aby uskutečnil akci jejich útěku z vězení.“ V jeho hlase zazněl tón obdivu.

„To zní, jako byste ho...“

„Obdivoval? Opovrhují tím mužem. Obdivuji jeho myšlení.“

„Víte, kam Jaime Miró směřuje?“

„Postupují k severu. Chytíme je během tří dnů.“

Plukovník Sostelo na něj strnule civěl.

„Konečně to bude šachmat.“

Byla pravda, že plukovník Acoca rozuměl Jaimovi Miróovi, jeho myšlení, ale to mu zdaleka nestačilo. Plukovník šel až po krajní mez, chtěl mít vítězství jisté, a našel způsob.

„Jak...?“

„Jeden z Miróových teroristů,“ řekl Acoca, „je náš informátor.“

Rubio, Tomas a obě sestry se vyhýbali velkým městům a ubírali se vedlejšími cestami, míjejíce staré kamenné vesnice s pasoucími se kozami a ovcemi, pastevce poslouchající hudbu a soccer z tranzistorových rádií. Pítoreskní spojení minulosti s přítomností, ale

Lucia se v myšlenkách zabírala něčím zcela jiným.

Stále se pohybovala v těsné blízkosti sestry Terezy, vyčkávající nejvhodnější příležitosti, kdy by se mohla zmocnit kříže a zmizet.

Ale vždycky s nimi byli ti dva muži. Rubio Arzano, vysoký, dobře

vypadající, příjemný a veselý muž, byl z nich nejohleduplnější. Prostoduchý sedlák, udělala si na něj názor Lucia.

Tomas Sanjuro byl drobný, plešatý. Vypadá spíše na prodavače než na teroristu. Bude jednoduché ty dva přelstít.

V noci pochodovali rovinami severně od Ávily ochlazováni větrem vanoucím dolů z Guadarrama Steppe. V měsíčním

světle působila rozlehlost a prázdnota rovin až strašidelně. Míjeli pšeničná a kukuřičná pole, sady olivových stromů a vinohrady. Cestou se zásobovali bramborami a salátem, ovocem, vejíčky a kuřaty z kurníků.

„Celý španělský venkov je jedno velké tržiště,“ vtípkoval Rubio Arzano.

Tomas Sanjuro se štiřil: „A všechno zadarmo.“

Sestra Tereza se o své okolí už vůbec nestarala. Jedinou její myšlenkou bylo dostat se do kláštera v Mendavii. Kříž byl stále těžší, ale byla rozhodnutá nedat ho z rukou. Brzy tam budeme. Prcháme z Getseman a před svými nepřáteli do příbytku, jenž On pro nás připravil.

Lucia se zeptala: „Cože?“

Sestra Tereza si neuvědomovala, že vede hlasitou samomluvu.

„Já... nic,“ zamumlala.

Lucia se na ni podívala pozorněji. Zdálo se, že žena je už naprosto dezorientovaná a pološílená, že si neuvědomuje, co se kolem ní děje.

Lucia kývla k plátěnému balíčku. „Musí to být těžké,“ řekla soucitně. „Nechceš, abych ti s tím na chvíli pomohla?“

Sestra Tereza si přitiskla balíček těsněji k tělu. „Ježíš nesl těžší břímě. Unesu to již kvůli Němu.“ Neříká se ve sv. Lukáši: Chce-li mne kdokoliv následovat, zapři sám sebe a nes svůj denní kříž a následuj mne.

„Já to ponesu,“ trvala Tereza umíněně na svém.

V jejím tónu bylo něco divného.

„Jsi, sestro, v pořádku?“

„Samozřejmě.“

Sestra Tereza zdaleka nebyla v pořádku. Nemohla spát, cítila se malátná a jako v horečce. Vědomí ji zase šálo. Nesmím být nemocná. Sestra Betina by mě kárala. Ale sestra Betina tu není. Je to tak matoucí. A kdo jsou tihle muži? Nevěřím jim. Co se mnou zamýšlejí?

Rubio Arzano ji chtěl situaci usnadnit a pokoušel se s ní dát do řeči.

„Musí to být pro tebe, sestro, zvláštní, být zase v tomhle světě.“

Jak dlouho jsi žila v klášteře?“

Proč to chce vědět? „Třicet let.“

„Můj Bože, to je dlouhá doba. Odkud jsi?“

Pouze vyslovit to jméno bylo pro ni bolestné. „Z Éze.“

Oblíčeť se mu rozjasnil. „Éze? Tam jsem byl kdysi na dovolené.“

Je to roztomilé městečko. Dobře ho znám. Pamatuju si...“

Dobře ho znám. Jak dobře? Zná Raoula? Poslal ho snad Raoul?

Pravda ji udeřila jako blesk. Tihle cizí muži ji mají přivést zpět do

Éze, zpět k Raoulu Giradotovi. Unesli ji. Bůh ji trestá za to, že opustila Moničino dítě. Nyní si již byla jistá, že dítě, které viděla na návsi ve Villacastinu, bylo Moničino. Ale to přece nemohlo být, ne? Je to už třicet let, bručela Tereza pro sebe. Lžou mi.

Rubio Arzano poslouchal její mumlání.

„Něco se děje, sestro?“

Sestra Tereza se od něj prudce odvrátila. „Nic.“

Už je odhalila. Nedovolí jim, aby ji přivedli zpět k Raoulovi a dítěti. Ona musí do Mendavie odevzdat zlatý kříž a Bůh jí odpustí ten těžký hřích, jehož se dopustila. Musím se chovat chytře. Nesmějí poznat, že jsem je odhalila.

Pohlédla na Rubia Arzana. „Jsem v pořádku,“ ujistila ho.

Postupovali dále suchými, sluncem vyprahlými rovinami. Došli do malé vesnice, kde u pramene krytého stříškou na čtyřech starodávných kůlech praly prádlo venkovské ženy, oblečené v černých šatech. Voda proudila do dlouhého dřevěného koryta a jedním koncem vytékala ven, takže byla stále čistá. Ženy drhly prádlo na kamenné desce a máchaly ho v čisté tekoucí vodě.

Taková idylická scéna, napadlo Rubia. Připomněl si svou rodnou farmu. Takové bývalo Španělsko. Žádné bomby, žádné zabíjení. Dočkáme se zase někdy míru?

„Buenos días.“

„Buenos días.“

„Mohli bychom se napít? Při cestování člověku vyprahne.“

„Jistě. Jen si poslužte.“

Voda byla studená a osvěžující.

„Gracias. Adiós.“

„Adiós.“

Rubiovi se strašně nechtělo odcházet.

Oba muži se se svou eskortou dali opět na pochod alejemi korkových stromů a oliv, létem naplněným vůní zralých hroznů a pomerančů. Zanechávali za sebou jabloně, višňové a švestkové sady, farmy, z nichž k nim doléhalo kdákání slepic, chrochtání vepřů a mečení koz.

Rubio a Tomas šli vpředu a tiše spolu rozmlouvali.

Baví se o mně. Myslí si, že neznám jejich plán. Sestra Tereza se držela kousek za nimi, aby mohla poslouchat, co říkají.

„...odměna na naše hlavy je pět set tisíc peset. Je jasné, že za Jaimeho nabídne plukovník Acoca víc, ale nechce jeho

hlavu. Chce jeho cojones.“

Muži se rozesmáli.

Když je tak sestra Tereza poslouchala, její přesvědčení sílilo. Jsou to zabijáci ďáblů, jeho poslové, kteří mě mají dovést do věčných pekel. Ale Bůh je silnější než oni. Nedovolí jim dovést mě zpět domů.

Vedle ní náhle stál Raoul Girardot, na rtech úsměv, který tak dobře znala.

Ten hlas!

Prosím?

Slyšel jsem vás včera zpívat. Jste úžasná.

Co si přejete?

Chtěla bych tři metry mušelínu prosím.

K službám. Tudy... Ten obchod patří mé tetě. Potřebovala pomoc, tak jsem si říkal, že zde nějakou dobu pobudu.

Vím jistě, že můžeš získat každého muže, kterého budeš chtít, Terezo, ale přál bych si, aby sis vybrala mě.

Vypadal tak hezky.

Nikdy jsem nepoznal někoho takového, jako jsi ty, drahá.

Raoul ji vzal do náručí a políbil ji.

Budeš krásná nevěsta.

Ale teď jsem nevěsta Kristova. Nemohu se vrátit k Raoulovi.

Lucia ji zblízka pozorovala, jak si brumlá pro sebe, ale nemohla jí nic rozumět.

Je vyřízená, pomyslela si Lucia. Nevydrží dlouho. Brzo bude kříž v mých rukou.

Za soumraku už zahlédli před sebou město Olmedo.

Rubio se zastavil. „Budou tam vojáci. Dejme se nahoru do kopců a obejdeme město.“

Sešli ze silnice, opustili roviny a šplhali do svahů hor nad Olmedem. Slunce ještě hopsalo po vrcholcích hor, ale obloha už temněla.

„Ještě pár kilometrů,“ dodával jim Rubio síly, „a budeme odpočívat.“

Došli na vysoký hřeben, když v tom je Tomas Sanjuro zarazil.

„Stůjte,“ nařídil šeptem.

Rubio Arzano došel k němu a oba se zadívali dolů do údolí pod nimi. Uviděli tábor vojáků.

„Mierda!“ zaklel Rubio tiše. „To vypadá na celou čet. Přes noc zůstaneme zde. Možná ráno odtáhnou a můžeme pokračovat v cestě.“ Obrátil se k sestrám, pokoušeje se nedat najevo své obavy.

„Strávíme noc na tomhle místě, sestry. Musíme být absolutně zticha.“

Dole jsou vojáci a nesmějí nás najít.“

Pro Lucii to byla nejlepší zpráva, kterou se mohla dozvědět. Je to perfektní, pomyslela si. V průběhu noci zmizím i s křížem. Budou mít strach z vojáků, a proto nebudou mít odvahu mě pronásledovat.

Pro sestru Terezu měla zpráva zcela jiný význam. Slyšela muže říkat, že je pronásleduje nějaký plukovník Acoca. Takže plukovník

Acoca je jejich nepřítel. A jestliže tihle muži jsou moji nepřátelé, pak musí být plukovník Acoca můj přítel. Díky Tobě, drahý Bože, že jsi mi seslal plukovníka Acocu.

Rubio se na ni obrátil: „Rozumíte, sestro? Musíme být skutečně naprosto zticha.“

„Ano. Rozumím.“ Rozumím víc, než si myslíš. Nemají nejmenší tušení, že jí dal Bůh nahlédnout do jejich ďábelských duší.

Tomas Sanjuro řekl laskavě: „Vím, že to pro vás obě musí být těžké, ale nebojte se. Postaráme se, abyste se bez újmy dostaly do kláštera.“

Chce říct do Éze. Oh, ale ten je prohnáný. Pronáší medová slovíčka s ďáblovým významem. Ale Bůh je se mnou a vede mé kroky. Věděla, co musí udělat. Ale bude muset být obezřelá.

Muži jim připravili spací pytle, jeden vedle druhého.

„Teď si obě zdlíměte.“

Ženy si zalezly dovnitř. Noc byla neuvěřitelně jasná a obloha byla poseta mihotajícími se hvězdami. Lucia se dívala vzhůru a šťastně přemýšlela: Ještě pár hodin a budu volná. Jen co usnou.

Zívla. Ani jí nedošlo, jak hrozně je unavená. Dlouhá, nesnadná cesta a duševní napětí si vybírají svou daň. Budu odpočívat po celý zbytek života, utěšovala se.

Usnula.

Sestra Tereza ležela vedle Lucie, oči dokořán, bojujíc s démony, kteří se pokoušeli ji ovládnout a odevzdat její duši peklu. Musím být silná. Pán můj mě zkouší. Byla jsem vyhnána, takže teď najdu k Němu cestu. A tihle muži mi v tom chtějí zabránit. Nedovolím jim to.

Ve čtyři hodiny ráno se sestra Tereza tichounce posadila a rozhlížela se kolem. Tomas Sanjuro spal kousek od ní. Ten vysoký tmavý, kterého nazývali Rubio, stál na strážní okraji mýtiny zády k ní. Viděla jeho siluetu.

Neslyšně vstala. Moment váhala, přemýšlela o kříži. Měla bych ho vzít s sebou? Ale brzy budu zpátky. Musím tady najít místo, kde

bude v bezpečí, než se vrátím. Padl jí zrak na sestru Lucii. Ano. Nejbezpečnější bude schovat ho u sestry, rozhodla se. Opatrně se přiblížila k Lucii a jemně strčila balíček do jejího spacího pytle. Lucia se ani nepohnula. Sestra Tereza vykročila k lesu, mimo dohled Rubia a obezřele si hledala cestu dolů k vojenskému táboru. Spadla už rosa, takže svah byl kluzký, ale snad jí Bůh dal křídla, podařilo se jí bez pádu a klopýtnutí spěchat vstříc svým zachráncům.

Nečekaně se proti ní vynořila z temnoty postava muže.

Ozvalo se: „Kdo tam?“

„Sestra Tereza.“

Došla ke strážnému. Měl na sobě vojenskou uniformu a mířil na ni puškou.

„Odkud přicházíš, stará ženo?“ ptal se.

Pohlédla na něj bezelstným pohledem. „Bůh mě posílá.“

Strážný na ni vyvalil oči. „Skutečně, teď?“

„Ano. Posílá mě za plukovníkem Acocou.“

Voják zavrtěl hlavou. „Raději bys Pánubohu měla říct, že nejsi plukovníkův typ. Adiós, seňora.“

„Vy mě nechápete. Jsem sestra Tereza z citerciáckého kláštera.“

Byla jsem v zajetí Jaima Miróa a jeho mužů.“ Všimla si výrazu ohromení na jeho tváři.

„Ty jsi... ty jsi z kláštera?“

„Ano.“

„ZtohouÁvily?“

„Ano,“ odpovídala netrpělivě. Co se děje s tím člověkem? Neuvědomuje si, jak je pro ni důležité, že se zachránila před těmi zlymi muži?

Voják opatrně začal: „Plukovník zde zrovna teď není, sestro...“

To byla neočekávaná rána.

„Ale službu má plukovník Sostelo. Mohu tě dovést k němu.“

„Bude schopný mi pomoci?“

„Oh, jsem si jistý, že ano. Následuj mě, sestro.“

Strážný nemohl stále věřit svému šťastnému osudu. Plukovník

Sostelo vyslal celou eskadru vojáků pročesat okolní krajinu a pátrat

po jeptiškách, a bez úspěchu. A teď jedna z nich sama doškokbrtá do tábora a dobrovolně se mu odevzdá do rukou.

Plukovník bude potěšen. Plukovník bude nesmírně potěšen.

Vešli do stanu, kde plukovník Sostelo a jeho pobočník soustředěně studovali mapu. Oba muži zvedli zrak ke strážnému a ženě.

„Promiňte, plukovníku. Toto je sestra Tereza s citerciáckého kláštera.“

Plukovník Sostelo na ni nevěřícně civěl. Všechnu svou energii za poslední tři dny soustředil na to, aby našel Jaima Miróa a jeptišky, a náhle před ním jedna z nich stojí. Asi přece ho Bůh vyslyšel.

„Posaď se, sestro.“

Na to není čas, odporovala v duchu Tereza. Musela ho upozornit, jak celá věc spěchá. „Musíme si pospíšet. Chtějí mě dovést zpět do

Éze.“

To plukovníka zmátlo. „Kdo tě chce dovést zpět do Éze?“

„Miróovi muži.“

Vstal. „Sestro - nevíš náhodou, kde jsou nyní ti muži?“

Sestra nedočkavě odpověděla. „Samozřejmě že vím.“ Otočila se a ukázala prstem: „Jsou nahore a skrývají se před vámi.“

Kapitola 18.

Alan Tucker přijel do Ávily hned další den po rozhovoru s Ellen

Scottovou. Byl to dlouhý úmorný let, ale Tucker byl v radostné náladě. Ellen Scottová nebyla vrtošivá žena. Za tím vším jistě vězí něco podivného. A jestli si podržím karty, mám tušení, že to může být pro mě velice výnosné.

Ubytoval se v hotelu Cuatro Postes a zeptal se recepčního: „Je tady někde vydavatelství novin?“

„Dolů ulicí, pane, dva bloky a po levé straně. Nemůžete to minout.“

„Děkuji.“

„Není zač.“

Cestou hlavní ulicí, probouzející se po odpolední siestě, Tucker přemýšlel o záhadné dívce, kterou má přivézt. Určitě je to něco důležitého. Důležitého pro ni. Znovu slyšel hlas Ellen Scottové.

Pokud je naživu, přiveďte mi ji. S nikým o tom nemluvte.

Ne, madam. Co mám říct jí?

Prostě jí řekněte, že se s ní chce setkat přítel jejího otce. Ona přijde.

Tucker došel k vydavatelství. Uvnitř pracovalo za stoly šest lidí.

Přistoupil k jednomu z nich. „Promiňte. Rád bych mluvil s vedoucím redaktorem.“

Muž ukázal ke kanceláři. „Tam, pane.“

„Děkuji.“

Tucker prošel otevřenými dveřmi. Uvnitř seděl asi tak pětatřicetiletý muž a pilně připravoval k vydání nějaký výtisk.

„Promiňte,“ promluvil Tucker. „Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?“

Muž k němu zvedl zrak. „Čím vám mohu posloužit?“

„Hledám jednu slečnu.“

Redaktor se usmál. „To hledáme všichni, že, pane?“

„Byla odložena na farmě někde tady v okolí, když byla malinké dítě.“

Úsměv z redaktorovy tváře zmizel. „Ach. Rodiče ji opustili?“

„Ano.“

„A vy seji pokoušíte najít?“

„Ano.“

„Před kolika lety se to stalo, pane?“

„Před dvaceti osmi.“

Mladý muž pokrčil rameny. „To jsem tu nepracoval.“

Pravděpodobně to nebude tak snadné. „A neznáte náhodou někoho, kdo by mi mohl pomoci?“

Redaktor se opřel do křesla a přemýšlel. „Vlastně znám. Doporučil bych vám promluvit s páterem Berrendem.“

Páter Berrendo seděl ve své pracovně, přes hubené nohy měl přehozenou pokrývku a naslouchal cizinci.

Když Alan Tucker skončil, otec Berrendo se ho zeptal: „Proč se o tu záležitost zajímáte, pane? Stalo se to už velice dávno. Jaký je váš zájem?“

Tucker zaváhal, pečlivě volil odpověď: „Nemohu o tom mluvit.“

Chci vás pouze ujistit, že té ženě nechci ublížit. Kdybyste mi jen mohl říct, kde ta farma je...?“

Farma. Vybavil se mu proud vzpomínek na den, kdy k němu přišli

Morasesovi poté, co odvezli dítě do nemocnice.

Myslím, že umírá, otče. Co máme dělat?

Páter Berrendo promluvil se svým přítelem Donem Moragem, šéfem policie.

„Zdá se, že dítě odložili nějakí turisté. Mohl bys zkontrolovat hotely a hospůdky, jestli tam někdo přijel s dítětem a odjel bez něho?“

Policie se celou záležitostí zabývala, ale bezvýsledně.

„Vypadá to, jako by dítě spadlo z nebe,“ uzavřel případ Don Morago.

Ani netušil, jak blízko byl pravdě.

Když páter Berrendo přinesl dítě do sirotčince, Mercedes Angelesová se ho zeptala: „Má jméno?“

„Nevím.“

„Nebylo jméno na pokrývce nebo někde?“

„Ne.“

Mercedes Angelesová pohlédla na holčičku v kněžově náručí.

„No, takže ji budeme muset nějak pojmenovat, že?“

Nedávno dočetla romantický příběh a velice seji líbilo jméno hrdinky.

„Megan,“ rozhodla. „Bude se jmenovat Megan.“

A o čtrnáct let později přivedl páter Berrendo Megan do cisterciáckého opatství.

Po tolika letech po ní přišel pátrat tento cizinec. Život se vždycky pohybuje v kruzích, přemýšlel páter Berrendo.

Nějakým záhadným způsobem se uzavřel kruh pro Megan. Ne. Žádná Megan. To není její pravé jméno.

„Posaďte se, pane,“ pobídl páter Berrendo Alana Tuckera. „Bude to dlouhý příběh.“

A pustil se do vyprávění.

Když páter Berrendo skončil, Alan Tucker seděl tiše, v hlavě mu vířilo. Musel zde být neobyčejně významný důvod, proč se Ellen

Scottová tak zajímala o nějaké dítě opuštěné na farmě ve Španělsku.

Mohlo by to mít nějakou spojitost? Alan Tucker pocítoval stále větší vzrušení.

„Otče - rád bych ji v klášteře navštívil. Je to velice důležité.“

Kněz zakroutil hlavou. „Obávám se, že jste přišel pozdě. Klášter byl před dvěma dny napaden vládními vojáky.“

Alan Tucker na něj vytřeštil zrak. „Napaden? A co se stalo s jeptíškami?“

„Zajali je a odvezli do Madridu.“

Alan Tucker vyskočil ze židle. „Díky, otče.“ Chtěl stihnout nejbližší letadlo do Madridu.

Páter Berrendo však pokračoval: „Čtyři jeptišky uprchly. Sestra

Megan je mezi nimi.“

Věci se začaly komplikovat. „Kde je nyní?“

„To nikdo neví. Policie i armáda po nich pátrá.“

„Ach tak.“ Za obvyklých okolností by Alan Tucker zatelefonoval

Ellen Scottové a oznámil jí, že se dostal do slepé uličky. Ale všechen instinkt detektiva mu napovídal, že bude třeba pátrat dále.

„Hledáte něco konkrétního?“

„Ano. Došlo tady k leteckému neštěstí.“

„Jak dlouho to je, pane?“

„Jestli se nepletu... Stalo se to před osmadvaceti lety. Devatenáct set čtyřicet osm.“

Za čtvrt hodiny narazil Alan Tucker na titulek:

RODINA ŠÉFA OBĚTÍ LETECKÉHO NEŠTĚSTÍ

1. října 1948. Byron Scott, prezident společnosti Scott Industries, jeho žena Susan a jejich roční dcera Patricia uhořeli při havárii letadla...

To mám z pekla štěstí! Cítil, jak mu zrychlil puls. Jestli je to to, co si myslím, bude ze mě boháč... skutečný boháč.

Zavolal Ellen Scottové.

„Vyskytly se komplikace, paní Scottová.“ A zopakoval rozhovor, který měl s páterem Berrendem. Na druhém konci linky následovalo dlouhé mlčení. „Nikdo neví, kde je?“
„Ona a další tři sestry jsou na útěku, ale patrně se nebudou moci dlouho skrývat. Policie a polovina španělské armády po nich pátrá.
Jakmile se objeví, budu u toho.“
Zase mlčení. „Pro mě je to nesmírně důležité, Tuckere.“
„Ano, paní Scottová.“
Alan Tucker se vrátil do vydavatelství. Měl štěstí, ještě měli otevřeno.
„Rád bych se podíval do archivních výtisků, jestli je to možné,“ požádal redaktora.

Kapitola 19.

Ležela nahá v posteli a cítila, jak se k ní tiskne vzrušený úd Benita Patase. Bylo příjemné cítit jeho tělo, přitiskla se k němu těsněji, třela se o něj boky a sama pocítovala vzrůstající horko ve slabinách.
Začala ho hladit. Ale něco nebylo v pořádku. Přece jsem Patase zabila, uvědomila si. Je mrtvý.
Lucia otevřela oči, posadila se a celá rozechvělá se divoce rozhlížela po okolí. Žádný Benito tam nebyl. Nacházela se v lese, ve spacím pytli. Ale něco se k ní tlačilo. Sáhla dovnitř, do nohou pytle a vytáhla balíček zabalený v plátně.
Udiveně na něj hleděla. Bůh pro mě připravil zázrak, zaradovala se.
Vůbec neměla tušení, jak se tam kříž mohl dostat, a v podstatě na tom nezáleželo. Hlavně, že ho konečně měla ve svých rukou. Teď jí nezbyvalo, než ostatní nenápadně opustit.
Vypířila se ven a mrkla směrem, kde spala sestra Tereza. Ta však byla pryč. Lucia ještě pátrala pohledem ve tmě kolem, ale zahlédla jen obrys postavy Tomase Sanjura na okraji paseky. Byl obrácen zády. Rubia nikde nezahlédla. To je stejně jedno. Přišel čas dostat se odtud.
Sklonila se k zemi a začala se pohybovat směrem ke kraji mýtiny, pryč od Sanjura.
A v tom okamžiku se rozpoutalo peklo.

Plukovník Fal Sostelo musel vydat rozkaz. Sám předseda vlády mu nařídil spolupracovat s plukovníkem Ramónem Acocou a dopadnout Jaima Miróa a jeptišky. Ale osud mu přál a poslal mu do rukou jednu ze sester. Proč by se měl dělit o úspěch s plukovníkem

Acocou, když mohl teroristy pochyťat sám a být ověnčený slávou?

Ať jde plukovník Acoca k čertu. Tentokrát se dostávám do akce já.

Možná že i OPUS MUNDO se na mě obrátí místo Acocy s těmi svými pitomými šachy a ovlivňováním lidí. Je na čase dát tomu zjizvenému obrovi lekci.

Plukovník Sostelo dal svým mužům přesné instrukce.

„Nechceme žádné vězně. Máme co činit s teroristy. Střílejte bez ohledů.“

Major Ponte se zarazil. „Plukovníku, tam nahoře jsou s Miróovými muži i jeptišky. Neměli bychom...?“

„Nechat teroristy schovávat se za jeptišky? Ne. Nebudeme risiko, vat.“

Fal Sostelo vybral dvanáct mužů, kteří ho měli při přepadení doprovázet a dohlédli na to, aby byli řádně ozbrojeni.

Neslyšně se pohybovali tmou nahoru po svahu hory. Měsíc se schoval za mraky.

Výborně. Aspoň nás neuvidí přicházet.

Jakmile dosáhli svých pozic, plukovník Sostelo vykřikl jen kvůli předpisu: „Odhodte zbraně. Jste obklíčeni.“ A současně: „Palte!“

Dvanáct automatických pušek kosilo mýtinu.

Tomas Sanjuro neměl šanci. Sprška kulek ho zasáhla do hrudi a byl mrtev, ještě než dopadl na zem. Rubio Arzano stál právě na vzdálenějším konci mýtiny, když střelba vypukla. Viděl padnout

Sanjura a sáhl po zbrani, avšak zarazil se. Bylo tma jako v pytli a vojáci stříleli naslepo. Kdyby jim odpověděl, jen by na sebe upozornil.

Ke svému údivu spatřil o půl metru dál skrčenou Lucii.

„Kde je sestra Tereza?“ zašeptal.

„Je... zmizela.“

„Zůstaň při zemi,“ nařizoval jí Rubio.

Popadl ji za ruku a běželi cikcak směrem k lesu, vzdalující se střelbě. Kulky stále nebezpečně hvízdaly kolem, ale za okamžik už byli mezi stromy. Utíkali dál.

„Drž se mě, sestro,“ radil jí.

Ještě stále slyšeli střelbu nepřátel, pomalu však utichala. Bylo nemožné, aby je v takové tmě někdo pronásledoval v lese.

Rubio se zastavil, aby Lucia mohla popadnout dech.

„Zatím jsme je setřásli, ale musíme dál.“

Lucia těžce oddechovala.

„Jestli si chceš minutku odpočinout...?“

„Ne,“ odmítla. Byla vyčerpaná, ale neměla v úmyslu se dát chytit.

Určitě ne teď, když získala ten kříž. „Jsem okay,“ řekla, „můžeme jít dál.“

Plukovník Fal Sostelo stál tvář v tvář pohromě. Jeden terorista mrtvý, ale Bůh ví, kolik jich uteklo. Jaima Miróa nedostal a má pouze jednu jeptišku. Věděl, že bude muset o všem podat zprávu plukovníku Acocovi. A vůbec se na to

netěšil.

Druhý hovor Alana Tuckera s Ellen Scottovou byl ještě více zneklidňující než předešlý.

„Narazil jsem na docela zajímavé informace, paní Scottová,“ začal opatrně.

„Ano?“

„Prošel jsem nějaké staré noviny v naději, že se o děvčeti dozvím něco více.“

„A?“ Připravila se na to, co uslyší.

Tucker se snažil o neformální tón. „Zdá se, že děvče bylo odloženo někdy v době, kdy se vám přihodilo to letecké neštěstí.“

Ticho.

Pokračoval: „Myslím to, při kterém zahynul váš švagr, švagrová a jejich dcera Patricia.“

Vydírání. Jinak se to nedá chápat. Takže to zjistil.

„Máte pravdu,“ řekla nenučeně Ellen Scottová. „Měla jsem se vám o tom zmínit. Vysvětlím vám to, až se vrátíte. Někaké další zprávy o děvčeti?“

„Ne, ale dlouho už se skrývat nebude: Pátrá po ní celá země.“

„Ozvěte se okamžitě, jakmile ji najdou.“

Spojení bylo přerušeno.

Alan Tucker seděl a hleděl na hluché sluchátko. Je to chladnokrevná dáma, připustil obdivně. Jsem zvědav, co řekne na to, že by mohla mít partnera.

Dopustila jsem se chyby, když jsem mu svěřila ten úkol, konstatovala Ellen Scottová. Teď ho budu muset nějak zarazit.

A co udělá s tím děvčetem? Jeptiška! No, nebudu posuzovat, pokud ji neuvidím.

Z dispečinku se ozvala sekretářka.

„Očekávají vás v radě, paní Scottová.“

„Už jdu.“

Lucia a Rubio Arzano se dále prodírali lesem, klopýtali a klouzali, naráželi do větví, škrábaly je keře a kousal je hmyz, ale přesto se každým krokem vzdalovali od svých pronásledovatelů.

Konečně Rubio Arzano řekl: „Zde se můžeme zastavit. Nenajdou nás tu.“

Byli vysoko v horách uprostřed hlubokého lesa.

Lucia se položila na trávu a popadala dech. V mysli se jí odvíjela scéna, které byla před chvílí svědkem, jak bez varování zastřelili Tomase. A ti hajzlové by nás postříleli všechny, došlo jí. Jedině díky tomu muži sedícímu vedle ní je ještě naživu.

Pozorovala Rubia, jak vstal a začal prozkoumávat okolí.

„Můžeme tu zůstat do rána, sestro. Vydáme se na cestu až za úsvitu.“

Lucia cítila, jak se jí žaludek svírá hlady. Jen na to pomyslela, Rubio Arzano řekl: „Musíš mít notný hlad. Seženu něco k jídlu. Vydržíš to tady sama?“

„Jistě. To je v pořádku.“

Velký muž se přikrčil vedle ní.

„Jen se neboj. Vím, že pro tebe není snadné pohybovat se po tolika letech strávených v klášteře zase na tomhle světě.“

Asi se ti zdá všechno divné.“

Lucia k němu vzhlédla a řekla téměř neslyšně: „Budu se snažit si zvyknout.“

„Jsi hrdinka, sestro.“ Rubio vstal. „Budu brzy zpátky.“

Dívala se za ním, jak mizí mezi stromy. Přišla chvíle rozhodování. Měla dvě možnosti: mohla utéct teď hned, dostat se do nejbližšího města a prodat kříž výměnou za pas a dostatek peněz na cestu do

Švýcarska, nebo mohla ještě zůstat s tím mužem, dokud se nedostanou dále od svých nepřátel. To bude bezpečnější, rozhodla se.

Vtom uslyšela za sebou v lese nějaký zvuk a prudce se otočila.

Byl to Rubio. Přicházel rozesmátý s plným baretem rajčat, hroznů ajablek.

Posadil se k ní na trávu. „Večeře. Mohli jsme mít taky pěknou vykrmenou slepici, ale potřebovali bychom k její přípravě oheň a ten by nás mohl prozradit.“

Lucia koukala na obsah čepice. „Vypadá to jako dar nebes. Umírám hladem.“

Dojedly a seděli opření o strom. Rubio mluvil, ale Lucia mu nevěnovala pozornost, byla pohroužena do svých vlastních myšlenek.

„Říkalas, sestro, žes byla v klášteře deset let?“

Lucia se vytrhla ze svého rozjímání. „Cože?“

„Bylas v klášteře deset let?“

„Ach. Ano.“

Zakroutil hlavou. „Pak nemáš vůbec ponětí, co se mezitím na světě událo.“

„Oh...tone.“

„Za posledních deset let se svět hodně změnil, sestro.“

„Skutečně?“

„Určitě,“ potvrzoval moudře Rubio. „Franco zemřel.“

„Nel“

„Ano. Vloni.“
A jmenoval dona Juana Carlose svým nástupcem.
„Možná tomu nebudeš věřit, ale člověk vystoupil na Měsíc. Je to pravda.“
„Opravdu?“ Vlastně byli dva, myslela si Lucia. Jak se jmenovali?
Neil Armstrong a nějaký další XY.
„No fakt. Ze Severní Ameriky. A lítají osobní letadla, která jsou rychlejší než zvuk.“
„Neuvěřitelné.“ Už se nemůžu dočkat, až poletím concordem, usmívala se jeho naivitě Lucia.
Rubio byl jako dítě, s takovým potěšením ji seznamoval se všemi novinkami.
„V Portugalsku byla revoluce a americký prezident Nixon se zapletl do skandálu, takže musel rezignovat.“
Ten Rubio je skutečně sladký, musela Lucia připustit.
Vyndal balíček cigaret Ducados, silný španělský tabák. „Doufám, že ti nebude vadit, když si zapálím, sestro.“
„Nejensiposluž.“
Když jí o chřípí zavadil kouř, pocítila neodolatelnou touhu po cigaretě.
„Nevadilo by ti, kdybych to taky zkusila?“
Překvapeně se na ni podíval. „Ty chceš kouřit?“
„Jen zkusit, jaké to je,“ dodala pohotově.
„Aha. No, klidně.“
Nabídl jí. Vložila si cigaretu do úst a Rubio jí připálil. Hluboce potáhla a bylo jí báječně.
Rubio ji rozpačitě pozoroval.
Rozkašlala se. „Aha. Tak tedy chutná cigareta.“
„Líbí se ti to?“
„Ani ne, ale...“
Znovu si bafla. Bože, jak jí to chybělo. Ale věděla, že musí být opatrná. Nechtěla vzbudit podezření. Vyndala cigaretu z úst a nemotorně ji držela mezi prsty. Byla v klášteře pár měsíců, ale Rubio měl pravdu. Bylo divné ocitnout se zase ve starém světě. Napadlo ji, jak se asi daří Megan a Graciele. A co se stalo se sestrou Terezou? Že by ji zajali vojáci?
Začaly ji pálit oči. Měla za sebou dlouhou noc plnou napětí.
„Myslím, že si trochu zdřímnu.“
„Neboj se. Budu na stráž, sestro.“
„Díky,“ usmála se. A v momentě usnula.
Rubio se na ni díval a přemýšlel: V životě jsem takovou ženu nepotkal. Je tak duchovně založená, že se oddá Bohu, ale zároveň je v ní něco tak pozemského. Dnes v noci se chovala jako odvážný muž. Ty budeš velice neobyčejná žena, pomyslel si a díval se na ni, jak spí. Malá sestra Ježíšova.

Kapitola 20.

Plukovník Fal Sostelo kouřil už desátou cigaretu. Déle to už nemůžu odkládat, rozhodl se konečně. Nepříjemných záležitostí je nejlepší se zbavit co nejrychleji.
Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a pak vytočil číslo. Když se ozval Ramón Acoca, řekl: „Plukovníku, přepadli jsme včera v noci teroristický tábor, kde podle informací měl být i Jaime Miró. Myslím, že byste měl o tom vědět.“
Na druhé straně zavládlo hrozivé mlčení.
„Dostali jste ho?“
„Ne.“
„Rozjel jste operaci, aniž jste to se mnou předem konzultoval?“
„Nebyl čas na...“
„Ale zřejmě bylo dost času nechat Miróa zdrhnout.“ Acocův hlas sršel síru. „Co vás vedlo k tomu provést tu velkolepou operaci?“
Plukovník Sostelo polkl. „Chytli jsme jednu z jeptišek. Ona nám dala informace o Miróvi a jeho mužích. Jednoho jsme zabili při útoku.“
„Ale ostatní uprchli.“
„Ano, plukovníku.“
„Kde je ta jeptiška nyní? Nebo jste ji taky pustili?“ zeptal se jízlivě.

„Ne, plukovníku,“ odpověděl Sostelo pohotově. „Je zde v táboře.“
„Vyslýchali jsme ji a...“
„Nevyslýchajte ji. Udělám to osobně. Budu tam do hodiny. Předpokládám, že vám neprchne, než tam dorazím.“ Práskl sluchátkem.
Přesně za hodinu přijel plukovník Ramón Acoca a s ním dvanáct mužů z GOE.
„Předvedte tu jeptišku,“ nařídil.
Když sestru Terezu přivedli do velitelského stanu, plukovník Acoca ze slušnosti vstal a usmál se.
„Jsem plukovník Acoca.“
Konečně! „Věděla jsem, že přijdete. Bůh mi to řekl.“
Přátelsky přikývl. „Ano? Dobře. Posadte se prosím, sestro.“

Ale Tereza byla příliš nervózní. „Musíte mi pomoci.“
„Pomůžeme si navzájem,“ ujistil ji plukovník Acoca. „Vy jste uprchla z cisterciáckého opatství v Ávile, mám pravdu?“
„Ano. Byla to hrůza, všichni ti muži. Počínali si bezbožně a...“
Stupidně. Nechali ostatní utéct. „Jak jste se sem dostala, sestro?“
„Bůh mi ukázal cestu. Zkouší mě, tak jako kdysi zkoušel...“
Plukovník trpělivě pokračoval: „Stejně jako Bůh, přivedli vás sem nějací muži, že, sestro?“
„Ano. Unesli mě. Musela jsem jim utéct.“
„Vy jste řekla plukovníku Sostelovi, kde ty muže najde?“
„Tak. Ty ďábly. Za vším se skrývá Raoul, víte. To on mi poslal dopis, kde píše...“
„Sestro, muž, kterého hledáme, je Jaime Miró. Viděla jste ho?“
Zachvěla se. „On, ano. Ano. On...“
Plukovník se k ní dychtivě naklonil. „Výborně. Teď mi musíte říct, kde ho najdeme.“
„Je s ostatními na cestě do Éze.“
Acoca se rozpačitě zamračil. „Do Éze ve Francii?“
Následovaly nesmyslné bláboly. „Ano. Monika Raoula opustila a on poslal ty muže, aby mě unesli kvůli dítěti, takže...“

Snažil se ovládnout rostoucí netrpělivost. „Miró a jeho muži se dali směrem na sever. Éze je na východ.“
„Nesmíte dopustit, aby mě dovedli zpět k Raoulovi. Nechci ho už nikdy vidět. Snad to chápete. Nemohla bych se na něj podívat...“
Plukovník Acoca ji ostře přerušil: „Běž s tím Raoulem už do háje.
Chci vědět, kde najdu Miróa.“
„Už jsem vám to řekla. Čeká na mě v Éze. Chce...“
„Lžeš. Mám dojem, že Miróa kryješ. Nechci se tě ale dotknout, tak se ptám naposledy. Kde je Jaime Miró?“
Sestra Tereza na něj bezradně civěla. „Já nevím,“ zašeptala. Šíleným pohledem se rozhlédla kolem. „Já nevím.“
„Před chvílí jsi tvrdila, že je v Éze.“ Jeho hlas zněl jako šlehnutí bičem.
„Ano. Bůh mi řekl.“
Plukovník Acoca už toho měl dost. Ta ženská se buď dočista pomátla, nebo je tak skvělá herečka. Tak jako tak se mu z toho jejího
Pánaboha dělalo nanic.
Obrátil se na poručíka Patricia Arrieta. „Sestra potřebuje trochu povzbudit paměť. Odvedte ji do poddůstojnického stanu. Snad jí vy a vaši muži pomůžete vzpomenout si, kde Jaime Miró je.“
„Ano, plukovníku.“
Patricio Arrieta a muži s ním byli částí skupiny, která přepadla klášter v Ávile. Měli pocit osobní zodpovědnosti za to, že nechali jeptišky uniknout. Fajn, tak teď si to vynahradíme, pomyslel si Arrieta.
Pokynul Tereze: „Pojď, sestro, se mnou.“
„Ano.“ Drahý, pozhnaný Ježíši, děkuji Ti. A stále huhlala: „Už odcházíme? Nenecháte mě odvést do Éze, že ne?“
„Ne,“ ujistil ji Arrieta. „Do Éze nepojedete.“
Plukovník má pravdu, vodí nás za nos. Hraje si s námi. No, však teď si pohrajeme my s ní. Jsem zvědavý, jestli bude ležet tiše, nebo bude křičet.
„Sestro, máš poslední šanci. Ptám se tě, kde je Jaime Miró.“

Neptal se mě už jednou? Nebo to byl někdo jiný? Bylo to zde, nebo... všechno je to tak popletené. „Unesl mě na rozkaz Raoula, protože ho Monika opustila a on si myslel...“
„Bueno. Jak si přeješ,“ řekl Arrieta, „uvidíme, zda se ti rozbřesne.“
„Ano. Prosím. Všechno je hrozně zmatené.“
Do stanu vešlo šest Acocových mužů a několik Sostelových vojáků v uniformách.
Sestra vzhledla a omámeně zamrkala. „Tihle muži mě teď přivedou do kláštera?“
„Přivedou tě do lepšího,“ šklebil se Arrieta. „Přivedou tě do nebe, sestro.“
Muži ji těsně obklopili.
„Jaké to máš na sobě pěkné šaty,“ zašprýmoval jeden z vojáků.
„Jsi ty vůbec jeptiška, drahoušku?“
„Oh, ano,“ ohradila se. Raoul jí říkal drahoušku. Je to Raoul? „Víte, musely jsme se převléct, aby se nám líp utíkalo před vojáky.“ Ale vždyť tady to byli vojáci. Všechno bylo pomíchané.
Jeden z mužů pošťouchl Terezu na polní lůžko. „Nejsi žádná kráska, ale omrknem to pod šaty.“
„Co to děláte?“
Strhl z ní blůzu, zatímco další jí stáhl sukni.
„Na starou ženskou to není špatné tělo, co, hoši?“
Tereza vykřikla.
Podívala se na shluk mužů kolem sebe. Bůh je smrtelně ztrestá.
Nedovolí, aby se mě dotkli. Jsem Jeho snoubenkou. Patřím Pánu a piju z Jeho kalichu čistoty.
Jeden z vojáků si odepnul opasek, vzápětí jí hrubé ruce roztáhly stehna a muž se na ni položil. Pocítila, že do ní proniká něco tvrdého a opět vykřikla.
„Teď, Bože! Teď je trestej!“
Čekala na úder hromu, jasný záblesk, jenž je všechny zničí.

Nenastalo nic.

Další voják se na ni položil. Před očima měla rudou mlhu. Ležela tam a čekala na Boží trest, téměř nevědomá si mužů, kteří se jí jeden po druhém zmocňovali. Už necítila žádnou bolest.

Poručík Arrieta stál vedle lůžka. Až se vystřídali všichni, řekl:

„Mélas dost, sestro? Může to kdykoliv skončit. Jen nám řekni, kde je Jaime Miró.“

Sestra Tereza ho neslyšela. Křičela ve své duši: Ztrestej je ze Své moci, Pane. Smeť je, tak jako jsi smetl jiné hříšné v Sodomě a Gomoře.

Bylo to k neuvěření, ale Bůh mlčel. To přece není možné. Vždyť

Bůh je všudypřítomný. A náhle pochopila. Když do ní vstoupil šestý muž, rozjasnilo ji duši zření.

Bůh jí nenaslouchá, protože Bůh není. Všechna ta léta se oddávala modlitbám k Nejvyšší moci a věrně Mu sloužila. Ale neexistuje žádná Nejvyšší moc. Kdyby Bůh existoval, zachránil by mě.

Rudá mlha se rozplynula a sestra Tereza se poprvé rozhlédla kolem jasným zrakem. Snad tucet dalších vojáků čekal, až na ně přijde řada. Poručík Arrieta stál u postele a díval se. Vojáci v řadě měli na sobě uniformy, ani se neobtěžovali svléknout.

Jakmile se jeden muž z Terezy zvedl, hned si další rozepnul poklopec, vyndal penis a převálil se na ni.

Bůh není, je pouze Satan a to jsou jeho sluhové. A proto musejí zemřít. Všichni.

Jakmile voják do ní vnikl, sestra Tereza sáhla po pistoli, kterou měl u pasu, a než některý z mužů stačil zareagovat, namířila na Arrietu. Kulka ho zasáhla do krku.

Sestra Tereza namířila na další a páčila. Čtyři se skáceli, než se ostatní vzpamatovali a začali do ní střílet. Špatně se jim mířilo, protože na ní stále ležel jeden z nich.

Sestra Tereza a její poslední násilník zemřeli současně.

Kapitola 21.

Jaime Miró náhle vzbudil nějaký pohyb na okraji mýtiny. Vyskočil ze spacího pytle, v ruce pistoli. Uviděl pouze Megan, jak klečí a modlí se. Stál a pozoroval ji. Bylo něco nadpozemského v téhle roztomilé dívce, modlící se o půlnoci uprostřed lesa, ale Jaime pocítil kupodivu vztek. Kdyby nebyl Felix Carpio vybreptal, že jsme měli namířeno na San Sebastian, nebyl bych už musil s sebou tu sestru vláčet.

Bylo nutné se do San Sebastianu dostat co nejrychleji. Všude kolem slídl Acoca, jeho muži a armáda. Nebylo snadné dostat se přes jejich hnízda. S touhle ženou, která zpomalovala jejich postup, bylo nebezpečí desítkrát větší.

Zlostně přistoupil k Megan a hlasem drsnějším, než sám chtěl, ji pokáral: „Řekl jsem ti, sestro, aby ses vyspala. Nechci, abys byla zítra unavená.“

Megan k němu vzhledla a tiše se omlouvala: „Mrzí mě, že jsem vás rozhněvala.“

„Sestro, já si šetřím hněv na důležitější věci. Vy mě jenom nudíte.“

Trávíte své životy schované za kamennými zdmi a čekáte na klidnou cestu na onen svět. Je mi z vás všech špatně.“

„Protože věříme v posmrtný život?“

„Ne, sestro. Protože nevěříte v tenhle pozemský svět. Utekly jste z něho.“

„Abychom se za vás modlily. Celý život se za vás modlíme.“

„A myslíte si, že to vyřeší problémy světa?“

„Časem ano.“

„Není čas. Váš Bůh neslyší vaše modlitby přes dunění kanónů a křik děti umírajících při náletech.“

„Máte-li víru...“

„Oh, já mám silnou víru, sestro. Věřím v to, za co bojuju. Věřím svým chlapům a svým zbraním. Nevěřím naopak lidem, kteří žijou v oblacích. Jestli nás váš Bůh poslouchá, řekněte mu, ať nás dostane do kláštera v Mendavii, ať už se vás zbavím.“

Měl zlost sám na sebe, že se dal unést hněvem. Nebyla to přece její vina, že se církev chovala tak netečně, když Frankovi Falangisti mučili a znásilňovali Basky a Katalánce. Není to její vina, že k obětem patří i moje rodina.

Jaime byl tenkrát chlapec, ale ty vzpomínky mu zůstanou vryty do paměti navždy...

O půlnoci ho vzbudily bombové výbuchy. Padaly z nebe jako mrtvé ozvučené květy a všude kolem rozsévaly smrt.

„Jaime, vstávej! Rychle!“

Strach zaznívající z otcova hlasu ho děsil více než samotný strašlivý rachot dopadajících bomb.

Guernika byla baskickou pevností a generál Franco se rozhodl, že na ní předvede příkladnou lekci.

„Zničte ji!“

Smrtonosný nacistický Condor Legion a půl tucet italských letadel se vznesl k soustředěnému nelítostnému útoku.

Obyvatelé města prchali před vražedným deštěm valícím se na ně z oblohy, ale nebylo kam uniknout.

Prchal i Jaime s otcem, matkou a dvěma staršími sestrami.

„Do kostela,“ rozhodl otec. „Kostel nebudou bombardovat.“

Měl pravdu. Každý věděl, že církev byla na straně Caudilla a přivírala oči nad divokým řáděním nepřátel.

Miróova rodina si razila cestu hysterickým davem a směřovala ke kostelu.

Chlapec křečovitě svíral otcovu ruku a pokoušel se neslyšet ty šílené zvuky kolem. Vzpomínal na dobu, kdy se tatínek nebál a kdy nemuseli utíkat.

„Budeme mít válku, tati?“

„Ale ne, Jaime. To jen tak píšou v novinách. Chceme jen, aby nám vláda dala dostatečnou nezávislost. Baskové a Katalánci mají právo na svůj vlastní jazyk, na svou vlajku a svátky. Ale pořád jsme jeden národ. Španělé nikdy nebudou bojovat proti Španělům.“

Jaime byl příliš mladý, než aby tomu rozuměl, ale pochopitelně bylo v sázce více než Katalánci a Baskové. Šlo o ideologický konflikt mezi republikánskou vládou a pravicovými nacionalisty a to, co začalo jako jiskřička neshod, se rozrostlo v nekontrolovatelný požár, jenž zatáhl do konfliktu dalších dvanáct cizích států.

Poté co Frankovy síly porazily republikány a nacionalisté získali

Španělsko pod pevnou kontrolu, obrátil Franco svou pozornost k radikálním Baskům.

„Potrestám je.“

A dále pokračovalo prolévání krve.

Jádro baskických vůdců zformovalo ETA, hnutí za svobodný baskický stát, a Jaimův otec byl vyzván k účasti.

„Ne. To není správné. Musíme získat, co je po právu naše, mírovými prostředky. Válka nic neřeší.“

Ale jestřáb je silnější než holub a ETA se stala brzy hlavním terčem.

Jaime měl kamarády, jejichž otcové byli členy ETA, a poslouchal vyprávění o jejich hrdinských činech.

„Můj otec a jeho skupina vyhodili do vzduchu velitelství guardia civil“ chlubil se hoši.

Nebo: „Slyšel jsi o té bankovní loupeži v Barceloně? To udělal táta. Teď si můžou koupit zbraně a bojovat proti fašistům.“

Jaimův otec s počínáním nesouhlasil. „To je násilí. Není to správné. Musíme vyjednávat.“

„Vyhodili jsme do vzduchu jednu továrnu v Madridu. Proč se k nám tvůj otec nepřidá? Je takový zbabělec?“

„Jaime, neposlouchej svoje kamarády. To, co dělají, je zločinné.“

„Franco dal bez soudu pověsit dvanáct Basků. Připravujeme celonárodní stávkou. Připojí se tvůj otec?“

„Tati...?“

„Všichni jsme Španělé, Jaime. A nikdo nás nesmí rozdělit.“

Chlapec byl rozkolísaný. Mají pravdu kamarádi? Je otec zbabělec?

A teď - světové jatky. Svět kolem něho se hroutil. Ulice Guerniky byly plné šilejícího davu valícího se někam do bezpečí. Budovy, sochy, chodníky kolem explodovaly v proudech betonu a krve.

Jaime a rodiče se sestrami doběhli k velkému chrámu na náměstí.

Do dveří již bušila skupina lidí

„Pusťte nás dovnitř! Ve jménu Krista, otevřete!“

„Co se děje?“ křičel Jaimův otec.

„Kněz zamkl dveře. Nechce nás pustit dovnitř.“

„Výrazte dveře!“

„Ne!“

Jaime se podíval na otce překvapeně.

„Nemůžeme se vloupat do domu Božího,“ protestoval otec. „Bůh nás ochrání tam, kde jsme.“

Bylo pozdě. Odněkud se vyřítlo komando falangistů a začalo kosit bezbranný dav na náměstí. Ještě v posledním okamžiku, kdy už jeho tělo trhaly kulky, strhl otec Jaima k zemi a kryl ho před smrtící sprchou.

Štěkot pušek, hluk vojenských bot a výkřiky jako mávnutím kouzelného proutku utichly. Náměstím se rozhostilo zlověstné ticho. Jaime otevřel oči, drahnou chvíli ještě zůstal bez hnutí ležet přikrytý otcovým tělem jako láskyplným polštářem. Jeho rodiče, sestry i stovky dalších byli mrtví. Jejich mrtvá těla ležela na zemi před zamčenými dveřmi chrámu.

Pozdě v noci se Jaime dostal ven z města a o dva dny později dorazil do Bilbaa, kde se připojil k ETA.

Verbít se na něj podíval: „Jsi ještě moc mladý, patříš do školy, hochu.“

„Vy budete moje škola,“ odpověděl tiše Jaime Miró. „Vy mě naučíte, jak mám bojovat, abych se pomstil za svou rodinu.“

Nikdy se neohlížel zpět. Bojoval za sebe a za svou rodinu a jeho hrdinské činy se staly legendární. Organizoval odvážná přepadení továren a bank, nechal likvidovat své utlačovatele. Pokud byl některý z jeho mužů zajat, odvažoval se neuvěřitelného, jen aby ho zachránil.

Když se doslechl, že vznikla organizace GOE, jejímž cílem bylo pronásledovat Basky, s úsměvem podotkl: „Výborně. Všimli si nás.“

Jaime se nikdy neptal sám sebe, zda to, čeho se odvažuje, je odpovědí na pokřikování kamarádů kdysi dávno „Tvůj táta je zbabělec“, nebo zda chce něco dokázat druhým i sobě. Stačilo mu, že své hrdinství znovu a znovu dokazoval, že se nebál riskovat život pro to, v co věřil.

A teď jenom proto, že jeden z chlapů se příliš rozmluvil, má se otravovat s touhle jeptiškou.

Je ironií, že církev je teď na naší straně. Jenže je příliš pozdě, ledaže by nastal druhý příchod Kristův včetně mého otce, matky i sester, pomyslel si hořce.

V noci pochodovali lesem, měsíční světlo strakatilo stromy kolem, vyhýbali se městečkům a hlavním silnicím, pohotově reagovat na sebemenší nebezpečí. Jaime Megan ignoroval. Šel s Felixem, vyprávěli si o minulých dobrodružstvích a Megan byla jako očarovaná.

Nikdy nepotkala někoho takového, jako je Jaime Miró. Byl tak sebejistý. Jestli mě někdo může dovést do Mendavie, pomyslela si, tak je to tento muž.

Chvilími bylo Jaimovi sestry líto, a dokonce proti své vůli obdivoval, jak hrdinně snášela svízelnou pouť. Byl zvědav, jak se asi ostatní muži vypořádávají se svou službou pro Boha.

Aspoň že měl Amparo Jironovou. V noci ji skvěle uspokojil.

Je oddaná věci stejně jako já. Má dokonce více důvodů k nenávisti vůči vládě než já.

Celá rodina Amparo byla vystřílena nacionalistickou armádou.

Amparo byla krajně nezávislá a zanicená.

Za úsvitu se blížili k Salamance, městu na břehu Rio Tormes.

„Přicházejí sem studovat studenti snad z celého Španělska,“ vysvětloval Felix Megan. „Je zde nejspíš nejlepší univerzita.“

Jaime ho neposlouchal. Soustředil myšlenky na další směr cesty.

Kdybych byl lovcem, kam bych nastražil past?

Obrátil se k Felixovi: „Salamance se vyhneme. Hned za městem je parador. Tam se zastavíme.“

Parador byl malý hostinec stranou hlavního turistického ruchu a dopravy. Do chodby vedly kamenné schody a u nich stál jakoby na stráž starobylý rytíř v brnění a plné zbroji.

Jakmile došli ke dveřím, Jaime pokynul oběma ženám: „Počkejte zde.“

Kývl na Felixe Carpia a oba někam zmizeli.

„Kam šli?“ zeptala se Megan.

Amparo Jironová jí věnovala pohrdlivý pohled. „Nejspíš hledat tvého Pánaboha.“

„Doufám, že ho najdou,“ odpověděla Megan pohotově.

Za deset minut byli muži zpět.

„Vzduch je čistý,“ řekl Jaime Amparo. „Ty budeš v pokoji se sestrou. Felix bude se mnou.“ Podal jí klíč.

„Querido, chci být s tebou, ne s...“, rebelovala Amparo.

„Bude to, jak jsem řekl. Dohlédneš na ni.“

Amparo se obrátila k Megan: „Bueno. Pojd sestro.“

Megan následovala Amparo po schodech nahoru.

Jejich pokoj byl jeden ze dvanácti podél šedivé pusté chodby.

Amparo odemkla a vešly do malé, omšelé a spoře zařízené místnosti s dřevěnou podlahou, štukovými stěnami. Stála tam jedna postel a malé lehátko, otlučený toaletní stolek a dvě židle.

Megan se rozhlédla kolem a zvolala: „To je rozkošné!“

Amparo Jironová se k ní prudce otočila a v domnění, že to myslí sarkasticky, se na ni obořila: „Kdo, ksakru, jsi, že se ti nehodí...?“

„Je tak velký,“ pokračovala Megan.

Amparo na ni okanzík koukala a pak se rozesmála. Samozřejmě že se jí pokoj musí zdát obrovský ve srovnání s celami, v nichž jeptišky žily.

Amparo se začala svlékat.

Megan od ní nemohla odtrhnout zrak. Bylo to poprvé, co viděla

Amparo Jironovou při denním světle. Byla to krásná žena, vyzařovala z ní pozemská smyslnost. Měla rudé vlasy a bílou kůži, plná ňadra, úzký pas a boky, které se jí při pohybu lehce vlnily.

Všimla si, že ji Megan pozoruje. „Sestro - mohla bys mi něco říct? Proč se někdo rozhodne jít do kláštera?“

Na to bylo snadné odpovědět. „Může být něco nádhernějšího než oddat se slávě Boží?“

„Spatra bych jmenovala spoustu věcí.“ Amparo přešla k posteli a posadila se. „Ty můžeš spát na lehátku. Podle toho, co jsem o klášterech slyšela, Pánbůh vás tam ve velkém pohodlí nehýčká.“

Megan se usmála. „To nevádí. Já mám pohodu v duši.“

V pokoji přes chodbu se Jaime Miró natáhl na postel. Felix Carpio si hledal nejlepší polohu na lehátku. Oba muži zůstali oblečení.

Jaime si uložil pistoli pod polštář, Felix na malý oprýskaný noční stolek vedle lehátka.

„Proč myslíš, že to dělají?“ uvažoval Felix nahlas.

„A co, amigo.“

„Zavřou se na celý život do kláštera jako vězni?“

Jaime Miró pokrčil rameny. „Zeptej se sestry. Je to sakra směla, že nemůžeme jít sami. Nemám z toho dobrý pocit.“

„Jaime, Bůh chce, abychom udělali dobrý skutek, a poděkuje nám.“

„Ty tomu skutečně věříš? Tos mě teda rozesmál.“

Felix už dál hovor nerozváděl. Nebylo taktické mluvit s Jaimem

Miróem o katolické církvi. Oba muži zmlkli a každý se zaobíral svými vlastními myšlenkami.

Felix Carpio přemýšlel: Bůh nám svěřil sestry do rukou. Musíme je dovést do kláštera v pořádku.

Jaime myslel na Amparo. Strašně po ní toužil. Zatracená jeptiška.

Už si přetahoval přes sebe pokrývku, když tu si vzpomněl, že musí ještě něco udělat.

V malé hale v přízemí seděl tiše hospodský a čekal, až všichni usnou. S tlukoucím srdcem zvedl telefonní sluchátko a vytočil číslo.

Ozval se líný hlas: „Policejní oddělení.“

Hospodský šeptal do sluchátka svému synovci: „Floriane, mám tady Jaima Miróa a tři jeho lidi. Co říkáš tomu je

pochytat?“

Kapitola 22.

Hodně mil na východ, v lese u Peñafiel, spala Lucia Carminová.

Rubio Arzano seděl a pozoroval ji. Spí jako anděl. Nechtělo se mu ji budit. Ale téměř svítalo a byl čas vydat se na cestu.

Naklonil se k ní a lehce ji zašeptal do ucha: „Sestro Lucie...“

Lucia otevřela oči.

„Je čas jít.“

Zívla a líně se protáhla. Rozepnula se jí halenka a vykoul kousek řadra. Rubio stydlivě odvrátil pohled.

Musím ovládat svoje myšlenky. Je to nevěsta Kristova.

„Sestro...“

„Ano?“

„Já... chtěl bych tě požádat o laskavost.“ Téměř se zapýřil.

„Ano?“

„Už... už jsem se moc dlouho nemodlil. Ale byl jsem vychovaný jako katolík. Mohla by ses pomodlit?“

Kdy jsem se naposledy modlila já? vzpomínala.

Kláster nepočítala. Zatímco se ostatní modlili, ona byla zaměstnána plány na útěk.

„Já... já ne...“

„Určitě nám to oběma prospěje.“

Jak mu má vysvětlit, že si žádnou modlitbu nepamatuje? „Já... hm...“ Ano. Jednu zná. Byla ještě docela malá, když klekávala u své

postele před spaním a otec stál vedle ní, aby jí pak dal dobrou noc.

Pomalu se jí začala vybavovat slova dvacátého třetího žalmu.

„Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout. Občerstvuje mou duši, vede mě po správných cestách pro svoje jméno.“

Vzpomínky ji unášely do minulosti.

Jí i otci patřil svět. A on na ni byl tak pyšný.

Narodila ses pod šťastnou hvězdou, faccia - del - angelo.

Když to slyšela, vždycky se cítila šťastná a bylo jí nádherně. Nic jí nemohlo ublížit. Ne nadarmo byla krásnou dcerou velkého Angela

Carmina.

„...I kdybych šla temnotou rokle, nezaleknu se zla...“

Zlem byli nepřátelé jejího otce a bratrů. A zaplatili za to.

„...Vždyť Ty jsi se mnou. Tvůj kyj a Tvá hůl, ty jsou má útěcha...“

Kde byl Bůh, když jsem já potřebovala útěchu?

„Prostíráš pro mě stůl před zraky mých nepřátel, hlavu mi mažeš olejem, má číše přetéká.“

Mluvila stále volněji a téměř šeptem. Přemýšlela, co se stalo malému děvčeti v bílých šatech k svatému přijímání? Měla před sebou zlatou budoucnost. Ale nějak se to všechno stalo jinak. Všechno.

Ztratila jsem otce, bratry, sebe.

V klášteře nepřemýšlela o Bohu. Ale nyní, ve společnosti toho prostého sedláka...

Mohla by ses za nás pomodlit?

Lucia pokračovala: „Štěstí a přízeň mě provázejí po všechny dny mého života, přebývat smím v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.“

Rubio se na ni díval, pak se pohnul.

„Děkuju, sestro.“

Přikývla, neschopna slova. Co se to se mnou děje? ptala se sama sebe.

„Jsi připravena, sestro?“

„Ano. Jsem“

Za pět minut už byli opět na cestě.

Náhle je překvapil silný liják a museli se schovat ve staré opuštěné chatrči. Déšť bušil do střechy a zdí přístřešku jako zlostné pěsti.

„Myslíš, že to někdy přejde?“

Rubio se usmál. „To není ta pravá bouřka, sestro. To je, čemu my

Baskové říkáme sirimiri. Přejde tak rychle, jak začala. Země je vyprahlá, potřebuje déšť.“

„Opravdu?“

„Ano. Jsem farmář.“

To je vidět, pomyslela si Lucia.

„Promiň mi, sestro, to přirovnání, ale myslím, že ty a já máme hodně společného.“

Lucia úkosem pohlédla na toho venkovského balíka a dodala pro sebe: Toho bych se chtěla dočkat. „Myslíš?“

„Určitě. Skutečně jsem přesvědčen, že svým způsobem pracovat na farmě je do velké míry totéž jako žít v klášteře.“

Ta spojitost jí jaksí nedocházela. „Nechápu.“

„No, v klášteře rozjímáš hodně o Bohu a Jeho zázracích. Je to tak?“

„To máš pravdu.“

„V jistém smyslu farma je Bůh. Člověka obklopuje stálé zrození všechno, co vzroste z Boží země, ať jsou to olivy, pšenice nebo hrozny - všechno pochází od Boha, ne? Všechno jsou to zázraky, a setkáváš se s nimi každý den. A protože je pomáháš vytvářet, jsi jejich součástí.“

Lucia se usmívala jeho nadšenému tónu.

Náhle déšť ustal.

„Můžeme dál, sestro.“

„Brzo dojdeme do Rio Duera. Před námi jsou vodopády Periafiel.

Budeme pokračovat do Arandy de Duero a pak do Logroña. Tam se setkáme s ostatními.“

Ty tam možná půjdeš, souhlasila Lucia. Přeju ti hodně štěstí. Ale já budu, kamaráde, ve Švýcarsku.

Zvuk vodopádů slyšeli už hodinu předtím, než k nim došli. Byl to nádherný pohled. Proud křišťálové vody s ohlušujícím rachotem padal v kaskádách do bystré řeky.

„Chci se vykoupat,“ napadlo Lucii. Zdálo se jí, že to je snad několik let, co se koupala naposled.

Rubio Arzano na ni vykulil oči. „Tady?“

Ne, ty idiote, v Římě. „Ano. Tady.“

„Buď opatrná. Řeka je po dešti rozvodněná.“

„Neboj se.“ Stála a trpělivě čekala.

„Oh. Odejdu, když se budeš svlíkat.“

„Zůstaň poblíž,“ žádala rychle Lucia. Co když je v lese dravá zvěř?

Když se Lucia začala svlékat, Rubio cudně poodešel a otočil se zády.

„Nepouštěj se daleko,“ volal na ni. „Řeka je zrádná.“

Lucia odložila balíček s křížem, tak aby ho měla v dohledu. Svěží ranní vzduch příjemně laskal nahé tělo. Svlekla se donaha a vstoupila do řeky. Voda byla chladná a osvěžující. Obrátila se a viděla, že Rubio stále stojí na místě a dívá se opačným směrem, otočený k ní zády. Musela se usmát. Všichni jiní muži by si napásli oči.

Popošla do větší hloubky, vyhýbajíc se kamenům vyčuhujícím všude kolem. Cákala po sobě, řeka jí silným proudem podrážděla nohy.

O kousek dál nesl proud malý strom. Ohlédla se tím směrem, náhle však ztratila rovnováhu a uklouzla. Vykřikla.

Dopadla hlavou na velký balvan.

Rubio se obrátil a s hrůzou sledoval, jak Lucia mizí v proudu rozdivočelé řeky.

Kapitola 23.

Seržant Florian Santiago na policejní stanici v Salamance odložil třesoucím se rukama sluchátko.

Mám tady Jaima Miróa a tři jeho lidi. Co říkáš tomu je pochyťat?

Vláda vypsala na hlavu Jaima Miróa královskou odměnu a teď byl baskický zločinec v jeho rukou. Ty peníze změní celý jeho život.

Bude moci poslat děti do lepší školy, manželce koupí pračku a své milence nějaký šperk. Samozřejmě nezapomene na strýce. Dám mu dvacet procent, rozhodl se. Nebo možná deset.

Dobře znal Miróovu pověst a neměl zájem riskovat vlastní život.

To přenechám jiným a moje budou jen peníze.

Seděl za psacím stolem a rozvažoval, jak nejlíp situaci vyřešit.

Hned ho napadl plukovník Acoca. Každý věděl, že mezi plukovníkem a hledaným zločincem zuřila krvavá vendeta.

Kromě toho velel plukovník celému komandu GOE. Jo. To bude nejlepší.

Zvedl sluchátko a za deset minut hovořil se samotným plukovníkem Acocou.

„Tady seržant Florian Santiago, policejní stanice Salamanca.“

Jsem na stopě Jahnu Miróovi.“

Plukovník Acoca jen stěží zachoval klidný tón. „Jste si tím naprosto jistý?“

„Ano, plukovníku. Je v Parador Nacional Raimundo de Borgon, hned za městem. Ubytoval se na noc. Můj strýc je tam hostinským a sám mi telefonoval. Je tam ještě jeden muž s Miróem a dvě ženy.“

„Váš strýc si je jistý, že je to Miró?“

„Ano, plukovníku. Spí ve druhém patře v zadních pokojích.“

„Poslouchejte pozorně, seržante,“ řekl plukovník Acoca. „Okamžitě se rozjedte doparadoru a zůstaňte venku na stráži, abych měl jistotu, že nikdo neunikl. Já tam budu za hodinu. Nechoďte dovnitř a zůstaňte mimo dohled. Je to jasné?“

„Ano, pane. Okamžitě odjízďím.“ Okamžik se zarazil. „Plukovníku, ta odměna...“

„Jestli Miróa chytne, je vaše.“

„Díky, plukovníku. Jsem vám...“

„Jedte.“

„Ano, pane.“

Florian Santiago odložil sluchátko. Měl nutkání sdělit tu vzrušující zprávu milence, ale to počká. Překvapí ji později. Mezitím musí udělat kus práce.

Zavolal policistu, který měl službu nahoře v patře.

„Převezmi to tady. Mám nějaké povinnosti venku. Budu zpátky za pár hodin.“ A vrátím se jako boháč, dodal pro sebe.

Nejdřív ze všeho si koupím nový vůz - Seat. Modrý. Ne, možná bílý.
Plukovník Ramón Acoca odložil sluchátko a seděl tiše, mozek na plné obrátky. Tentokrát nevyklouznou. To bude poslední tah v jejich šachové partii. Musí všechno velice detailně připravit. Miró bude nepochybně mít v pohotovosti své hlídky pro případ nějakého problému.
Acoca zavolal svého pobočníka z tábora.
„Ano, plukovníku?“
„Vyberte dva tucty nejlepších střelců. Dohlédněte na výzbroj.
Automatické pušky. Za patnáct minut odjíždíme do Salamanky.“
„Ano, pane.“

Pro Miróa nebude úniku. Plukovník už plánoval postup při přepadení. Hostinec bude kompletně obklíčený kordonem, který se bude pohybovat tiše a rychle. Bude to útok plížením, dřív než ten zabiják bude mít šanci zlikvidovat další moje muže. Postřílíme je ve spánku.

Za patnáct minut se vrátil jeho pobočník.

„Jsme připraveni, plukovníku.“

Seržant Santiago neztrácel čas a dopravil se k paradoru. Bez plukovníkova varování by se do akce nepouštěl. A nyní, poslušný

Acocových příkazů, stál ve stínu, dvacet metrů od hospůdky, odkud měl dobrý výhled ke vchodu. Noční vzduch byl chladný, Santiaga však hrála vidina tučné odměny. Byl zvědavý, zda ty ženy uvnitř jsou pěkné. Kdoví jestli jsou s chlapy v posteli. Jedno bylo Santiagovi jasné: za pár hodin budou všichni tam uvnitř mrtvi.

Vojenský vůz vjel tiše do města a směřoval k paradoru.

Plukovník Acoca blikl světlou a koukl do mapy. Když byli asi míli od hospůdky, dal zastavit. „Zbytek cesty půjdeme pěšky. Zachovejte naprosté ticho.“

Florian Santiago vůbec nezaznamenal jejich příchod, až ho oslovil hlas ve tmě: „Kdo jste?“

Obrátil se a stál tváří v tvář plukovníku Acocovi. Můj Bože, ten vypadá hrůzostrašně.

„Seržant Santiago, pane.“

„Opustil někdo hospodu?“

„Ne, pane. Všichni jsou uvnitř, pravděpodobně spí.“

Plukovník se obrátil na svého pobočníka: „Polovina mužů ať obklíčí hotel. Kdyby se kdokoli pokoušel prchat, ať střílejí. Ostatní půjdou se mnou. Dva zadní pokoje ve druhém patře.“

Santiago pozoroval, jak plukovník a jeho ozbrojenci neslyšně vešli do hostince. Hádal v duchu, jestli bude silná přestřelka. Pokud

bude, kdoví jestli nezastřelí i strýce. Byla by to škoda. I když zase na druhé straně by se s ním v tom případě nemusel dělit o peníze.

Když vyšli po schodišti, Acoca zašeptal: „Neriskujte. Palte, jakmile je uvidíte.“

Pobočník se ho zeptal: „Mám vás krýt, plukovníku?“

„Ne.“ Chtěl vychutnat to potěšení, že zabije Miróa osobně.

Pokoje, kde byl Miró se svou skupinou, se nalézaly na konci chodby. Plukovník Acoca tiše přesunul po šesti mužích ke každým dveřím.

„Teď!“ zahřměl.

Nastal moment, po němž tak toužil. Vojáci vykopli dveře a vtrhli dovnitř, připraveni k palbě. Zůstali však ohromeně stát uprostřed prázdných místností a civěli na zmuchlané postele.

„Rozdělte se! Rychle! Dolů!“ vriskal Acoca.

Vojáci prohledávali všechny pokoje v hotýlku a probouzeli zděšené hosty. Jaima Miróa ani ostatní nenašli. Plukovník Acoca se řítí dolů vyslechnout hostinského. Přízemí však bylo prázdné.

„Haló!“ hulákal. „Haló!“ Žádná odpověď. Ten zmetek se někde schoval.

Jeden z vojáků hleděl na podlahu za pracovním stolem. „Plukovníku...“

Acoca konečně našel hostinského. Ležel tam u zdi spoutaný, s roubíkem v ústech a kolem krku mu visela cedulka.

PROSÍM NERUŠIT

Kapitola 24.

Rubio Arzano znehybnělý hrůzou hleděl, jak Lucia mizí pod hladinou divého proudu řeky. Ve zlomku vteřiny však vyrazil podél břehu a nakláněl se přes keře a klády ve snaze zahlédnout tělo.

V prvním ohbí řeky spatřil, jak ji proud nese směrem k němu.

Skočil do vody a ze všech sil bojoval s proudem, aby se k ní dostal.

Zdálo se to téměř nemožné, táhlo ho to pryč. V posledním vypětí natáhl po ní ruku a jako zázrakem se mu podařilo uchopit ji za paži.

Křečovitě ji svíral a s nadlidským úsilím plaval do bezpečí ke břehu.

Vytáhl ji z řeky, položil na trávu a lapal po dechu. Lucia ležela v bezvědomí a nedýkala. Obrátil ji na břicho, rozkročmo se na ni posadil a začal jí pumpovat, vodu z plic. Minula minuta, dvě, a téměř už propadal beznaději, když se jí konečně vyvalil z úst proud vody a hekla. Rubio děkoval Bohu.

Pokračoval v masáži, dokud neslyšel pravidelný rytmus srdce.

Zachvěla se chladem. Rubio odběhl ke skupině stromů, přinesl hrst listů a začal ji třením zahřívát. Sám byl promáčený a bylo mu zima, ale nedbal na to. Propadal panickému strachu, že by Lucia mohla zemřít. Při pohledu na její nahé tělo ho

napadaly téměř hříšné myšlenky.

Odpusť mi, Pane, má tělo bohyně, ale vím, že patří Tobě, a zbav mě zlých myšlenek...

Lucia pomalu přicházela k sobě. Vnímala jemné doteky, byla na pláži s Ivem, cítila, jak ji jeho jazyk laská po břiše a posunuje se níže. Oh, ano, ano. Pokračuj, caro. Zaplavila ji horká vlna vzrušení, ještě než vůbec otevřela oči. Když spadla do řeky, její poslední myšlenkou bylo, že umře. Ale teď žije a nad ní se sklání její zachránce. Bez přemýšlení stáhla Rubia na sebe. V jeho pohledu stačila postřehnout šokující překvapení.

„Sestro,“ zaprotestoval. „Nemůžeme...“

„Šš!“

Divoce a hladově se mu přísála na rty, jazykem lačně hledala v jeho ústech. To bylo na Rubia příliš.

„Rychle,“ šeptala Lucia, „rychle.“

Sledovala, jak si nervózně sundává mokrý oděv. Zaslouží si odměnu. A já taky.

Rozpačitě se k ní přiblížil: „Sestro, neměli bychom...“

Lucia nebyla naladěna na dlouhé řeči. Cítila, jak jejich těla splynula v dlouhém bezmyšlenkovitém rituálu a oddala se posvátnému pocitu odevzdání se. Požitek byl tím slastnější, že mu předcházela hrozba smrti.

Rubio byl překvapivě dobrý milenec. Něžný a zároveň vášnivý.

Jeho bezbrannost Lucii překvapovala a v jeho očích bylo tolik něhy, že ji to až dojímalo.

Doufám, že se ten trouba do mě nezamiloval, když se tak snaží mě potěšit. Kdy vlastně naposled záleželo nějakému muži na tom, aby mě potěšil? přemýšlela Lucia. Vzpomněla si na svého otce, jak by se mu asi Rubio Arzano zamlouval.

A pak ji napadlo, proč ji zajímá, jestli by se Rubio otci líbil. Asi jsem se zbláznila. Vždyť je to farmář. A já jsem Lucia Carminová, dcera Angela Carmina. Rubioův život nemá s mým nic společného. Setkali jsme se hloupou hrou osudu.

Rubio stále opakoval: „Lucie, moje Lucie.“

A jas v jeho očích vyjadřoval všechno, co k ní cítil. Je sladký. Ale hned se vzpamatovala: Co se to se mnou děje? Proč o něm vůbec takhle uvažuji? Prchám před policií a... Náhle si vzpomněla na zlatý

kříž a zatajil se jí dech. On, Panebože! Jak jsem na něj mohla zapomenout?

Rázně se posadila. „Rubio, nechala jsem... nechala jsem tam na břehu balíček. Mohl bys mi ho přinést, prosím tě? A taky šaty.“

„Jistě. Hned jsem zpátky.“

Lucia seděla a čekala bez sebe nervozitou, že by se s křížem mohlo něco stát. Co když tam nebude? Co když šel někdo kolem a vzal ho?

A když uviděla Rubia, jak se vrací s balíčkem pod paží, obrovsky se jí ulevilo. Už ho nikde nesmím nechat takhle ležet.

„Díky.“

Rubio jí podal šaty. Podívala se na něj a měkce řekla. „Teď hned je asi nebudu potřebovat.“

Bylo tak nádherné odpočívat v měkké Rubiově náruči a nechat si vyhřívat unavené nahé tělo sluníčkem. Jako by naši klidnou oázu a všechno to nebezpečí bylo nenávratně vzdálené.

„Vyprávěj mi o své farmě,“ prohodila jen tak Lucia.

Tvář se mu rozjasnila a z hlasu zazněla pýcha: „Byla to malá farma na kraji jedné vesničky u Bilbaa, která patřila naší rodině po generace.“

„Co se s ní stalo?“

Zasmušil se. „Protože jsem Bask, potrestala mě vláda zvláštní daní. Když jsem odmítl platit, farmu zkonfiskovali. A tehdy jsem se přidal k Miróovi rozhodnutí bojovat za své právo. Mám matku a dvě sestry. Věřím, že se jednoho dne vrátím na farmu zpátky a zase mi bude patřit.“

Lucia si vzpomněla na otce a oba bratry, všechny navždy zavřené ve vězení. „Jste si s rodinou blízcí?“

Rubio se vřele usmál: „Pochopitelně. Kdo ti může být bližší než vlastní rodina?“

Ano, souhlasila Lucia. Jenže já tu svoji už nikdy nevidím.

„Lucie, řekni mi něco o své rodině. Než jsi odešla do kláštera, měla jsi blízký vztah k rodině?“

Hovor se začal ubírat nebezpečným směrem. Co mu můžu říct?

Otec je mafián. On i bratři jsou uvězněni za vraždu. „Ano... jsme si velice blízcí.“

„Čím je tvůj otec?“

„Je... je obchodník.“

„Máš sourozence?“

„Mám dva bratry. Pracují pro otce.“

„Lucie, a proč ty jsi vlastně šla do kláštera?“

Protože mě honí policie pro vraždu dvou chlapů. Musím ten hovor zarazit. Nahlas řekla: „Potřebovala jsem se dostat pryč.“ Vždyť je to skoro pravda.

„Nemohlas to už déle na tomhle světě snést?“

„Něco takového.“

„Nemám právo to říct, Lucie, ale mám tě rád.“

„Rubio...“

„Chtěl bych se s tebou oženit. Ještě jsem to nikdy žádné ženě neřekl.“

Bylo v něm tolik dojemného a upřímného. Nedovede lhát, přemýšlela Lucia. Nesmím mu ublížit. Ale ta představa, že se dcera Angela Carmina stane farmářkou! Lucia se málem nahlas rozesmála.

Rubio si její úsměv vyložil jinak. „Nebudu se skrývat navždy.“

Vláda se s námi bude muset usmířit. Pak se vrátím na farmu. Querida... chtěl bych zbytek života strávit s tebou a chtěl bych, abys byla šťastná. Budeme mít hodně dětí a děvčátka budou vypadat jako ty..."

Musím se vzpamatovat. Teď hned. Ale jaksi se k tomu nemohla odhodlat. Poslouchala, jak si Rubio maluje romantický obrázek jejich společného života a skoro si přála, aby to tak bylo. Byla už unavená stálým útekem před něčím. Bylo by krásné najít místo, kde by našla bezpečí, starala se o někoho, kdo ji bude mít rád... Asi jsem se už pomátla.

„Ted o tom nemluvme,“ požádala ho. „Měli bychom jít.“

Zamířili na severovýchod, podél klikatého toku řeky Duero, kopcovitou krajinou se svěže zelenými lesy. Zastavili se v malebné vesničce Villalba de Duero na úpatí hor, aby nakoupili chléb, sýr a víno a udělali si na zelené louce idylický piknik.

Lucia se cítila po Rubiově boku spokojená. Vyzařovala z něj tichá energie, která jí samotné dodávala sílu. Není to muž pro mě, ale nějaká jiná žena s ním určitě bude šťastná, přemítala.

Když dojedli, řekl Rubio: „Dalším městem bude Aranda de Duero. Je to docela velké město a bude nejlepší, jestliže se mu vyhneme, abychom nenarazili na GOE nebo vojáky.“

Nadejde tedy brzy okamžik, kdy ho opustí. Čekala, až se dostanou k nějakému většímu městu. Rubio Arzano a jeho farma je sen a útek do Švýcarska je skutečnost. Lucia si uvědomovala, jak moc mu ublíží, a když ho žádala, aby se v Arande zastavili, nemohla se mu podívat do očí.

Rubio se zamračil: „To může být nebezpečné, querida. Vojáci..."

„Tam nás nebudou hledat,“ odpověděla pohotově. „A kromě toho... potřebuju se převlíct. V tomhle už nemůžu dál.“

Rubiova myšlenka návštěvy města rozrušila, ale řekl jen: „Když si to přeješ.“

V dále před nimi, jakoby člověkem vytesaná hora, objevily se zdi a budovy města Aranda de Duero.

Rubio se naposledy pokusil Lucii přesvědčit: „Lucie... určitě musíš jít do města?“

„Ano. Určitě.“

Přešli po dlouhém mostě vedoucím do hlavní ulice s názvem

Avenida Castilla a vydali se do středu města. Míjeli cukrovar, kostely a drůbežářství. Vzduch byl nasycen příznačnými vůněmi a pachy, podél celé ulice byly obchody a obytné domy. Šli pomalu, aby nebudili pozornost. Konečně zahlédla

Lucia to, co potřebovala - Casa de

Empeños - zastavárna. Ale mlčela.

Došli na náměstí plné obchodů, trhovišť a barů, míjeli hospodu

Taverna Cueva s dlouhým výčepním pultem obklopeným dřevěnými stoly. Byla tam také hrací skříň a pod dubovým trámem visely šunky a pletence česneku.

Lucia zavěťřila příležitost. „Mám žízeň, Rubio. Nezajdeme dovnitř?“

„Můžeme.“

Vzala ho za ruku a vešli do výčepu.

Kolem pultu stálo šest mužů. Lucia s Rubiem si sedli ke stolu do rohu.

„Co si dáš, quenda.“

„Objednej mi, prosím tě, sklenku vína. Hned jsem zpátky. Musím si jen něco vyřídit.“

Vstala a vyšla na ulici, zanechávajíc rozpačitého Rubia hledět za ní.

Venku se otočila a spěchala zpátky ke Casa de Empeños, svírajíc pevně svůj vzácný balíček. Na dveřích přes ulici jí padl do oka Černý znak s bílým nápisem Policía. Okamžik na něj upřela zrak a srdce se jí rozbušilo, ale pak to vzala oklikou a vešla do zastavárny.

Za přepážkou stál téměř neviditelný scvrklý mužik s velkou hlavou.

„Buenos días, señorita.“

„Buenos días, señor. Mám něco na prodej.“ Byla tak nervózní, že musela stisknout kolena k sobě, aby se jí netřásla.

„Sít“

Lucia rozbila balíček a vyndala zlatý kříž. „Měl... měl byste zájem to koupit?“

Zastavárník vzal ten poklad do rukou a Lucia si povšimla záblesku v jeho očích.

„Smím se zeptat, kde jste to získala?“

„Nedávno mi zemřel strýc a odkázal mi to.“ V hrdle měla sucho, že málem nemohla promluvit.

Mužik přešel kříž prsty, pomalu ho obracel v rukou. „Kolik za něj chcete?“

Její sen se začal uskutečňovat. „Dvě stě padesát tisíc peset.“

Zakabonil se a zakroutil hlavou. „Ne. Má cenu tak sto tisíc.“

„To bych radši prodala své tělo.“

„Snad bych mohl dát sto padesát tisíc.“

„To ho radši roztavím a nechám stéct do kanálu.“

„Dvě stě tisíc peset je moje poslední nabídka.“

Lucia si od něj vzala kříž zpět. „Okrádáte mě, ale přijímám.“

Opět si všimla vzrušení v jeho tváři. „Bueno, señorita.“ Sáhl po kříži.

Lucia ucukla. „Mám ještě jednu podmínku.“

„A jaká je ta vaše podmínka, señorita!“

„Ukradli mi pas. Potřebuju nový, abych mohla odjet za svou nešťastnou tetou.“

Moudrým a chápajícím pohledem ji studoval. Přikývl: „Ach, chápu.“

„Pokud mi v tom pomůžete, kříž je váš.“

Vzdychl. „Pasy jsou nesnadná věc, seňorita. Úřady jsou nelítostné.“

Lucia nic neříkala, jen ho pozorovala.

„Nevím, skutečně nevím, jak bych vám pomohl.“

„Niméně vám moc děkuju, seňore.“ Měla se k odchodu.

Nechal ji dojít až ke dveřím a pak řekl: „Momentito.“

Lucia se zastavila.

„Něco mě přece jen napadlo. Mám bratrance, který se občas takovými delikátními věcmi zabývá. Je to vzdálený bratranec, víte.“

„Chápu.“

„Mohl bych s ním promluvit. Kdy ten pas potřebujete?“

„Dneska.“

Zvolna pokýval velkou hlavou. „A když to pro vás udělám, dohodneme se?“

„Až budu mít v ruce pas.“

„Souhlasím. Přijďte dneska po osmé, bratranec zde bude, udělá vám fotku a hned ji dá do pasu.“

Luciu radostně rozrušilo, že záměr vychází. „Díky, seňore.“

„Nechcete zde ten kříž nechat? Kvůli bezpečnosti?“

„U mě bude dostatečně bezpečný.“

„V osm hodin tedy. Hasta luego.“

Výšla z obchodu, opět obezřele obešla policejní stanici a vracela se k hospodě, kde na ni čekal Rubio. Zpomalila.

Konečně se věci pohnuly. S penězi získanými za kříž se bude moci dostat do Švýcarska

a na svobodu. Měla by být šťastná. Místo toho cítila jakousi divnou depresi.

Co se se mnou děje? Jdu si svou cestou, tak jak jsem si to plánovala, Rubio se brzy se vším vyrovná a najde si někoho jiného.

Připomněla si výraz jeho očí, když jí říkal: Chci se s tebou oženit.

Ještě jsem to nikdy žádné ženě neřekl.

Zatracený chlap. No, ale to není můj problém.

Před hospodou se zastavila a nadechla se. Vykouzlila úsměv a vešla dovnitř.

Kapitola 25.

Nenasytné sdělovací prostředky se předháněly v horečné aktivitě.

Jeden titulke sliboval větší vzrušení než druhý. Přepadení kláštera; útěk čtyř jeptišek; jeptiška postřílela šest vojáků, než se ji podařilo zneškodnit. Žhavily se mezinárodní telefonní linky.

Z celého světa se sjeli do Madridu novináři a ministerský předseda Martinezy ve snaze uklidnit celou záležitost souhlasil s tiskovou konferencí. Na padesát se jich shromáždilo v ministerské pracovně.

Po premiérově boku seděli plukovník Ramón Acoca a plukovník Fal

Sostelo. Ministerský předseda si už přečetl palcový titulke v odpoledním vydání londýnských Timesů: TERORISTÉ A JEPTIŠKY

UNIKAJÍ ŠPANĚLSKÉ ARMÁDĚ a POLICII.

První otázku vystřelil reportér z Paris Match: „Pane ministerský předsedo, máte představu, kde jeptišky nyní jsou?“

„To je otázka pro plukovníka Acocu, který je za celou operaci zodpovědný.“

„Máme opodstatněné obavy, že jsou v rukou baskických teroristů. S politováním musím také sdělit, že existují důkazy o jejich spolupráci s teroristy.“

Reportéři si horečně čmárali poznámky.

„A jak to bylo se střílením sestry Terezy a vojáků?“

„Jsem informován, že sestra Tereza kolaborovala s Jaimem Miróem. Pod záminkou, že nám pomůže Miróa najít, přišla do tábora,

a než jsme jí v tom stačili zabránit, zavraždila šest vojáků. Mohu vás ujistit, že armáda a GOE vynaloží veškeré úsilí, aby zločince předvedla před spravedlivý soud.“

„A co jeptišky, které jsou zadrženy v Madridu?“

„Budou vyslýchány,“ odpověděl plukovník Acoca.

Ministerský předseda zůstal jen silou vůle klidný a snažně si přál, aby už konference skončila. Neschopnost vypátrat, kde se jeptišky skrývají, a dopadnout teroristy stavěla vládu i jeho samotného do pozice trapných bláznů a tisk situaci pochopitelně s gustem využíval.

„Můžete nám prozradit něco o původu jeptišek, kterým se podařilo uniknout, pane ministerský předsedo?“ zeptal se reportér z OGGI.

„Je mi líto, ale žádné podrobnější informace vám dát nemohu.“

Znovu vám opakuji, dámy a pánové, že vláda udělá vše, co je v její moci, aby jeptišky našla.“

„Pane ministerský předsedo, hodně se mluví o brutalitě útoku na klášter v Ávile. Můžete říci něco k tomu?“

To byla slabá stránka celé věci, poněvadž to byla pravda. Plukovník Acoca hrubě překročil své pravomoci. Ale to si s ním vyřídí později. Momentálně musejí držet spolu.

Obrátil se k plukovníkovi a sametovým hlasem ho vybědl: „Plukovník Acoca vám odpoví.“

„Také jsem slyšel ty nepodložené zprávy. Důvod byl prostý. Měli jsme spolehlivou informaci, že terorista Jaime Miró a tucet jeho mužů se skrývá v citerciáckém opatství a že jsou silně ozbrojeni. Ale když jsme klášter přepadli, už byli pryč.“ i „Plukovníku, slyšeli jsme, že někteří vojáci obtěžovali...“

„I; „To jsou bohapusté pomluvy.“

§ „Děkuji, dámy a pánové. To je vše. O dalším průběhu vás samozřejmě budeme informovat.“

Tisková konference skončila. Jakmile novináři opustili místnost, předseda vlády se obrátil na plukovníka Acocu a plukovníka Sostela: „Dělají z nás v očích celého světa barbary.“

Plukovník Acoca neměl nejmenší zájem vyjádřit se k názoru předsedy vlády. Myšlenky měl soustředěny k telefonickému hovoru, který měl v noci.

„Plukovník Acoca?“

Byl to dobře známý hlas a plukovník byl v momentě bdělý.

„Ano, pane.“

„Zklamal jste nás. Doufali jsme, že už uvidíme nějaké výsledky.“

„Pane, kruh kolem nich se uzavírá.“ Cítil, jak se potí. „Mějte ještě trochu trpělivosti. Nezklamu vás.“

Se zatajeným dechem čekal na odpověď.

„Přetahujete lhůtu.“

Spojení bylo přerušeno.

Plukovník Acoca odložil sluchátko a zůstal nehnutě sedět. Kde jenom je ten bastard Miró?

Kapitola 26.

Já ji snad zabiju, vztekal se Ricardo Mellado. Uškrtním ji holýma rukama a shodím ji do rokle. Nebo ji zastřelím. Ne, myslím, že uškrcení mě potěší více.

Sestra Graciela byla nejobtížnější osoba, s jakou se kdy setkal.

Byla naprosto nemožná. Zpočátku, když mu Jaime Miró oznámil, že ji bude eskortovat, byl Ricardo Mellado mile potěšen. Je pravda, byla to jeptiška, ale nicméně byla okouzující krasavice. Rozhodl se, že ji pozná blíže a že musí zjistit, proč svoji krásu zavřela na celý zbytek života do kláštera. Pod šaty skrývala smyslné křivky dospělé ženy. Bude to velice zajímavý výlet, sliboval si Ricardo.

Jenže věci se vyvíjely zcela neočekávaně. Graciela s ním totiž odmítala mluvit. Od samého začátku cesty od ní neslyšel ani slovo, ale co ho vyvádělo z rovnováhy nejvíce, bylo to, že vůbec nevypadala, že by měla strach nebo že by ji něco zlobilo. Naprosto ne. Prostě se uzavřela do sebe a vypadala, že ji nic kolem ani Ricardo nezajímá.

Postupovali svižným tempem horkými prашnými vedlejšími cestami, podél pšeničných polí zlatě zářících v slunci, zelených vinohradů. Obcházel malé vesničky na trase své pouti a těšili se pohledem z veselých slunečnicových květů, obracejících se za sluncem.

Jakmile přešli přes řeku Moros, Ricardo se zeptal Graciely:

„Chceš si na chvíli odpočinout, sestro?“

Ticho.

Předtím než se dali na severovýchod k pohoří Guadarrama s vrcholky ozdobenými sněhem, museli dojít k Segovii.

Ricardo stále navazoval přátelskou konverzaci, ale bezvýsledně.

„Brzy budeme v Segovii, sestro.“

Žádná reakce.

Co jenom jsem jí udělal? „Máš hlad, sestro?“

Mlčela.

Jako kdyby tam vůbec nebyla. Snad nikdy předtím se necítil tak nesvůj. Možná je duševně zaostalá, napadlo ho.

Nějaký důvod tady musí být. Bůh ji obdařil nadpozemskou krásou, ale chabým rozumem. Jenže tomu stejně nevěřil.

Když došli k předměstí Segovie, Ricardo poznamenal, že ve městě bude spousta lidí, takže guardia civil bude jistě ve větší pohotovosti než jindy.

Po náměstí Plaza del Conde de Cheste přicházela proti nim skupina vojáků guardia civil. Zaseptal Gracieie: „Chyť mě za ruku. Musíme vypadat jako milenci na procházce.“

Ignorovala ho.

Ježíšikriste, snad je hluchá i němá.

Vzal ji za ruku, ale překvapil ho prudký odpor. Odtáhla se, jako byji uštkla zmije.

Hlídka se blížila.

Ricardo se naklonil ke Gracieie: „Nezlob se,“ spustil pěkně nahlas. „Moje sestra je jako ty. Včera, když dala děti spát, začala mi vykládat, jak je to hnusné, když se chlapi sesednou a vykurujou ta smradlavá cigára a žvástají, zatímco vy sedíte doma samy. Slibuju...“

Hlídka je minula. Ricardo zašvidral po Gracieie. Její tvář byla naprosto bez výrazu. V duchu začal proklínat Jaime, že mu přidělil zrovna tuhle. Byla snad z kamene a její chlad nemohlo nic rozehrát.

Při vši skromnosti Ricardo Mellado věděl, že je pro ženy přitažlivý. Pár mu to i řeklo. Měl pěknou postavu, světlou pleť, patricijský nos, krásné bílé zuby a inteligentní výraz tváře. Pocházel z jedné

prominentní baskické rodiny. Jeho otec byl bankéřem na severu Baskicka a dbal na to, aby se Ricardovi dostalo velice slušného vzdělání. Poslal ho na univerzitu v Salamance a plánoval, že syn bude pracovat v rodinném podniku.

Když se Ricardo vrátil domů, poslušně nastoupil práci v bance, ale zanedlouho se začal zaplétat do konfliktů.

Zúčastňoval se schůzí a shromáždění na protest proti vládě a brzy se stal předákem ETA.

Otec se pochopitelně o jeho aktivitě dozvěděl, pozval si ho do své obrovské, dřevem obložené pracovny, kde mu dával za vyučenou.

„Ricardo, já jsem taky Bask. Ale jsem taky byznysmen. A nemůžeme si kálet do vlastního hnízda tím, že podporujeme revoluci v zemi, kde vyděláváme peníze.“

„Táto, nikdo tady nechce svrhnout vládu. Vždyť chceme jenom svobodu. Útisk Basků a Katalánců je přece už neúnosný.“

Mellado senior se opřel v křesle a pozoroval svého syna: „Včera jsem měl důvěrný rozhovor se starostou města. Podle mě by bylo rozumné, aby ses shromáždění přestal zúčastňovat a věnoval svou energii práci.“

„Otče...“

„Poslouchej mě, Ricardo. Když jsem byl mladý, taky jsem měl divokou krev. Ale můžeš zchladnout jinak. Jsi zasnoubený s krásným děvčetem. Doufám, že budete mít hodně dětí. A máš se v budoucnu na co těšit.“ Rozmáchl rukama kolem sebe.

„Ale nevidíš...?“

„Vidím dál, než si myslíš. Tvůj budoucí tchán si s tebou taky dělá starosti. A nepřeju si, aby něco zabránilo svatbě. Vyjádřil jsem se jasně, ne?“

„Ano, otče.“

Následujícího dne Ricarda Mellada zatkl, když vedl shromáždění v Barceloně. Odmítl otcovu kauci, ledaže by vykoupil i ostatní demonstranty uvězněné s ním. Otec odmítl. Tím skončila Ricardova kariéra i jeho zasnoubení. To se udalo před pěti lety. Pět let nebezpečí a stálých útěků. Pět let vzrušujících bojů za věc, ve kterou vášnivě věřil. Teď byl opět štváný policií přes celé Španělsko a na krku měl navíc tuhle hloupou němou jeptišku.

„Půjdeme tudy,“ pokynul Ricardo Graciele, dáváje pozor, aby se jí nedotkl.

Odbočili z hlavní ulice do ulice St. Valentino. Na rohu byl obchod s hudebními nástroji.

„Dostal jsem nápad. Počkej tady, sestro. Hned jsem zpátky.“

Vešel do obchodu. Za pultem stál mladý prodavač.

„Buenos días. Přejete si?“

„Ano. Chtěl bych dvě kytary.“

Prodavač se usmál. „Máte štěstí. Můžu vám nabídnout Ramireze.

Jsou skutečně nejlepší.“

„Raději něco levnějšího. Jsme s přítelkyní teprve začátečníci.“

„Jak si přejete, pane. Co tyhle?“ Prodavač přešel k oddělení, kde, visel asi deset kytar. „Jestli máte zájem, je tady Konos za pět tisíc peset.“

„Ne, děkuji.“ Ricardo vybral dvě z nejlevnějších. „Tyhle stačí.“

Za okamžik vyšel s nákupem ven v podvědomé naději, že sestra

Graciela mezitím zmizela. Ale ta trpělivě čekala na místě, kde ji opustil před pár minutami.

Ricardo upravil řemen a podal jí jeden nástroj. „Tumáš, sestro.

Dej si to přes rameno.“

Nechápavě na něj hleděla.

„Nemusíš na to hrát. Je to jen pro efekt.“

Strčil jí kytaru do rukou a vyšli do klikatých uliček Segovie. Procházeli pod ohromným viaduktem vybudovaným před staletími Římany.

Ricardo se opět pokusil navázat hovor. „Vidíš ten viadukt, sestro?

Mezi těmi kameny není žádný cement. Stará legenda vypráví, že ho před dvěma tisíci lety vystavěl dábel. Vršil kámen na kámen a držely pohromadě jen jeho kouzelnou mocí.“ Čekal nějakou reakci.

Nic.

K čertu s tou ženskou. Kašlu na ni, rozhodl se.

Všude kolem se potulovaly policejní hlídky. Kdykoliv je hlídky mýjely, předstíral Ricardo živou konverzaci s Gracielou, dbaje bedlivě na to, aby se jí nedotkl.

Zdálo se mu, že policajti je kolem stále víc, cítil se však docela bezpečně. Hledají jeptišky v černých hábitech a skupinu Miróových mužů, ale těžko je napadne považovat za podezřelé dva mladé turisty s kytarami.

Když mýjeli malou kavárnu, uvědomil si Ricardo, jak je hladový.

Graciela sice nic neříkala, ale byl si jistý, že je na tom stejně.

„Zastavíme se tady a trochu se najíme, sestro.“

Zůstala stát na ulici a pozorovala ho.

Vzdychl. „Dobrá. Jak chceš.“

Vešel dovnitř a Graciela ho za malý okamžik následovala.

Usadili se a Ricardo se zeptal: „Co si dáš, sestro?“

Žádná odpověď. Přiváděla ho k zuřivosti.

Zavolal servírku: „Dvě gazpachos a dvě porce chorizos.“

Když polévku a párky přinesli, Graciela se dala do jídla automaticky, jako by plnila jakousi povinnost, bez jakéhokoliv náznaku požitku. Muži kolem po ní koukali a Ricardo se nedivil. I mladý Goya by rád vymaloval její krásu, pomyslně si. Přestože se Graciela chovala tak nepřátelsky, Ricardovi se vždycky stáhlo hrdlo, když se na ni podíval. Nadával si do romantických

(bláznů). Byla pro něj záhadou, skrytou za neproniknutelnou zdí. Ricardo Mellado poznal hodně hezkých žen, jenže žádná ho doposud neuchvátila tolik jako tahle. Byla až mysticky krásná. Je ironií, že ani za mák netuší, co se skrývá za

tou okouzující fasádou. Je inteligentní, nebo hloupá? Zajímavá, nebo tupá? Chladná, nebo vášnivá? Doufám, že je hloupá, tupá a chladná, protože jinak se těžko vyrovnám s tím, že se rozloučíme. Uvažuji, jako kdyby mi patřila. Patří přece Bohu. Úkosem po ní koukl v obavě, že by snad mohla číst jeho myšlenky. Nadešel čas, aby se vydali na další cestu. Ricardo zaplatil a zvedli se. Neušlo mu, že Graciela lehce kulhá. Budu muset sehnat nějaký dopravní prostředek. Máme před sebou ještě pořádný kus cesty, přemýšlel. Scházeli dolů ulicí, když spatřili na jejím dolním konci, v Manzanares el Real, cikánskou karavanu. Čtyři barevné vozy tažené koňmi. Ve vozech seděly ženy a děti v pestrých cikánských krojích.

Ricardo poručil Graciele: „Čekej tady, sestro. Zeptám se, zda by nás nesvezli.“

Došel k muži, jenž řídil první vůz. Byl to robustní cikán v plné parádě včetně náušnic.

„Buenas tardes, señor. Mohli byste nám udělat laskavost a svézt mě a moji snoubenku kousek cesty?“

Cikán pohlédl směrem ke Graciele. „Beze všeho. Kam máte namířeno?“

„Do hor Guadarrama.“

„Můžu vás vzít do Cereza.“

„To bude velká pomoc. Díky.“

Podal cikánovi ruku a vtiskl mu nějaké peníze.

„Gracias.“

Ricardo se vrátil ke Graciele. „Vezmou nás do Cereza de Abajo.“

Pojedeme v posledním voze.“

Na okamžik si byl jist, že odmítne. Váhala, ale pak vykročila za ním.

Uvnitř sedělo šest cikánů, a když Ricardo a Graciela šplhali nahoru, udělali jim místo. Ricardo natáhl ruku, aby sestře pomohl, ale odstrčila ho s takovou rázností, že zůstal hledět překvapením. Ať tě už vezme čert. Zahlédl její nahou nohu a neubrnil se myšlenkou: Má nejkrásnější nohy, jaké jsem kdy viděl.

Usadili se co nejpohodlněji na dřevěnou podlahu a karavana se dala do pohybu. Graciela seděla v rohu se zavřenýma očima a neslyšně pohybovala rty v modlitbě. Ricardo z ní nemohl odtrhnout zrak.

Den se posouval k poledni, slunce na ně pražilo jako rozpálená pec vypékající zemi, obloha byla křišťálově modrá bez jediného mráčku. Vozy se kolébaly pláněmi a občas jim nad hlavami zašuměla křídla ohromných ptáků. Buitre leonado, sup bělohlavý, identifikoval je Ricardo v duchu.

Pozdě odpoledne karavana zastavila a její vůdce přistoupil k poslednímu vozu.

„Dále už vás nemůžeme vzít. Jedeme na Vinuelas.“

To se nám nehodí. „To je dobré,“ ujišťoval ho Ricardo. „Díky.“

Chtěl podat ruku Graciele, ale rychle si to rozmyslel. Sestoupili a Ricardo se obrátil k cikánskému vůdci. „Mohli byste nám prodat nějaké jídlo?“

Muž se otočil k jedné z žen, něco jí říkal v cizím jazyce a za okamžik podal Ricardovi dva balíčky.

„Muchas gracias.“ Ricardo vytáhl nějaké peníze.

Muž se na něj na okamžik zadíval. „Už jste se sestrou zaplatili dost.“

Se sestrou. Takže věděl. Z jejich strany však Ricardo necítil žádné nebezpečí. Cikáni byli vládou stejně utlačováni jako Baskové a Katalánci.

„VayanconDios.“

Ricardo stál a pohledem provázel karavanu, dokud nezmizela za obzorem. Obrátil se ke Graciele. Pozorovala ho tichá, netečná.

„Už tě dlouho nebudu obtěžovat svou společností, sestro. Za dva dny budeme v Logroňu. Shledáš se se svými přítelkyněmi a vydáte se společně do Mendavie.“

Ticho. Jako by mluvil do zdi. Vždyť vlastně mluvím do zdi.

Nacházeli se v tichém údolí se spoustou jabloňových sadů, hrušní a fíkovníků. Kousek od nich šuměla řeka Tormes, plná vykrmených pstruhů. Kdysi tam Ricardo často rybařil. Bylo to nádherné místo k odpočinku, ale měli před sebou dlouhou cestu, nemohli si dovolit lenošit.

Studoval pohoří Guadarrama, táhnoucí se před nimi. Znal tu oblast velice dobře. Úpatím se klikatilo několik stezek.

Potulovali se tam vlci a divoké kozy cabras a Ricardo by se jistě vydal těmi cestami, kdyby byl sám. Jenže se sestrou Graciélou bude muset jít bezpečnější cestou.

„No, raději půjdeme,“ řekl. „Budeme šplhat do hor.“

Neměl nejmenšího úmyslu zmeškat v Logroňu setkání s ostatními. Ať už z té osoby bolí hlava někoho jiného.

Sestra Graciela čekala, až Ricardo ukáže směr. Když vyrazili po strmé horské stezce, uklouzla na kamení a Ricardo ji instinktivně

podával ruku. Odmrštila ho a narovнала se. Fajn, zlom si vaz, přál jí zlostně.

Pokračovali dál, směřující k majestátnímu vrcholu nad nimi.

Horská stezka byla stále příkřejší, užší a vzduch chladnější a řidší.

Šli k východu, drželi se okraje porostu borovic. Před nimi ležela vesnice, ráj lyžařů a horolezců. Tam by dostali teplé jídlo, ohřáli by se a odpočinuli si. Bylo to lákavé, ale Ricardo věděl, že zároveň příliš nebezpečné. Jedinečné místo, kde Acoca mohl nastražit past.

Zeptal se Graciely: „Vydržíš ještě jít? Té vesnici se musíme vyhnout.“

Podívala se na něj a místo odpovědi pokračovala v chůzi.

Její zbytečná neomalenost ho urážela. Díky Bohu, že sejí v Logroňu zbavím. Ale proč. proboha, mám v sobě pořád ty

smíšené pocity?

Ubírali se dále okrajem lesa a brzy se dostali zpět na horskou cestu. Těžce se jim dýchalo, stoupání bylo stále prudší. V jedné zatáčce narazili na prázdné orlí hnízdo. Měli další horskou osadu, tichou v odpoledním slunci, na jejím okraji si u horského potoka odpočinuli a osvěžili se ledovou vodou.

Než se na krajinu snesl soumrak, došli k oblasti známé jeskyněmi. Stoupání skončilo, stezka se vinula svahem dolů. Teď už máme to nejhorší za sebou, ulevilo se Ricardovi.

Nad hlavou zaslechl slabě bzučení. Vzhledl k obloze a náhle se za vrcholkem hory objevil vojenský vrtulník. Letěl směrem k nim.

„K zemi!“ vykřikl na Gracielu. „K zemi!“

Sestra klidně kráčela dál. Helikoptéra se snesla níž a kroužila kolem.

„Lehni k zemi!“ zavřiskal Ricardo znovu.

Skočil na ni, strhl ji dolů a přimáčkł svým tělem. To, co následovalo, ho naprosto vyvedlo z míry. Bez jakéhokoliv varování začala

Graciela hystericky vřeštět a vzpírat se. Kopala ho do slabin, škrábala po obličeji a snad mu chtěla vydrápat oči.

Nejvíce ho však udivilo, co vykřikovala. Proud obscénních nadávek, špíny a vulgárností mu

vyrážel dech a zároveň ho urážel. Nemohl uvěřit, že to slyší z těch něžných nevinných úst.

Pokoušel se chránit před jejími nehty a držet ji ruce. Kroutila se pod ním jak zdivočelá tygřice.

„Přestaň!“ hulákala na ni. „Vždyť ti nechci nic udělat. Je to vojenský průzkumný vrtulník. Víděli nás. Musíme co nejrychleji pryč.“

Držel ji pevně, dokud se neuklidnila. Vydávala divné tlumené zvuky a Ricardo pochopil, že vzlyká. Přes všechny své zkušenosti se ženami byl naprosto vyvedený z konceptu. Seděl obkročmo na hysterické jeptišce, častující ho slovníkem hodným dlaždiče, a neměl představu, co má udělat.

Co neklidnějším a nejrozzumnějším tónem ji žádal: „Sestro, musíme si rychle najít skrýš. Posádka helikoptéry podá zprávu a za pár hodin se to tady bude hemžit vojáky. Pokud chceš skutečně dojít do kláštera, uklidni se, vstaň a jdeme.“

Okamžik vyčkal, pak se z ní opatrně zvedl a posadil se vedle. Konečně vzlyky ustaly a Graciela se zvedla. Ve tváři byla celá od hlíny, vlasy rozcuchané, oči rudé od pláče, a přesto Ricarda její krása až dojmala.

Tiše řekl: „Promiň, nechtěl jsem tě vylekat. Ale vůbec nevím, jak se mám k tobě chovat. Slibuju ti, že příště budu opatrnější.“

Podívala se na něj svýma zářivýma černýma očima, stále plnýma slz, a bylo těžké uhodnout, co si myslí. Vzdychl a vstal. Následovala ho.

„Je tady kolem spousta jeskyní. V nějaké přespíme a ráno budeme pokračovat v cestě.“

V místech, kde ho podrápala, mu obličej krvácel a pálil ho, ale přes všechno, co mu prováděla, se vůči ní cítil bezbranný. Byla tak něžně křehká, že jí vždycky musel říct něco uklidňujícího. Nyní však i on mlčel.

Vůbec nic ho nenapadalo.

Jeskyně Cuevas del Aguilla vznikly dlouhověkým působením vody, větru, otřesy země a dochovaly se v nesčetné různorodosti.

Některé byly pouhé praskliny ve skalních stěnách, jiné tvořily nekonečné tunely, doposud člověkem neprozkoumané. Asi míli od místa, kde je vystopovala helikoptéra, našel Ricardo jeskyni podle svých představ. Nízký vchod byl téměř zakrytý houštinou.

„Zůstaň tady,“ řekl Graciele.

Přidřepł a vsoukal se dovnitř. Prostor byl tmavý, pouze slabé paprsky denního světla pronikaly skrz zarostlý otvor. Neodhadł, jak mohla být jeskyně dlouhá, ale to stejně bylo jedno.

Vylezl ven.

„Vypadá bezpečně,“ řekl Graciele. „Počkej prosím uvnitř. Zajdu nasbírat nějaké větve, abychom mohli vchod úplně zamaskovat.“

Jsem zpátky za pár minut.“

Graciela mlčky vklouzla dovnitř a Ricardo přemýšleł, zda tam skutečně ještě bude, až se vrátí. Přistihł se, že si moc přeje, aby zůstala.

Ze tmy jeskyně Graciela pozorovala, jak Ricardo odchází. Zoufale klesla na chladnou zem.

Už to déle nevydržím, nařikala si. Kde jsi, můj Ježíši? Prosím Tě, vyved mě z toho pekla.

Bylo to pro ni skutečné peklo. Od samého začátku Gracielu na

Ricardovi něco neodolatelně přitahovalo a vši silou se bránila. Stále měla živé vzpomínky na Maura. Bojím se sama sebe. Ďábla, jenž ve mně sídlí. Toužím po tomhle muži, ale musím odolat.

Proto vytvořila mezi nimi dvěma bariéru mlčení, takovou, na jakou byla zvyklá v klášteře. Jenže nyní bez klášterní disciplíny a řádu, bez modliteb, bez podpory přísné rutiny zjistila, že nemá sílu vyrovnat se s nečistými myšlenkami.

Léta bojovala s tužbami svého těla, pokoušela se zapomenout na zvuky a sténání doléhající k ní z matčiny postele.

Maur pozoroval její nahé tělo.

„Jsi ještě dítě. Obleč se a běž pryč...“

„Jsem už žena.“

Léta se pokoušela zapomenout na pocit při milování, rytmus jejich těl, extázi rozlévající se jí do každého nervu, naplňující ji konečně pocitem, že žije.

Křik matky: Ty kurvo!

A vzpomněla si, jak doktor říkal: „Šéflékař sám vám zašil ránu.

Říkal, že jste příliš krásná, než aby vám zůstaly jizvy.

Po celá ta léta strávená v modlitbách usilovala smýt ze sebe vinu.

Ale zbytečně.

Při prvním pohledu na Ricarda Mellada se k ní minulost vrátila.

Byl hezký, jemný a laskavý. Už když byla malé děvče, snila o někom takovém, jako je on. A teď když se k ní přiblížil, když se jí jen dotkl, byla v jednom ohni a styděla se sama za sebe. Jsem nevěsta

Kristova a mé myšlenky Boha zrazují. Patřím tobě, Ježíši. Očisti mou duši.

Graciela silou vši vůle zachovávala mlčení, zed, kterou směl prostoupit pouze Bůh, zed, jež ji měla chránit před děblem.

Ale chce se skutečně ochránit před děblem? Když po ní Ricardo skočil a strhl ji k zemi, bylo to, jako když se s ní miloval Maur, jako když ji chtěl znásilnit ten mnich, a proto se mu v šílené panice bránila. Ne, připustila si. Není to pravda. Bojovala se svou vlastní touhou. Byla rozervaná mezi potřebou fyzické lásky a poslušností Bohu. Nesmím se poddat. Musím zpátky do kláštera. Každým okamžikem se vrátí. Co mám dělat?

Ze zadní části jeskyně se ozvalo slabé zamňoukání a Graciela se rychle otočila po zvuku. Tmou se k ní přibližovaly čtyři zelené oči.

Rozbušilo se jí srdce.

Na tichých měkkých t'apkách se k ní přikulila dvě vlčata a začala se o ni otírat. Usmála se a něžně je hladila. Náhle u vchodu něco zaharašilo. Ricardo je zpátky, napadlo ji.

V následujícím okamžiku prolétlo vzduchem ohromné šedé vlčí tělo.

Kapitola 27.

Lucia Carminová před hostincem v Arandě de Duero zpomalila a zhluboka se nadechla. Přes okno zahlédla Rubia, jak tam sedí a čeká na ni.

Nesmím vzbudit podezření. V osm hodin dostanu nový pas a budu na cestě do Švýcarska.

Nasadila úsměv a vešla dovnitř. Rubio ji radostně vítal, a když vstal, pohled jeho očí působil Lucii bolest.

„Moc jsem se bál, guerida. Bál jsem se, že se ti něco zlého přihodilo, když jsi byla pryč tak dlouho.“

Lucia položila svou dlaň do jeho. „Nic se nestalo.“ Až na to, že jsem si koupila svobodu a zítra už v téhle zemi nebudu.

Rubio seděl, držel ji za ruku, hleděl jí do očí a z celé jeho bytosti vyzařovalo tolik citu, že z toho byla Lucia celá nesvá.

Copak mu nedochází, že by náš vztah stejně nefungoval? Nemůže to vědět. Protože jsem neměla odvahu mu to říct.

Nemiluje skutečnou Lucii. Miluje svou představu o mně. Beze mě bude mnohem šťastnější.

Odvrátila se od něj a poprvé se rozhlédla po výčepu. Většinou tam seděli místní a zvědavě si oba cizince prohlíželi.

Jeden z mužů začal zpívat a ostatní se k němu přidali. Pak nějaký muž vstal a přistoupil ke stolu, kde seděl Rubio s Lucií.

„Vy nezpíváte, seňore! Přidejte se k nám.“

Rubio zakroutil hlavou. „Nechci.“

„Nějaký problém, amigo?“

„Je to vaše píseň.“ Rubio postřehl Lucii překvapený pohled a vysvětlil jí to. „Je to jedna stará píseň oslavující Franka.“

Ke stolu přicházeli další muži. Bylo vidět, že už něco pili.

„Takže vy nemáte rád Franka, seňore?“

Lucia viděla, jak Rubio zaťal pěsti. Panebože, jen ne teď. Nesmí udělat nic, co by vzbudilo pozornost.

Varovně se k němu obrátila: „Rubio...“

A díkybohu, pochopil.

Podíval se na mladé muže a kamarádsky se omlouval: „Nemám nic proti Frankovi, ale neznám slova.“

„Aha. Tak si ji všichni budeme pobrukovat.“

Čekali, že Rubio odmítne.

Mrkl na Lucii. „Bueno.“

Muži začali znovu zpívat a Rubio hlasitě pobrukoval. Lucia cítila, s jakým vypětím sil se ovládal. Dělá to kvůli mně.

Když dozpívali, jeden muž poplácal Rubia po rameni. „Není to špatné, starouši. Vůbec ne.“

Rubio seděl mlčky a přál si, aby už odešli.

Muž si všiml balíčku na Luciině klíně.

„Co to schováváš, querida!“

Druhý se k němu přidal: „Vsadím se, že ještě něco lepšího schovává pod sukni.“

Muži se rozesmáli.

„No, tak proč si nesundáš kalhotky a neukážeš nám, co tam máš?“

Rubia jako když vystřelí. Popadl jednoho chlapa pod krk a zametl s ním po místnosti, až přerazil stůl.

„Ne!“ vykřikla Lucia. „Nech toho!“

Bylo pozdě. Téměř ve stejném okamžiku se rozpoutala rvačka každého s každým. Lahví vína někdo roztříštil skleněnou výplň za barem, vzduchem létaly nadávky, židle i rváči. Rubio srazil dva muže k zemi, ale třetí ho udeřil do žaludku.

Projela jím ostrá bolest.

„Rubio! Zmizme odtud!“ křičela Lucia.

Přikývl, svíraje si břicho. Vymotali se ze zmatku šarvátky ven na ulici.

„Musíme odtud pryč,“ pobízela ho Lucia.

V osm hodin budete mít pas připravený. Zastavte se dnes večer.
Najde si místo, kam se do té doby schová. K čertu! To se nemohl trochu víc držet na uzdě?
Pustili se dolů ulicí Calle Santa Maria a hluk z hospody nechávali za sebou. O dvě ulice níže došli k velkému chrámu Iglesia Santa Maria. Lucia vyběhla po schodech nahoru, otevřela dveře a nakoukla dovnitř. Bylo tam prázdné.
„Tam budeme v bezpečí,“ rozhodla.
Vešli do šera chrámové lodi. Rubio se stále držel za břicho.
„Chvilí si odpočineme.“
„Dobře.“
Rubio uvolnil ruku a z rány se vyvalil proud krve.
Lucii se udělalo mdlo. „Můj Bože! Co se ti stalo?“
„Ten chlap měl nůž,“ šeptl Rubio a zhroutil se na kamennou zem.
Lucia se celá vystrašená k němu sklonila. „Nehýbej se.“
Sundala mu košili a vytvořila z ní jakýsi tlakový obvaz. Rubio byl bílý jako stěna.
„Měl jsi jim dát, ty blázne, pokoj,“ kárala ho zlostně.
„Nemohl jsem tě nechat urážet,“ šeptal sotva srozumitelně. Nemohl jsem tě nechat urážet.
Lucia stála dojata jako asi ještě nikdy v životě. Dívala se na něj a přemýšlela: Kolikrát už pro mě tenhle muž riskoval vlastní život?
„Nenechám tě umřít. Neboj se, neumřeš.“ Chvatně vstala. „Hned jsem zpátky.“
V zadní části chrámu, v sakristii pro kněze, našla vodu a ručníky a mohla Rubiovi ránu vyčistit. Tvář mu hořela a celý byl zbrcený potem. Lucia mu přiložila na čelo mokrý obklad. Zavřel oči a vypadalo to, že spí. Položila si jeho hlavu do klína a mluvila k němu. Nezáleželo na tom, co říkala. Mluvila proto, že ho tak chtěla udržet při životě, přinutit ho držet se té tenké nitky vědomé existence. Povídala nesmysly, ale bála se na vteřinu zmlknout.
„Rubio, budeme pracovat na farmě. Chci poznat tvou matku a sestry. Myslíš, že mě budou mít rády? Přála bych si to velice. A bu du tvrdě pracovat, caro. Uvidíš. Nikdy jsem na farmě nepracovala, ale všechno se naučím. Budeme mít nejlepší farmu ve Španělsku.“
Celé odpoledne na něj tak mluvila, měnila mu obklady a obvazy.
Krvácení téměř ustalo.
„Vidíš, carol Už je to lepší. Věř mi, bude to v pořádku. A budeme spolu žít nádherný život, Rubio. Jenom neumírej. Prosím tě!“
Rozplakala se.
Pozorovala, jak slunce maluje přes barevné sklo chrámových oken po zdech stíny, které pomalu v pozdním odpoledni mizely. Nebe temnělo, začalo se šerit. Lucia znovu vyměnila Rubiovi obvazy.
Náhle se z bezprostřední blízkosti, až ji to vylekalo, ozval hlas kostelních zvonů. Zatajila dech a počítala. Jeden... dva... tři...pět... sedm... osm. Osm hodin. Byl to signál pro ni. V osm hodin měla být v zastavárně. Signál zmizet a zachránit sebe.
Poklekla vedle Rubia a sáhla mu na Čelo. Bylo rozpálené horečkou, nestačila z něj stírat pot. Dýchal sípavě a povrchně. Krvácení ustalo, ale to taky mohlo znamenat, že stále krvácí dovnitř. K čertu.
Starej se o sebe, Lucio.
„Rubio... miláčku...“
Napůl v bezvědomí otevřel oči.
„Na chvilku odejdu,“ řekla mu.
Sevřel jí ruku. „Prosím...“
„Všechno je v pořádku,“ zašeptala. „Hned jsem zpátky.“
Vstala a naposled se na něj dlouze zadívala. Už mu stejně nemůžu pomoci, omlouvala se před svým svědomím.
V očích slzy, popadla zlatý kříž a spěchala z kostela. Vyklopýtala na ulici a svižně vyrazila směrem k zastavárně. Ten muž a jeho bratranec na ni čekají a čeká na ni cestovní pas ke svobodě. Ráno, když se začnou lidé scházet k bohoslužbě, najdou Rubia a zavolají doktora. Ošetří ho a bude v pořádku. Pokud se dožije rána. No, ale to už není moje starost.
Zastavárna byla už kousek před ní. Zpozdíla se jen o pár minut, viděla, že se v obchodě stále svítí. Muži na ni patrně čekají.
Přidala do kroku, pak se rozběhla. Přešla ulici a vrhla se do otevřených dveří.
Za přepážkou uvnitř policejní stanice seděl uniformovaný policista. Když uslyšel Lucii vejít, zvedl zrak.
„Potřebuju vás,“ plakala. „Pobodali muže, možná umírá.“
Policista se na nic neptal, zvedl telefonní sluchátko a něco někomu řekl. Pak se obrátil k Lucii. „Okamžik, hned tady budou.“
Téměř současně se objevili dva detektivové.
„Někoho pobodali, señoritaV.
„Ano. Pojdte se mnou, prosím vás. Rychle!“
„Doktora vyzvedneme cestou,“ poznamenal jeden z detektivů.
„A vy nás vedte ke svému příteli.“
Zastavili se pro doktora domů a pak spěchali do kostela.
Doktor poklekl k nehybné postavě ležící na zemi.
Za chvilku vzhlédl. „Žije, ale jen tak tak. Zavolám ambulanci.“

Lucia klesla na kolena a tiše se modlila. Děkuju ti, Bože. Udělala jsem, co bylo v mých silách. Pomoz mi teď v klidu odejít a už tě nikdy nebudu obtěžovat.
Celou cestu do kostela jeden z detektivů Lucii pozoroval. Připadala mu nějak povědomá. Najednou si vzpomněl odkud. Až neskutečně se podobala dívce na seznamu pachatelů hledaných Interpolem.
Detektiv něco tiše řekl svému kolegovi. Oba se na ni podívali a přistoupili k ní.
„Promiňte, señorito. Byla byste tak laskavá a zašla s námi na stanici? Rádi bychom vám položili pár otázek.“

Kapitola 28.

Ricardo Mellado došel už téměř k jeskyni, když tu spatřil klusat ke vchodu mohutného šedého vlka. Zlomek vteřiny strnul, avšak v momentě vyrazil vpřed takovou rychlostí jako snad ještě nikdy.
„Sestro!“ Vrhł se dovnitř.
V šeru zahlédl, jak se ohromná šedivá bestie vrhá po Graciele. Instinktivně hrábl po pistoli a vystřelil. Vlk vyrazil bolestné zavytí a obrátil ostré bílé tesáky proti svému nepříteli. Ricardo cítil, že mu zachytil za oděv, a zavanul k němu smrdutý dech šelmy. Byla silnější, než očekával. Pokoušel se osvobodit, ale marně.
Ještě vnímal, že ztrácí vědomí a že se objevila Graciela a vykřikl:
„Běž pryč!“
Zvedla ruce a zahlédl obrovský kámen. Zabije mě, napadlo ho v tom okamžiku.
Kámen dopadl na chlupatou zvířecí hlavu. Následovalo poslední prudké vydechnutí a vlk zůstal nehybně ležet ve tmě.
Ricardo se choulil na zemi a lapal po dechu. Graciela k němu přiklekla.
„Jsi v pořádku?“ zeptala se rozechvělým hlasem plným účasti.
S námahou přikývl. Za zády uslyšel zakňourání. V koutě jeskyně se k sobě vystrašeně tulila dvě vlčata.
Ještě chvíli zůstal ležet a sbíral sílu, posléze těžce vstal a v šoku se vyhrabali ven na čerstvý horský vzduch. Ricardo stál a zhluboka dýchal, aby se ze všeho vzpamatoval. Fyzický i psychický otřes z bezprostředního střetu se smrtí na oba silně zapůsobil.
„Pojďme odtud pryč. Mohou nás zde hledat.“
Graciela se při připomínce, jaké jim stále ještě hrozí nebezpečí, otřásla.
Následující hodinu stoupali příkrým horským chodníkem, až konečně narazili na malý pramen. „Zastavme se tady,“ navrhl Ricardo.
Protože neměli žádné obvazy ani desinfekci, vymyli si škrábance a rány, jak nejlépe mohli, v chladné čisté vodě.
Ricardo měl tak ztuhlou paži, že s ní vůbec nemohl hýbat. „Já ti to ošetřím,“ nabídla se k jeho nekonečnému překvapení Graciela.
A ještě více ho překvapila citlivost, s jakou se svého úkolu chopila.
Náhle se Graciela bez jakéhokoli varování následkem přestálého šoku začala neovladatelně třást.
„Už je vše v pořádku,“ utěšoval ji Ricardo. „Je to za námi.“
Jenže slova nepomáhala.
Odvážil se vzít ji něžně do náruče a konejšil ji. „Šš. Je mrtvý. Už se ničeho nemusíš bát.“
Stáli v těsném objetí, cítil její stehna těsně přimknutá k jeho tělu, její měkké rty na svých, a poslouchal její šepot, jemuž však vůbec nerozuměl.
Zdálo se mu, že Gracielu zná od nepaměti. A přesto o ní nevěděl vůbec nic. Kromě toho, že je Boží zázrak, pomyslel si.
I Graciela myslela na Boha. Děkuji ti, Bože, za tu radost. Děkuji ti, žeš mi dal konečně poznat, co je to láska.
Prožívala něco, pro co nenacházela slov, něco, co zdaleka přesahovalo všechny její představy.
Ricardovi její krása stále brala dech. Teď patří mně přemítal šťastně. Nemusí jít zpátky do kláštera. Vezmeme se a budeme mít nádherné děti - statné syny.
„Miluju tě. A nikdy tě už nenechám odejít, Gracielo.“
„Ricardo...“
„Moje drahá, chci se s tebou oženit. Vezmeš si mě?“
Graciela bez rozvažování přikývla: „Ano. Ach, ano.“
A opět byla v jeho náruči a opět ji napadlo: Po tom jsem vždy toužila a nevěřila jsem, že to někdy získám.
„Budeme nějaký čas žít ve Francii. Tam budeme v bezpečí. Boje zde nepotrvají donekonečna. Pak se vrátíme do Španělska.“
Věděla, že s tím mužem půjde kamkoliv, a pokud bude v nebezpečí, bude ochotna ho s ním sdílet.
Probírali spolu spoustu věcí. Ricardo jí vyprávěl, jak se dostal k Miróovi, o svém zrušeném zasnoubení, o tom, jak zklamal svého otce. Ale když chtěl, aby i ona pověděla něco o sobě, mlčela.
Dívala se na něj a říkala si: Kdybych mu všechno vypověděla, jistě by mě nenáviděl. „Přítul se ke mně,“ prosila.
Usnuli a probudili se za úsvitu, když se sluníčko šplhalo nahoru přes ostré vrcholky hor, koupajíc okolní svahy ve zlaté záři.
„Bude bezpečnější, když se dneska skryjeme někde tady. Vydáme se na cestu až po setmění,“ rozhodl opatrný Ricardo.
Najedli se ještě ze zásob, jež měli od cikánů, a plánovali si společnou budoucnost.
„Ve Španělsku jsou obrovské možnosti. Nebo budou, až bude mír. Mám spoustu nápadů. Budeme mít svůj byznys. Koupíme přepychový dům a budeme vychovávat krásné syny.“
„A krásné dcery.“
„Ano, a krásné dcery,“ smál se. „Nikdy jsem nepomyslel, že bych mohl být tak šťastný.“
„Ani já, Ricardo.“

„Za dva dny budeme v Logroňu a uvidíme se s ostatními.“ Ricardo vzal Gracielu za ruku. „Řekneme jim, že se do kláštera nevrátíš.“

„Nejsem si jistá, jestli to pochopí.“ Pak se rozesmála. „Ale je mi to naprosto jedno. Bůh mi rozumí. Milovala jsem život v klášteře,“ řekla měkce, „ale...“ naklonila se k němu a políbila ho.

„Musím ti toho tolik vynahradit.“

Rozpačitě se na něj podívala. „Já ti nerozumím.“

„Ta léta, co jsi byla zavřená v klášteře. Řekni mi, miláčku, nevádí ti, že jsme ztratili tolik času?“

Jak mu to měla vysvětlit? „Ricardo... já jsem nic neztratila. Nebo myslíš, že jsem skutečně o hodně přišla?“

Zamyslel se, ale nevěděl, odkud začít. Uvědomil si, že události, jež on považoval za důležité, pro jeptišky, zavřené v izolaci, nic neznamenaly. Arabsko-izraelská válka? Atentáty na politické vůdce, jako byli americký prezident John Kennedy a jeho bratr Robert Kennedy? Nebo Martin Luther King junior, velký černošský vůdce nenásilného hnutí za rovnoprávnost černochů? Berlínská zeď? Hladomor? Povodně? Zemětřesení? Stávky a demonstrace protestující proti tomu, jak nehumánně se lidstvo k sobě navzájem chová?

Koneckonců, nakolik by kterákoliv z těchto věcí ovlivnila její osobní život? Nebo životy většiny lidí na zemi?

Nakonec řekl: „V jistém smyslu jsi o nic moc nepřišla. Ale v jiném zase ano. O kus života. Život šel dál. Zatímco ty jsi byla tam za klášterní zdí, zde se rodily a vyrůstaly děti, milenci se vdávali a ženili; lidé trpěli a byli šťastni; také umírali a všichni jsme byli součástí života.“

„A ty si myslíš, že já jsem nikdy nebyla?“ zeptala se. Ale to už ze sebe začala chrlit vodopád slov, aniž byla schopna ho zastavit:

„Kdysi jsem byla takovou součástí života, o jakém ty mluvíš, a bylo to pro mě peklo. Matka byla prostitutka. Každou noc u nás spal jiný strýc. Když mi bylo čtrnáct, nabídl jsem svoje tělo muži, který mě přitahoval, a žárlila jsem na vlastní matku.“ Slova se valila jako mocný přívál. „Byla bych teď na tom stejně jako matka. Byla by ze mě obyčejná kurva, kdybych zůstala ve světě, o němž ty mluvíš, kdybych žila život, o němž tvrdíš, že je tak vzácný. Ne, nemyslím si, že jsem něco ztratila. Naopak, hodně vzácného jsem našla. Klidný a dobrý život, kde je bezpečí.“

Ricardona ni vyděšeně hleděl. „Já... je mi to líto. Nechtěl jsem...“

Graciela se rozvzlykala. Objal ji a uklidňoval: „Pšt! Utiš se. Je to dávno za tebou. Bylas ještě dítě. Mám tě moc rád.“

Ricardova slova na ni působila jako rozhršení. Svěřila se mu se vším. Řekla mu to, co skrývala v nejzazším koutku svého vědomí, za

co se celý život styděla a cítila vinna. A on jí odpustil. A div divoucí -máji i přesto rád.

Přivinul ji k sobě. „Vzpomněl jsem si na verše Frederika Garcíi

Lorky:

Dnes cítím ve svém srdci jakoby hvězdné chvění, má stezka se však ztrácí v duši mlhy a mžení.

Světlo mi láme křídla a bolest zarmoucení vzpomínky smáčí v kašně představ a přemýšlení.

Náhle si připomněla nebezpečí, jež jim hrozí, a vkradla se jí do mysli otázka, zda vůbec s Ricardem budou žít tak dlouho, aby mohli mít společnou budoucnost.

Kapitola 29.

Nitky vedoucí k minulosti byly zpřetrhány, a Alan Tucker byl odhodlán je dát dohromady. O odloženém dítěti nebylo v novinách ani zmínky, ale bylo snadné zjistit datum, kdy bylo přineseno do sirotčince. Kdyby datum souhlasilo s datem leteckého neštěstí, Ellen

Scottová by musela podat velice zajímavá vysvětlení. Určitě by nebyla tak hloupá, vymlouval si své podezření. Určitě by neriskovala a nepředstírala, že výhradní dědička společnosti Scott Industries zahynula, a zatím odložila dítě u nějakých domovních dveří. Riskantní. Velice riskantní. Ale na druhé straně ta odměna! Scott Industries.

Mohla společnost získat. Jestli je v tomhle celé její tajemství, je to živé tajemství, a bude ji to hodně stát.

Tucker si byl vědom, že musí být nesmírně opatrný. Věděl přesně, s kým má tu čest. Nastane konfrontace hrubé síly.

Byl si vědom, že než vyloží své karty, bude muset mít v rukou všechny důkazy.

Nejdříve se vrátil k otci Berrendovi.

„Otče... rád bych si promluvil s farmářem a jeho ženou, kteří Patricii - Megan našli u svých dveří.“

Starý kněz se usmál. „Tak to nebude dlouhý rozhovor.“

Tucker se na něj zvědavě zadíval. „Chcete...?“

„Už dávno zemřeli.“

Zatraceně. Musejí tady být jiné možnosti, jak získat informace.

„Říkal jste, že dítě leželo v nemocnici se zápletem plic?“

„Ano.“

Tam budou mít záznam. „Která nemocnice to byla?“

„V roce šedesát jedna vyhořela. Postavili novou.“ Na tváři jeho návštěvníka se objevil zdrcený výraz. „Musíte si uvědomit, seňore, že to, o čem hledáte informace, se událo před dvaceti osmi lety. Hodně se toho změnilo.“

Nic mě už neodradí. Nyní už ne, když jsem tak blízko. Někde o ní musejí mít nějakou zprávu.

Ještě je jedno místo, kam musí zajít. Sirotčinec.

Denně referoval Ellen Scottové.

„O každém novém zjištění mi podejte zprávu. A jakmile dívka bude nalezena, ihned mě informujte.“

Naléhavost v jejím hlase ho až udivovala.

Zdá se, že dáma příšerně spěchá, aby vyřešila následky něčeho, co se událo před mnoha lety. Proč? No, to vlastně může počkat. Nejdříve musím najít důkaz k tomu, po čem pátrám.
Příštího rána se vydal do sirotčince. Rozhlédl se po bezútěšné místnosti, kde si hrála a švitořila skupinka dětí. Tak zde vyrůstala dědička Scottovy dynastie, zatímco ta potvora v New Yorku získala všechny peníze a moc. No, tak teď se o to velice ráda podělí. Budeme skvělý tým. Já a Ellen Scottová.
Objevila se mladá žena. „Mohu vám nějak pomoci, seňore?“
Usmál se. Jo. Můžete mi pomoci k bilionu dolarů. „Rád bych mluvil s někým, kdo to tady má na starosti.“
„To je seňora Angelesová.“
„Je přítomna?“
„Ano, seňore. Zavedu vás k ní.“
Následoval ženu hlavní halou do malé kanceláře v zadním traktu budovy.
„Jděte dál, prosím.“

Alan Tucker vešel do pracovny. Za psacím stolem seděla asi osmdesátiletá žena. Kdysi jistě statné postavy, nyní scvrklá, působící dojmem, jako by tělo patřilo někomu jinému. Měla řídké šedivé vlasy, ale pohled jasný a bystrý.
„Dobrý den, seňore. Čím vám mohu posloužit? Máte zájem adoptovat některé z našich roztomilých dětí? Můžete si vybrat.“
„Ne, seňoro. Přišel jsem se dozvědět něco o dítěti, jež sem přinesli opuštěné před mnoha lety.“
Mercedes Angelesová se zamračila. „Nerozumím vám.“
„V říjnu devatenáct set čtyřicet osm sem přinesli batole - děvčátko,“ upřesňoval Alan Tucker a předstíral, že čte ze svých poznámek.
„To je ale strašně dávno. Jistě tu už není. Víte, máme takovou zásadu, seňore, že děti po dosažení věku patnácti let...“
„Seňoro, vím, že tady není. Chci jen vědět přesné datum, kdy ji sem přinesli.“
„Obávám se, že v tom vám nemohu být nápomocna, seňore.“
Srdce se mu zastavilo.
„Víte, máme zde spoustu dětí. Ledaže znáte její jméno.“
Patricia Scottová, opakoval si v duchu, ale nahlas řekl: „Megan.“
Jmenovala se Megan.“
Obličej dámy se rozjasnil. „Ach, ano. Na to dítě nikdo nemůže zapomenout. Byla to malá d'áblice, ale všichni ji zbožňovali. Představte si, že jednou...“
Alan Tucker neměl čas ani náladu poslouchat historky. Instinkt mu napovídal, že je velice blízko okamžik, kdy bude mít v rukou část bohatství Scottovy rodiny. A tahleta upovídaná ženská je klíčem ke všemu. Musím s ní mít trpělivost.
„Seňoro Angelesová - bohužel nemám příliš mnoho času. Mohla byste to datum najít ve svých spisech?“
„Jistě, seňore. Máme předepsanu přesnou dokumentaci.“
Tuckerovi poskočilo srdce. Měl jsme si vzít fotoaparát a nafotit údaje ze spisů. Nevadí. Dám si udělat kopie.
„Mohl bych do spisů nahlédnout, seňoro?“
Svraštila obočí. „To nevím. Zprávy jsou důvěrné a...“

„Chápu,“ souhlasil sladce, „a pochopitelně to respektuji. Říkáte, že jste malou Megan měli moc rádi, a věřím, že uděláte vše, co uznáte, že jí pomůže. Proto jsem taky zde. Mám pro ni dobré zprávy.“
„A k tomu potřebujete znát datum, kdy sem byla umístěna?“
„Jen abych měl důkaz, že je to osoba, kterou hledám. Zemřel jí otec a odkázal jí malé dědictví. Chci se ujistit, že ho skutečně dostane,“ vysvětloval nenuceně.
Žena moudře přikyvovala. „Ach tak.“
Tucker vytáhl z kapsy šekovou knížku. „A za potíže, jež vám způsobuji, bych rád poukázal vašemu útulku sto dolarů.“
S nejistým výrazem ve tváři si prohlížela šek.
Vytrhl z knížky další. „Dvě stě dolarů.“
Zamračila se.
„Tak dobře. Pět set dolarů.“
Mercedes Angelesová se rozzářila. „To je od vás velice velkorysé, seňore. Přinesu spisy.“
Dokázal jsem to, zajásal v duchu vítězoslavně. Ježíšikriste, dokázal jsem to! Ukradla pro sebe celou společnost Scott Industries.
Kdyby nebylo mě, všechno by jí prošlo.
Až bude Ellen Scottovou konfrontovat s důkazy, nemůže nic popřít. Letecké neštěstí se stalo prvního října. Megan byla v nemocnici deset dnů. Takže do sirotčince se dostala kolem jedenáctého října.
Mercedes Angelesová se vrátila se složkou. „Našla jsem to,“ řekla s uspokojením.
Alan Tucker se musel držet, aby jí dokumenty nevytrhl z rukou.
„Smím se podívat?“ zeptal se laskavě.
„Pochopitelně. Byl jste tak štědrý.“ A s vážnou tváří dodala:
„Doufám, že o tom pomlčíte. Běžně to nedělám.“
„Bude to naše tajemství, seňoro.“
Podala mu složku.
Se zatajeným dechem ji otevřel. V záhlaví stálo: Megan. Děvče.
Batole. Rodiče neznámí. A pak datum. Ale někde se musela stát chyba.

„Je tady uvedeno, že Megan sem přinesli čtrnáctého června devatenáct set čtyřicet osm.“

„Tak, ovšem.“

„To je nemožné!“ Téměř vykřikl. Letadlo se zřítilo prvního října!

Dáma se zatvářila rozpačitě. „Nemožné, seňore? Co tím míníte?“

„Kdo... kdo vede dokumentaci?“

„Já osobně. Jakmile přijde nové dítě, zaznamenám datum a všechny nutné údaje.“

Jeho sen se hroutil. „Nemohla jste udělat chybu? Myslím v datu... nemohl to být jedenáctý říjen?“

„Seňore“ řekla rozhorleně. „Rozdíl mezi čtrnáctým červnem a jedenáctým říjnem ještě poznám.“

Bylo po všem. Vystavěl si sen na příliš křehkých základech. Patricia Scottová tedy skutečně zemřela při letecké katastrofě. Byla to shoda náhod, že Ellen Scottová hledá dívku narozenou přibližně ve stejnou dobu.

Alan Tucker ztěžka vstal a rozloučil se: „Děkuji vám, seňoro.“

„Není zač, seňore.“

Dívala se, jak odchází. Takový příjemný člověk. A tak štědrý. Za jeho pět set dolarů může pro sirotčinec pořídit moc užitečných věcí.

Stejně tak jako za těch sto tisíc dolarů, které jim poukázala telefonicky nějaká dáma z New Yorku. Jedenáctý říjen je pro její útulek skutečně šťastný den. Díky tobě, Pane.

Alan Tucker podával zprávu.

„Stále žádné podstatné informace, paní Scottová. Říká se tady, že směřují k severu. Pokud vím, dívka je v bezpečí.“

Mluví úplně jiným tónem, postřehla Ellen Scottová. Hrozba je zažehnána. Takže byl v sirotčinci. A zase bude pouhým zaměstnancem. No, až najde Patricii, zase se hodně změní.

„Zavolejte zase zítra.“

„Ano, paní Scottová.“

Kapitola 30.

„Ochraňuj mě, Bože, protože v Tobě hledám útěchu. Ty jsi můj

Pán. Miluji tě, ó Pane, ty mi dáváš sílu. Pán je moje skála, má pevnost a můj utěšitel...“

Sestra Megan pozvedla zrak a postřehla, že ji Felix Carpio se zájmem pozoruje.

Skutečně je vystrašená, pomyslel si.

Už od samého začátku jejich cesty si všiml sestřiny úzkosti. Je to pochopitelně přirozené. Bůhví, kolik roků byla zavřena v klášteře a teď se ocitla v cizím, divném a nebezpečném světě. Musíme být k té ubožačce ohleduplní.

Sestra Megan byla skutečně vylekaná. Od chvíle, co opustila bezpečí kláštera, se v jednom kuse modlila.

Odpusť mi, Hospodine, že jsem tak nadšená dobrodružstvím, jež prožívám. Víím, že je to ode mě hanebné.

Ať se modlíla, jak mohla nejvšeleji, neodbytně ji pronásledovala myšlenka: Ani nepamatuju, kdy naposled jsem měla takovou zábavu. Prožívala skvělé dobrodružství. V sirotčinci často plánovala útoky, to byla ale jen dětská hra. Tohle byla skutečnost. Byla v rukou teroristů, měli v patách policii a armádu, ale místo, aby se bála, naplňovala ji radostná nálada.

Celou noc byli na cestě, až za rozbřesku se zastavili a Jaime Miró s Felixem Carpiem se sklonili nad mapou.

„Jsme čtyři míle od Mediny del Campo,“ upřesňoval Jaime. „Vyhňeme se jí. Bývá tam stálá vojenská posádka. Dáme se na severovýchod na Valladolid. Brzy odpoledne bychom tam měli být.“

V pohodě, souhlasila vesele Megan.

Měla za sebou dlouhou a vyčerpávající noc, ale bylo jí báječně.

Jaime úmyslně skupinu popoháněl a Megan bylo jasné, proč to dělá.

Zkoušel ji. Čekal, kdy odpadne. Asi tě překvapím.

Ve skutečnosti Jaime Miró sestru Megan obdivoval. Takovou výdrž by od jeptišky nikdy nečekal. Byla míle od svého kláštera, putovala neznámou krajinou pronásledovaná policií, ale vypadá, že ji to snad i těší. Co to asi bude za jeptišku? ptal se Miró sám sebe.

Na Amparo Jironovou Megan zdaleka takovým dojmem nepůsobila. Budu šťastná, až se jí zbavíme, nemohla se dočkat. Stále byla v blízkosti Jaime a jeptišku nechávala s Felixem Carpiem.

Procházeli nádhernou divokou krajinou, laskanou voňavým letním vánkem, starými vesnicemi, z nichž některé byly již opuštěné a zanedbané, na kopci se vypínala zřícenina starobylého hradu.

Amparo připadala Megan jako nějaké divoké zvíře - překonávala kopce i údolí neúnavně bez jakékoliv známky vyčerpání.

Po několika hodinách se před nimi konečně objevil Valladolid.

Jaime skupinu zastavil.

Obrátil se k Felixovi: „Je všechno zařízeno?“

„Ano.“

Megan byla hrozně zvědavá, co že má být zařízeno. Brzy se to měla dozvědět.

„Tomas dostal instrukce kontaktovat nás v aréně.“

„V kolik hodin zavírají banku?“

„V pět. Bude spousta času.“

Jaime přikývl. „A dneska bude tučná výplata.“

Dobrý Bože, oni chtějí vyloupit banku, vydechla Megan. To bylo dokonce větší vzrušení, než se odvážila

předpokládat.

„A jak je to s vozem?“ zeptala se Amparo.

„Žádný problém,“ ujistil ji Jaime.

Ukradnou ho, hádala Megan. To se Bohu nebude líbit.

Když skupina došla do Valladolidu, Jaime je varoval: „Zůstaňte spolu v davu. Dneska jsou býčí zápasy a bude tam spousta lidí. Nerozdělujte se.“

Jaime měl s tím davem pravdu. Megan nikdy tolik lidí pohromadě neviděla. Ulicemi se rojili chodci, motocykly, automobily, býčí aréna nelákala jen turisty, nýbrž i obyvatele širokého okolí. Dokonce děti na ulici si hrály na matadory.

Megan to hlučné hemžení kolem fascinovalo. Pozorovala tváře kolemjdoucích a hádala, jak asi žijí. Co nevidět budu zase v klášteře, kde se nebudu smět na nikoho podívat. Musím využít posledních možností.

Chodníky byly plné prodavačů nejrůznějších cetek, svatých přívěsků a křížků a odevšad se linula pronikavá vůně smažících se hranolků.

Megan znenadání pocítila strašlivý hlad.

Byl to Felix, kdo snad četl její myšlenky. „Jaime, všichni máme hlad. Dejme si něco.“

Koupil čtyři kornouty hranolků a každého obdaroval. „Ochutnej, sestro. Jsou výborné.“

Pro Megan to byla lahodná mana. Po tolik let pro ni jídlo neznamenal žádný požitek, mělo jen udržovat tělo k věčné blaženosti

Boží. A tohle je teď pro mě, meditovala bezbožně.

„Aréna je tím směrem,“ pokynul Jaime.

Nechali se unášet davem středem města, kolem parku k náměstí

Plaza Poinente, které ústilo na Plaza de Toros. Aréna sama o sobě byla třípatrová konstrukce z nepálených cihel. U vchodu byla okénka ke čtyřem pokladnám. Nápis nalevo říkal „Sol“ a napravo „Somhra.“ Slunce nebo stín. U pokladen stály v řadách stovky lidí.

„Počkejte zde,“ nařídil Jaime.

Dívali se, jak odchází směrem k několika překupníkům se vstupenkami.

Megan se obrátila na Felixe: „My půjdeme na zápasy?“

„Ano, ale nemusíš se bát, sestro,“ uklidňoval ji. „Uvidíš, jak to bude vzrušující.“

Bát se? Megan byla u vytržení. V sirotčinci si vymýšlela historky, kdo mohli být její rodiče, a jednou z nich byla verze, že otec byl slavný torero. Megan přečetla každou knížku na toto téma, která se jí dostala do ruky.

Felix vysvětloval: „Skutečné velké býčí zápasy se konají v Madridu a Barceloně. Zde soutěží novilleros, ne profesionálové. Nemohou si vybírat.“

Megan věděla, že možnost výběru byla pocta nabídnutá skutečně těm nejlepším matadorům.

„Ti, které uvidíme dneska, budou bojovat ve vypůjčených kostýmech a ne těch skvostných zlatem vyšívaných.“

Půjdou proti bykům s nebezpečnými opilovanými rohy, což by profesionálové odmítli.“

„Proč to dělají?“

Felix pokrčil rameny. „Mas cornadas da el hambre. Hlad je bolestivější než rohy.“

Vrátil se Jaime se čtyřmi vstupenkami. „Jsme všichni pohromadě.“

Pojdme.“

Megan hořela nedočkavostí.

Když došli ke vchodu do ohromné arény, Megan se zastavila a zírala na plakát nalepený na stěně.

„Podívejte!“

Tvář Miróa a pod ní výzva:

JAIME MIRÓ

HLEDANÝ PRO VRAŽDU

ODMĚNA JEDEN MILION PESET

ZA MRTVÉHO NEBO ŽIVÉHO

A v tom okamžiku Megan opět bleskla hlavou krutá realita, s jakým že to mužem putuje, že je to terorista, jenž má její život ve svých rukou.

Jaime si prohlížel plakát. „Není to nejhorší podoba.“ Strhl ho, složil a strčil do kapsy.

Proč to dělá? pomyslela si rezignovaně Amparo. Vždyť jich tady určitě vylepili stovky.

Jaime se ušklíbl. „Právě ten nám přinese štěstí, querida.“

To jsou divné řeči, napadlo Megan. Nemohla přestat obdivovat jeho chladnokrevnost. Vyzařovala z něj jakási opodstatněná odhodlanost, což jí dodávalo pocit jistoty. Nikdy ho nedopadnou.

„Pojdme dovnitř.“

Rudé plechové dveře dvanácti širokých očíslovaných vchodů byly dokořán. Uvnitř stály stánky s coca-colou a pivem, vedle malé budky toalet. Každá sekce a každé sedadlo v hledišti byly očíslovány. Řady kamenných lavic byly uspořádány do kruhu kolem ohromné pískem vysypané arény. Všude zářily reklamy: BANCO CENTRAL... BOUTIQUE CALZADOS... SCHWEPES... RÁDIO POPULAR!!!

Jaime koupil lístky na stinnou stranu, a jakmile se usadili, Megan se užasle rozhlédla kolem. Tak si to vůbec nepředstavovala. Když byla děvče, viděla romantické barevné fotografie arény v Madridu, ohromné, umělecky

provedené. Tohle bylo provizorium. Tribuna se rychle zaplňovala diváky.

Zazněly trumpety a zápas byl zahájen.

Megan se s očima dokořán naklonila dopředu. Do ringu vběhl mohutný býk a postranní brankou vyšel matador a začal zvíře dráždit.

„Teď přijdou pikadoři,“ poznamenala vzrušeně.

Jaimé Miró po ní užasle koukl. Byl přesvědčen, že se jí při té podívané bude dělat špatně, a místo toho se ta jeptiška zjevně skvěle baví. Podivné.

K býkovi doklusal pikador na koni. Býk sklonil hlavu, vyrazil proti koni a v okamžiku, kdy zapíchl své ostré rohy do silného přehození, jenž měl kůň přes boky, pikador mu napíchl do šíje téměř dvouapůlmetrové kopí.

Megan seděla jako očarovaná. „To aby oslabil býkovi svaly na šíji,“ vysvětlovala, co vyčetla ze svých oblíbených knížek.

Felix Carpio zamrkal překvapením. „Máš pravdu, sestro.“

Megan sledovala, jak se býkovi do krku zabodlo dalších pár banderil, kopí ozdobených pentlemi.

Nyní přišla řada na matadora. Vstoupil do ringu, v rukou rudou muletou a v ní meč. Býk se obrátil a začal útočit.

Megan se zmocňovalo stále větší napětí. „Teď provede výpady,“ pokračovala Megan. „Nejdříve pase verónica, pak media verónica a nakonec rebolera.“

Jahne už nedokázal potlačit svou zvědavost. „Sestro, kde ses to všechno naučila?“

„Můj otec byl toreador,“ odpověděla bez uvažování. „Podívej!“

Akce byla tak rychlá, že ji málem nestačila sledovat. Šílený býk opakovaně útočil na matadora, a pokaždé když se přiblížil, máchl matador muletou do strany a býk bodl doprázdna. Megan byla krajně soustředěná.

„Co se stane, když matadora zraní?“

Jaime pokrčil rameny. „Při zápase jako je tehle, přijde místní holič, dopraví ho do stodoly a zašije mu ránu.“

Býk opět zaútočil a tentokrát matador vyletěl z dráhy. Dav zahučel.

Felix Carpio řekl omluvně: „Škoda, není to nejlepší zápas, sestro.“

Měla bys vidět nějaký skutečně velký. Viděl jsem Manoletu a el

Cordobése a Ordoneze. Na ty člověk nezapomene.“

„Četla jsem o nich,“ řekla Megan.

Felix se jí zeptal: „Slyšela jsi někdy tu historku o Manoletovi?“

„Jakou historku?“

„Kdysi, říká se, byl Manoleta zcela průměrný tak jako stovky jiných. Byl zasnoubený s nádhernou dívkou. Jednoho dne ho však při zápase zranil býk do slabin. Doktor mu ránu zašil, ale sdělil mu, že nikdy nebude moci zplodit dítě.“

Manoleta velice miloval svou snoubenku, proto jí nic neřekl. Vzali se a za pár měsíců mu jeho mladá žena pyšně

oznámila, že čeká dítě. Samozřejmě že věděl, že to není jeho, a ženu opustil. Nešťastná dívka spáchala sebevraždu.

Manoleta začal riskovat jako šílený. Neměl touhu žít a prováděl v ringu takové věci, jakých by se nikdo jiný neodvážil.

Dával v sázku život v naději, že zemře. Stal se z něj nejslavnější matador světa. Za dva roky se

opět zamiloval a oženil. Za nějakou dobu mu manželka oznámila, že čeká dítě. No, a tehdy Manoleta zjistil, že doktor neměl pravdu.“

„To je hrozné,“ přiznala Megan.

Jaime se nahlas rozchechtal. „To je ale dojmavá historka! Zajímalo by mě, co je na ní pravdy.“

„Taky bych rád věděl,“ souhlasil Felix.

Amparo netečně poslouchala. Se vzrůstající záští sledovala, jak

Jaime projevuje stále větší zájem o tu jeptišku. Radši si, sestro, dej pozor.

Prodáváci v zástěrách procházeli uličkami a vyvolávali, nabízeli své zboží. Jeden z nich došel k řadě, kde seděl Jaime a ostatní.

„Empanadas,“ vykřikoval prodáváč. „Empanadas calientes.“

Jaime natáhl ruku. „Aquí“

Prodáváč šikovně hodil balíček přes uličku Jaimovi do rukou. Jaime podal peníze po sousedovi. Megan sledovala, jak si Jaime položil balíček empanada do klína a otevřel ho. Uvnitř byl složený papír.

Jaime ho přečetl, pak ještě jednou a Megan si všimla, jak sevřel čelisti.

Strčil papír do kapsy. „Odcházíme,“ řekl stroze. „Po jednom.“

„Ty běž první. Setkáme se u brány,“ pokynul Amparo.

Beze slova vstala a prodírala se k uličce.

„Co se děje,“ zeptala se Megan. „Něco není v pořádku?“

„Vyrážíme do Logroña.“ Vstal. „Sleduj mě, sestro. Pokud mě nikdo nezastaví, běž k bráně.“

Megan ho s úzkostí pozorovala. Bezpečně došel k východu, a když zmizel z dohledu, Megan vstala a následovala ho.

Obecenstvo začalo buráčet, a tak se ještě otočila do ringu. Mladý matador ležel na zemi a býk nepřičetný bolestí do něj bodal ostrými rohy.

Temně rudá krev vsakovala do písku. Megan zavřela oči a tiše se modlila: Oh, blahoslavný Ježíši, slituj se nad tím mužem. Ať nezemře. Pánbůh jej krutě ztrestal, ale ať ho neponechá napospas smrti.

Amen. Otevřela oči, odvrátila se od arény a spěchala ven.

Jaime, Amparo a Felix na ni čekali u vchodu.

„Jdeme,“ pobídl je Jaime.

Vydali se na cestu.

„Co se stalo?“ chtěl vědět Felix.

„Vojáci zastřelili Tomase,“ odpověděl Jaime stručně. „Je mrtvý.“

A policie má Rubia. Pobodali ho v hospodské rvačce.“

Megan se pokřivovala. „A co se stalo se sestrou Terezou a sestrou

Lucií?“ ptala se plna úzkosti.

„Nevím.“ Obrátil se k ostatním. „Musíme sebou hodit.“ Podíval se na hodinky. „V bance bude rušno.“

„Jaime, snad by bylo lepší počkat,“ navrhoval Felix. „Bude pro nás nebezpečné přepadnout banku jen ve dvou a zrovna teď.“

Megan poslouchala a v duchu si říkala: To ho neodradí. A měla pravdu.

Všichni směřovali k velkému parkovišti za arénou. Když je Megan dohnala, Felix právě zkoušel modrý seat sedan.

„Ten by šel,“ konstatoval.

Chvilí se lopotil se zámkem, pak otevřel dveře a strčil dovnitř hlavu. Skrčil se pod volant a za moment nastartoval.

„Nastupte,“ postrčil je Jaime.

Megan tam rozpačitě stála. „Vy kradete auto?“

„Prokristapána,“ zasyčela Amparo. „Přestaň se chovat jako jeptiška a nastup.“

Muži si sedli dopředu, Jaime za volant. Amparo se škrábala na zadní sedadlo.

„Tak jedeš s námi nebo ne?“ naléhal Jaime.

Megan se nadechla a usadila se vedle Amparo. Vyrazili. Megan zavřela oči. Drahý Hospodine, kam mě to vedeš?

„Jestli ti to, sestro, pomůže,“ popichoval ji Jaime, „my jsme to auto neukradli. Zkonfiskovali jsme ho ve jméno baskické armády.“

Megan chtěla něco říct, ale rozmyslela si to. Stejně by tím nic nezměnila. Celou cestu do centra města mlčela.

Jde vyloupit banku, trápila se Megan v myšlenkách, a v očích Boha budu stejně vinna jako on. Pokřivovala se a začala tichou modlitbu.

Banka Banco de Bilbao je v přízemí devítiposchodového činžáku v ulici Calle de Cervantes na Plaza de Circular.

Když dojeli k budově, poručil Jaime Felixovi: „Nech puštěný motor. Kdyby byly nějaké trable, zmiz a jeď za ostatními do Logroría.“

Felix na něj překvapeně zíral: „O čem to mluvíš? Přece tam nepůjdeš sám? Jsou ve velké přesile, Jaime. Je to příliš nebezpečné.“

Jaime ho plácl po rameni. „Jestli mě mají dostat, stejně mě dostanou,“ řekl s úsměškem. Vystoupil z vozu.

Sledovali ho, jak vešel do obchodu s koženým zbožím vedle banky. O pár minut později se vynořil a v ruce nesl kufřík atašé. Pokynul jim a vešel do banky.

Megan taktak dýchala. Začala se modlit.

Modlitba je volání.

Modlitba je naslouchání.

Modlitba je útočiště.

Modlitba je přítomnost.

Modlitba je světlo víry v Ježíše.

Jsem klidná a v duši mám mír.

Nebyla vůbec klidná a naplněná mírem.

Jaime Miró prošel dvojími dveřmi vedoucími do vestibulu banky.

Uvnitř, hned nad vchodem, vysoko na stěně, postřehl bezpečnostní kameru. Jen po ní mrkl a pak zhodnotil situaci v hale. Za přepážkami vedlo schodiště nahoru do druhého patra, kde pracovali za stoly úředníci. Už bylo krátce před zavírací dobou a pohybovala se zde spousta klientů, kteří chtěli ještě provést své platby a transakce. Před třemi pokladnami stály fronty lidí a Jaime si všiml, že někteří zákazníci nesli balíčky.

Postavil se do fronty a trpělivě čekal, až na něj přijde řada.

Když přistoupil k pokladně, příjemně se usmál: „Buenas tardes.“

„Buenas tardes, señore. Co pro vás dnes mohu udělat?“

Jaime se naklonil k okýnku a vyndal z kapsy složený plakát. Podal ho pokladnímu. „Mohl byste se na to podívat, prosím?“

Pokladní se usmál: „Samozřejmě señore.“

Rozložil ho a vytřeštil zrak. Nervózním pohledem se podíval na

Jaime.

„Je to ale podoba, že?“ řekl Jaime tiše. „Jak se dovídáš, zabil jsem hodně lidí, takže jeden navíc už ani nebude vadit.“

Rozumíš, že?“

„N...naprosto... mám rodinu. Snažně vás prosím...“

„Před rodinou mám úctu, takže ti řeknu, co máš pro mě udělat, a ušetřím tvým dětem otce.“ Jaime přistrčil pokladníkovi kufřík.

„Napln ho. Tiše a rychle. Jestli si ale skutečně myslíš, že peníze jsou cennější než tvůj vlastní život, pak běž a spusť alarm.“

Pokladník zavrtěl hlavou. „Ne, ne, ne.“

Třesoucíma se rukama začal ze zásuvky pokladny vybírat peníze a cpát je do kufříku.

Když kufřík naplnil, posunul ho k Jaimovi: „Tady to máte, señore. S...slibuju, že nespustím žádný alarm.“
„To je od tebe velice moudré. A řeknu ti proč, amigo.“ Obrátil se a ukázal na ženu středního věku na konci fronty, držící v rukou balíček zabalený v hnědém papíře. „Vidíš tu ženu? Patří k nám. V tom balíčku je bomba. Kdyby zazněl alarm, okamžitě ji odpálí.“
Pokladník zbledl ještě víc. „Prosím ne!“
„Počkáš deset minut od chvíle, kdy opustí banku, a pak se teprve hneš z místa,“ varoval ho Jaime.
„Při životě svých dětí,“ šeptal pokladník.
Jaime se zastavil u dámy s balíčkem.
„Musím vám složit poklonu,“ řekl jí. „Ty šaty vám nesmírně sluší.“
Zapýřila se. „Děkuji, señore - gracias.“
„De nada.“
Jaime pokynul pokladníkovi a kráčel zvolna z banky. Potrvá tak čtvrt hodiny, než ta žena vyřídí své věci. Do té doby budou za horami.
Když vyšel ven a dal se směrem k vozu, Megan málem omdlela úlevou.
Felix Carpio se štířil. „Tomu bastardovi to vyšlo. Promiň, sestro.“

Megan snad nikoho v životě tak ráda neviděla živého a zdravého.
Dokázal to. A úplně sám. Až to budu vykládat sestrá! A pak si vzpomněla. Nikomu to nikdy nesmí říct. Až přijde do kláštera, nebude po celý zbytek života moci na nikoho promluvit. Měla z té představy zvláštní pocit.
Jaime řekl Felixovi: „Posuň se, amigo. Budu řídit.“ Kufřík hodil na zadní sedadlo.
„Všechno proběhlo bez problémů?“ zeptala se Amparo.
Jaime se rozesmál. „Nemohlo to jít líp. Nesmím zapomenout poděkovat plukovníkovi Acocovi za tu výzvu.“
Vůz se rozjel dolů ulicí. Na prvním rohu zabočil Jaime do ulice
Calle de Tudela. Náhle se jakoby odnikud vynořil policista. Objevil se před vozem a ukázal zastavit. Jaime šlápl na brzdu. Megan se rozbušilo srdce.
Policajt přistoupil k vozu.
„Nějaký problém, šéfe?“
„Problém je v tom, že jste vjel do jednosměrné ulice. Pokud neprokážete, že jste oficiálně slepý, máte problém.“ Ukázal na značku při vjezdu do ulice. „Značení je zde jasné. Předpokládá se, že motoristé značku respektují. Proto tady taky je, že?“
Jaime se omlouval: „Prosím tisíckrát za prominutí. Byli jsme tak zabráni s kamarádem do řeči, že jsem si ji nevšiml.“
Policista se naklonil do řidičova okénka. Pozorně se na něj zadíval a zatvářil se poněkud rozpačitě.
„Buďte tak laskav a ukažte mi svůj řidičský průkaz prosím.“
„Jistě.“
Sáhl pod bundu pro revolver. Felix byl okamžitě taky připraven k akci. Megan zatajila dech.
Jaime předstíral, že hledá po kapsách. „Vím, že jsem ho tady měl.“
V tom okamžiku se ozval z náměstí hlasitý křik a policista se otočil tím směrem. Na rohu mlátil pěstmi muž nějakou ženu.
„Pomoc!“ křičela. „Pomozte mi! On mě zabije!“
Policista zlomek vteřiny zaváhal. „Počkejte zde,“ nařídil, a spěchal dolů ulicí.

Jaime zařadil rychlost a šlápl na plyn. Vůz vystřelil dolů jednosměrkou, vyhýbaje se vozům zuřivě na ně troubícím z protisměru.
Na rohu odbočili na most, který je vyvedl na Avenida Sanchez Arjona a po ní ven z města.
Megan bez dechu hleděla na Jaima a křížovala se.
„Zabil...zabil bys toho policajta, kdyby nebylo toho přepadení?“
Jaime se neobtěžoval s odpovědí.
„Tu ženu nikdo nepřepadl, sestro,“ vysvětlil jí Felix. „Byli to naši lidé. Nejsme sami. Máme hodně přátel.“
Jaime se tvářil ponuře. „Toho auta se co nejrychleji musíme zbavit.“
Opouštěli předměstí Valladolidu. Jaime odbočil na N620, dálnici na Burgos, směr Logroño. Dával pozor, aby nepřekročil povolenou rychlost.
„Zbavíme se ho hned za Burgosem,“ oznámil.
Stále nemohu věřit, že to všechno skutečně prožívám, přemítala Megan.
Uprchla jsem z kláštera, prchám před vojáky, cestuji v ukradeném autě se zločinci, kteří právě vyloupili banku. Můj Pane, co se mnou dále zamýšlíš?

Kapitola 31.

Plukovník Ramón Acoca a šest dalších mužů GOE projednávali strategii dalšího postupu a studovali velkou mapu kraje.
Zjizvený obr poznamenal: „Je jisté, že Miró směřuje na sever do Baskicka.“
„To znamená Burgos, Vitoria, Logroño, Pamplona nebo San Sebastian.“
San Sebastian, rozhodl Acoca pro sebe. Ale musím ho chytit, dřív než se tam dostane.
Stále slyšel ten hlas v telefonu: Přetahujete lhůtu. Nemůže si dovolit neuspět.
Uháněli zvlněnou krajinou, která napovídala, že se blíží k Burgosu.

Jaime mlčel. Nakonec promluvil k Felixovi. „Felixi, až se dostaneme do San Sebastianu, chci zařídit, aby se Rubio dostal z rukou policie.“

Felix souhlasně přikývl. „To bude milé. Připraví je to o rozum.“

„A co sestra Lucia?“ zeptala se Megan.

„Cože?“

„Neřikal jsi, že byla taky zatčena?“

„To jo. Ale ukázalo se, že sestra Lucia je kriminálnice obviněná z vraždy,“ informoval ji Jaime sarkastickým tónem.

Ta zpráva Megan šokovala. Vzpomněla si, jak je Lucia přemluvila, aby utekly z kláštera a schovaly se v horách. Měla sestru Lucii ráda.

„Ale když osvobodíte Rubia, měli byste osvobodit i ji,“ trvala zarputile na svém.

Co je to za čertovskou jeptišku? hádal stále Jaime.

Vlastně měla pravdu. Vyfouknout jim pod nosem Rubia i Lucii by byla skvělá propaganda a lahůdka pro tisk.

Amparo byla pohroužená do zarytého mlčení.

Znenadání se před nimi objevily v dálce tři vojenské vozy plné vojáků.

„Pro jistotu odbočíme,“ rozhodl se Jaime.

Na nejbližší křižovatce se dali po NI20 na východ.

„Před námi je Santo Domingo de la Calzada. Je tam starý opuštěný hrad. V něm můžeme přespat.“

Už teď mohli vidět vysoko na kopci jeho obrysy. Jeli po vedlejší silnici, aby minuli město, a brzy se hrad zvedal přímo před nimi.

O pár set metrů dál se lesklo klidné jezero.

Jaime zastavil. „Všichni vystoupit.“

Když byli venku, Jaime natočil volant dolů z kopce na jezero, povolil brzdu a všichni sledovali, jak vůz mizí pod hladinou.

Megan se už už chtěla zeptat, jak se dostanou do Logroña. Ale ovládla se. Hloupá otázka. Ukradne další auto, samozřejmě.

Skupina se vydala prozkoumat opuštěný hrad. Byl obehnán ohromnou kamennou zdí a na každém rohu byla věžička.

„Za starých časů,“ vykládal Felix Megan, „zde princové věznili své nepřátele.“

A Jaime je státní vězeň, takže kdyby ho chytili, není pro něj žádné vězení, jen smrt. A on se jí nebojí. Připomněla si jeho slova:

Věřím v to, za co bojuju. Věřím svým mužům a svým zbraním.

Vystoupili po kamenných schůdkách k hlavní bráně. Železná vrata byla už tak zrezavělá, že stačilo trochu zatlačit, a protáhli se na kamenné nádvoří.

Hrad připadal Megan ohromný. Všude vedly úzké chodby k pokojům, ve zdech byly střílny, aby obránci hradu mohli odrážet nepřitele.

Další kamenné schody vedly do druhého patra, kde bylo další claustro, vnitřní patio. Stále užší schody vedly ještě výše do třetího a čtvrtého patra. Hrad byl opuštěný.

„Fajn, aspoň tady bude spousta místa ke spaní,“ konstatoval s humorem Jaime. „Já s Felixem sejdeme poohlédnout po něčem k jídlu.“

Vy si zatím vyberte ložnice.“

Muži už zase mizeli v přízemí.

Amparo se obrátila k Megan: „Pojd, sestro.“

Megan všechny pokoje uspokojovaly. Byly to prázdné kamenné kobky, chladné a strohé, některé menší, jiné větší.

Amparo si vybrala tu největší místnost. „My s Jaimem budeme spát tady.“ Pak se jedovatě zeptala: „Chceš spát s Felixem?“

Megan se na ni mlčky podívala.

„Nebo bys dala přednost Jaimovi?“ Amparo přistoupila těsně k Megan. „Nedělej si laskominy, sestro. Ten je pro tebe moc dobrý.“

„Nemusíš se strachovat, nemám zájem.“ Ale přestože to tak řekla, napadlo Megan, zda je Jaime skutečně pro ni moc dobrý.

Chlapi se vrátili asi za hodinu se dvěma zajíci a otepí dřeva na oheň. Felix za sebou zahákl zástrčku na dveřích. Megan pozorovala, jak v obrovském krbu rozdělali oheň, Jaime stáhl zajíce a v krbu na rožni je opékal.

„Je nám skutečně líto, dámy, že vám nemůžeme nabídnout lepší hostinu,“ šprýmoval Felix, „ale dopřejeme si ji v Logroňu. Mezitím... ať vám chutná.“

Když dojedli hubenou večeři, Jaime řekl: „Jde se spát. Chci ráno vyrazit co nejdřív.“

„Pojď, querido. Vybrala jsem ložnici pro nás,“ vybídla ho Amparo.

„Bueno. Jdeme.“

Megan se za nimi dívala, jak vystupují ruku v ruce do patra.

Felix se jí zeptal: „Vybrala sis pokoj, sestro?“

„Ano. Dík.“

„Dobrá.“

Šli nahoru.

„Dobrou noc,“ popřála mu Megan.
Podal jí spací pytel. „Dobrou noc, sestro.“
Chtěla se Felixe zeptat na Jaima, ale rozmyslela si to. Jaime by si mohl myslet, že strká do všeho nos, a z nějakého důvodu jí velice záleželo na tom, co si o ní myslí. To je fakt divné, uvažovala o sobě. Je terorista, vrah, lupič a bůhvíco ještě a mně záleží na tom, co si o mně myslí.
Přestože ho tak brala, věděla, že zde je ještě druhá stránka věci. Je bojovníkem za svobodu. Vylupuje banky, aby získal peníze na zbraně pro své lidi. Riskuje život pro něco, v co věří. Je to hrdina.
Když Megan míjela jejich ložnici, zaslechla, jak se oba smějí.
Vstoupila do své malé kamenné místnůstky, v níž měla strávit noc, a poklekla na chladnou kamennou zem. „Drahý Bože, odpusť mi...“
Odpusť mi co? Co jsem udělala zlého?
Poprvé v životě se Megan nebyla schopna modlit. Slyší ji Bůh?
Zavrtala se do Felixova spacího pytle, jenže spánek jí byl té noci tak vzdálený jako ty chladné hvězdy, které na ni blikaly úzkým okénkem.
Co zde vlastně dělám? ptala se. Myšlenky se jí zatoulaly zpátky do kláštera... do sirotčince. A před sirotčincem? Proč jsem se tam ocitla? Snad přece jen nevěřím, že můj otec byl chrabrý voják nebo toreador? Ale nebylo by úžasné se to dozvědět?
Už téměř začalo svítat, když ji přece jen spánek ukoľébal.

Ve vězení v Arandě de Duero byla Lucia Carminová osobnost.
„Jsi velká ryba v malém rybníku,“ přiznal jí dozorce. „Italská vláda pro tebe posílá zvláštní eskortu. Rád bych tě sám eskortoval k sobě domů, bonitaputa. Copak zlého jsi provedla?“
„Uřizla jsem koule chlapovi, co mi říkal bonita puta. Řekni mi radši, jak se vede mému příteli?“

„Přežije.“
Lucia tiše děkovala Bohu. Rozhlédla se kolem po kamenných zdech své ponuré šedivé cely a starala se: Jak se odtud k čertu dostanu ven?

Kapitola 32.

Zpráva o bankovní loupeži se rozšířila mezi policejními orgány běžným způsobem, takže se ji plukovník Acoca dozvěděl od poručíka policie až za dvě hodiny.
Za další hodinu už byl zcela nepřítelný plukovník ve Valladolidu.
To zpoždění ho uvádělo v zuřivost.
„Proč jste mě neinformovali okamžitě?“
„Je mi líto, plukovníku, ale nikdy se nám nestalo, že...“
„Tak vy ho máte v rukou a necháte ho klidně jít!“
„To nebyla naše...“
„Pošlete mi toho pokladníka.“
Pokladník vešel dovnitř, vědom si své momentální důležitosti.
„Přistoupil právě k mému okénku. Hned jsem podle jeho pohledu poznal, že je to zabiják.“
„Víte naprosto jistě, že ten muž, co po vás chtěl peníze, byl Jaime Miró?“
„Stoprocentně. Dokonce mi ukázal tu výzvu na plakátě. Byl to...“
„Přišel do banky sám?“
„Ano. Ukázal sice na jednu ženu v řadě a říkal, že patří k jejich gangu, ale jakmile odešel, poznal jsem v ní naši pravidelnou klientku, sekretářku...“
Plukovník Acoca se netrpělivě ptal dál: „Když Miró odcházel, všiml jste si, kterým šel směrem?“

„Vyšel předními dveřmi.“
Rozhovor s dopravním policistou byl podobně neúčinný.
„Byli čtyři, plukovníku. Jaime Miró a další muž a pak dvě ženy vzadu.“
„Kterým směrem jeli?“
Policista se zamyslel. „Jakmile vyjeli z jednosměrky, mohli jet kterýmkoliv směrem.“ Náhle se rozzářil. „Přesto vám ale mohu popsat ten vůz.“
Plukovník Acoca znechuceně zavrtěl hlavou. „Neobtěžujte se.“
Zdalo se jí, že slyší hlasy davu, který si pro ni přichází, aby ji upálil u kůlu za to, že vyloupila banku. To nebylo pro mě. Bylo to pro ostatní. Hlasy sílily.
Megan otevřela oči, posadila se a rozhlížela se po neznámých zdech hradní ložnice. Ty hlasy byly skutečné. Doléhaly z venku.
Megan vstala a spěchala k okénku. Přesně pod nimi byl před hradem rozložen tábor vojáků. Megan přepadla panika. Chytili nás.
Musím najít Jaima.
Chvátala k místnosti, kde spala Amparo a Jaime, nakoukla dovnitř, bylo tam však prázdné. Běžela dolů do haly v přízemí. Jaime a Amparo stáli u zavřených dveří a něco si šeptali.

Přiběhl Felix „Kontroloval jsem zadní trakt. Neexistuje odtud žádný jiný východ.“

„A co okna?“

„Jsou maličká. Můžeme se dostat ven jen předními dveřmi.“ Kde jsou vojáci, doplnila v duchu Megan. A jsme v pasti.

„To máme, hergot, zatracenou smůlu, že si museli vybrat zrovna tohle místo,“ zaklel Jaime.

„Co budeme dělat?“ zašeptala Amparo.

„Nemůžeme dělat nic, musíme zůstat, kde jsme, a čekat, až odtáhnou. Jestli...“

V ten moment se ozvalo hlasité zaklepání na dveře. „Otevřete,“ ozval se autoritativní mužský hlas.

Jaime si s Felixem vyměnili pohledy a beze slov sáhli po zbraních.

„Víme, že je někdo uvnitř. Otevřete,“ ozvalo se znovu.

„Jděte z cesty,“ pokynul Jaime Amparo a Megan.

Je to beznadějně, pomyslela si Megan. Amparo se postavila za Jaima a Felixe. Musí tam být tučet vojáků. Nemáme žádnou šanci.

„Díky Bohu, že jste přišli!“ vykřikla. „Musíte mi pomoci.“

Kapitola 33.

Voják hleděl na Megan. „Kdo jste? Co zde děláte? Já jsem kapitán

Rodriguez. Hledáme...“

„Přišel jste právě včas,“ popadla ho za ruku. „Moji dva malí chlapci blouzní v tyfové horečce. Musím je dostat k doktorovi. A vy mi jistě pomůžete.“

„Tyfová horečka?“

„Ano.“ Megan jej táhla za ruku. „Je to hrozné. Jsou v jednom ohni. Po celém těle mají boláky a je jim strašně zle.

Přivedte svoje muže, ať je vezmou...“

„Señoro! Vy jste se snad zbláznila! To je přece silně nakažlivé!“

„To je jedno. Potřebuju pomoc! Jinak děti umřou.“ Stále ho tahala za ruku.

„Běžte ode mě dál!“

„Přece mě tu nemůžete tak nechat. Co mám dělat?“

„Jděte dovnitř a zůstaňte tam, dokud nepošleme doktora s ambulancí.“

„Ale...“

„Je to rozkaz, señoro. Jděte dovnitř.“

„Seržante, zrušte tábor! Jdeme dál!“ volal k mužstvu.

Megan zavřela dveře a vysíleně se o ně opřela.

Jaime na ni zíral v němém úžasu. „Kristepane, to bylo fantastické.

Kde ses naučila tak lhát?“

Megan se k němu obrátila a vydechla. „Když jsem žila v sirotčinci, museli jsme se umět bránit. Doufám, že mi Bůh promine.“

„Mělas vidět ten jeho výraz.“ Jaime vypukl v smích. „Tyfová horečka! Ježíšikriste!“ Všiml si, jak se Megan zatvářila.

„Promiň, sestro.“

Z podhradí k nim vítr přinášel hluk, jak se vojáci balili a připravovali k odchodu.

Když jednotky odtáhly, Jaime řekl: „Policie se přihrne co nevidět.

Mimochodem, máme schůzku v Logroňu.“

Za čtvrt hodiny po odchodu vojska Jaime rozhodl: „Bylo by nejbezpečnější vypadnout co nejrychleji. Podívej se, co se dá pořídit ve městě,“ řekl Felixovi. „Nejlíp by vyhovoval sedan.“

Felix se zašklebil: „Žádný problém.“

O půl hodiny později už uháněli v šedivém sedanu k východu.

Megan se nestačila divit, že ji usadili vedle Jaima. Felix s Amparou seděli vzadu. Jaime s úsměvem zašilhal po Megan.

„Tyfová horečka.“ A zase se rozesmál.

Megan se usmívala. „Ale vycouval bleskově, ne?“

„Říkáš, že byla v sirotčinci, sestro?“

„Ano.“

„Kde?“

„V Ávile.“

„Nevypadáš na Španělku.“

„Říkají to.“

„Muselo to být pro tebe peklo být tam zavřená.“

Byla vyplašená tím nenadálým zájmem. „Mohlo být,“ odpověděla. „Ale nebylo.“ Zpříjemňovala jsem si to, doplnila pro sebe.

„Máš tušení, kdo můžou být tvoji rodiče?“

Megan spustila: „Oh, ano. Otec byl odvážný Angličan, jezdil v době občanské války s ambulancí na straně loajalistů.

Matka zahynula v boji a mě odložili přede dveřmi jedné farmy.“ Zachvěla se.

„Nebo mohl být můj otec záhadný princ, který se zamiloval do krásné venkovské dívky, a zřekli se mě, aby se vyhnuli skandálu.“

Jaime po ní koukl a mlčel.

„Já...“ zarazila se. „Nevím, kdo byli moji rodiče.“

Chvilí jeli mlčky.

„Jak dlouho jsi byla v klášteře?“

„Asi patnáct let.“

Užasle vydechl: „Panebože!“ Pak se rychle omlouval: „Promiň, sestro, ale připadám si, jako bych mluvil s někým z jiné planety. Ty asi vůbec nemáš představu, co se ve světě dělo za těch patnáct let.“

„Jsem si jista, že to, co se udalo, je jen dočasné. Zase se to změní.“

„Chceš pořád zpátky do kláštera?“

Otázka Megan zaskočila.

„Jistě.“

„Ale proč?“ Jaime se rozmáchl. „Mám na mysli... je přece tolik věcí, které ti tam za tou zdí musejí scházet. Hudba, poezie. Vždyť

Španělsko dalo světu Cervantese a Picassa, Lorku, Pizarra, DeSota,

Corteze. Je to magická země.“

Kupodivu, jako by z toho muže pro tu chvíli vyzařovalo něžné teplo, bodrá žvialnost.

Neočekávaně řekl: „Promiň, sestro, že jsem si tě dříve nevšímal.“

Nebylo to nic osobního. Ale mám velice špatnou zkušenost s církví.“

„Tomu lze těžko uvěřit.“

„Ale věř tomu.“

V mysli se mu opět začal odvíjet proud vzpomínek na hořící Guerniku, opět slyšel výkřiky hrůzy mísící se s burácením padajících bomb. Jediné útočiště byl chrám.

Kněz zamkl dveře. Nepustí nás dovnitř.

A smrtonosná sprška kulek mu zabila otce, matku i sestry. Ne.

Nebyly to ty kulky, upřesnil si Jaime. Byla to církev.

„Ta tvoje církev stála na straně Franka a mlčela, když se na civilním obyvatelstvu páchala zvěrstva.“

„Církev určitě protestovala,“ oponovala mu Megan.

„Ne. Až do té doby, dokud falangisti nezačali znásilňovat jeptišky, vraždit kněze a vypalovat kostely. Pak se konečně papež s Frankem rozešel. Ale to už nemohlo vzkřísit moje rodiče ani sestry.“

Rozhořčenost v jeho hlase byla až lekající.

„Je mi to líto. Bylo to dávno. Teď už je po válce.“

„Není. Pro nás ne. Vláda nám stále upírá práva na národní baskickou vlajku, nemůžeme slavit své národní svátky ani mluvit svým jazykem. My žijeme, sestro, stále v diskriminaci. A budeme bojovat, dokud se nám opravdu nezávislost nepodaří získat. Ve Španělsku žije jeden a půl miliónu Basků a ve Francii ještě o sto padesát tisíc víc.

Chceme samostatnost - ale tvůj Bůh má příliš mnoho jiných starostí, než aby nám pomohl.“

„Bůh není na ničí straně. Bůh je v každém z nás. Každý jsme Jeho součástí, a když ho chceme zavrhnout, zavrhneme sami sebe,“ pronesla Megan vážně.

K jejímu překvapení se Jaime usmál. „Máme hodně společného, sestro.“

„Myslíš?“

„Možná věříme každý v něco odlišného, ale věříme vášnivě. Většina lidí žije, aniž se o něco skutečně hluboce zajímá. Ty jsi zasvětila svůj život Bohu; já svému boji. Ale oba pro věc žijeme.“

A Megan si pomyslela: Žiju skutečně v Bohu? A když ano, tak proč jsem tak ráda ve společnosti tohoto muže? Měla bych myslet jen na to, abych už byla zpátky v klášteře. Ale Jaime Miró měl v sobě nějaký magnet, kterým ji k sobě přitahoval. Je jako Manoleta?

Riskuje život, protože nemá co ztratit?

„Co by se s tebou stalo, kdyby tě chytili?“ zeptala se.

„Popraví mě,“ odpověděl tak věcně, že se jí v první chvíli zdálo, že špatně rozuměla.

„Nebojíš se?“

„Samozřejmě že se bojím. Všichni se bojíme. Nikdo z nás nechce umřít, sestro. I tak se s tvým Bohem brzo setkáme. Není tedy třeba zbytečně spěchat.“

„Tos prováděl tak hrozné věci?“

„Záleží na názoru. Podle toho, kdo je u moci. Buď tě považují za patriota, nebo za rebela. Nynější vláda nás má za teroristy. My si říkáme bojovníci za svobodu. Jean Jacques Rousseau řekl, že svoboda znamená mít možnost vybrat si své vlastní okovy. Já chci tuhle svobodu.“ Chvilí si ji prohlížel. „Ale tebe to nemusí zajímat, ne? Jakmile jednou budeš zase zpátky v klášteře, náš svět ti bude cizí.“

Je to pravda? Teď je její život naprosto vzhůru nohama. Vzdala se svobody? Chtěla by toho tolik vědět, tolik se naučit. Měla pocit jako malíř stojící před čistým plátnem, rozhodnutý malovat nový život.

Jestliže se vrátím do kláštera, uvažovala, budu zase odříznuta od života. A třebaže s tím počítala, slovo jestliže ji konsternovalo. Když se vrátím do kláštera, opravila se. Pochopitelně, že se tam vrátím.

Vždyť nemám, kam bych jinam šla.

Na noc se utábořili v lese.

„Jsme asi třicet mil od Logroña a s přáteli se máme setkat za dva dny. Bude pro nás jistější zůstat raději na cestě. Takže zítra se vydáme směrem na Vitoriu. Další den dojdeme do Logroña a za pár hodin potom budeš, sestro, v klášteře v

Mendavii,“ oznámil Jaime.

Navždy. „A ty budeš v bezpečí?“ zeptala se Megan.

„Máš starost o mou duši, nebo tělo?“

Zarděla se.

„Nic se mi nestane. Zanedlouho překročíme hranici do Francie.“

„Budu se za tebe modlit,“ slíbila mu.

„Díky,“ odpověděl skřípavě. „Budu myslet na to, že se za mě modlíš a budu se cítit bezpečněji. Teď běž spát.“

Megan se chystala uložit se a vtom si všimla, jak na ni upřeně z okraje mýtiny pohledem plným nenávisti hledí Amparo.

Nikdo mi nevezme mého muže. Nikdo.

Kapitola 34.

Brzy ráno následujícího dne dosáhli předměstí Nanclares, malé vesnice na západ od Vitorie. Dojeli k benzínové pumpě se servisem.

Mechanik právě pracoval na nějaké opravě. Jaime zajel do haly.

„Buenos días“ pozdravil mechanik. „Máte trable?“

„Kdybych věděl, jak na to,“ stěžoval si Jaime, „opravil bych to sám. Ten krám je užitečný asi jako tvrdohlavý osel.

Štěká jak stará ženská a nechce se mu makat.“

„To vypadá jako moje stará,“ culil se mechanik. „Nejspíš to bude v karburátoru, señore.“

Jaime pokrčil rameny. „V autech se vůbec nevyznám. Jenom vím, že mám zítra v Madridu důležitou schůzku. Dáte to do odpoledne do pořádku?“

„Mám ještě dvě zakázky, señore, ale...“ konec věty mu zůstal na jazyku.

„S radostí vám zaplatím dvojnásobně.“

Mechanik se rozzářil. „Stačí ve dvě?“

„Senzační. Zajdeme se najíst a ve dvě jsme zpátky.“

Ostatní užasle poslouchali. „Máme štěstí,“ poznamenal k nim Jaime: „Ten dobrý muž nám dá vůz do pořádku. Jdem se nablábnout.“

Vystoupili z vozu a následovali ho dolů ulicí.

„Ve dvě,“ volal za nimi mechanik.

„Ve dvě.“

Když byli z doslechu, Felix se podívil: „Co blázníš? Vždyť s autem vůbec nic není.“

Až na to, že ho bude hledat policie, odpověděla mu v duchu Megan. Ale budou ho hledat na silnicích, ne v servisu.

Bylo chytré se ho zbavit.

„Do dvou hodin budeme pryč, ne?“ zeptala se.

Jaime po ní mrknul a uchechtl se. „Musím si zavolat. Počkejte tu.“

Amparo ho vzala za paži. „Půjdu s tebou.“

Megan s Felixem se za nimi dívali.

Felix se podíval na Megan a řekl: „Vycházíte s Jaimem dobře, že?“

„Ano,“ odpověděla nesměle.

„Není snadné se v něm vyznat. Ale je čestný a odvážný. A taky starostlivý. Nepoznal jsem nikoho podobného. Řeknu ti, jak mi zachránil život.“

„To mě zajímá.“

„Před pár měsíci popravila vláda šest našich lidí. Na oplátku se

Jaime rozhodl vyhodit do vzduchu přehradu v Puente la Reina, jižně od Pamplony. Město pod přehradou bylo sídlem vojenského velení.

Pohybovali jsme se v noci, ale někdo dal GOE avízo a Acocovi lidé zajali tři z nás. Byli jsme odsouzeni k smrti. Snad ani armádě by se nepodařilo zdolat věznic, ale Jaime si našel způsob. Dal v Pamploně vypustit býky a ve všeobecném zmatku dva z nás dostal z věznic ven. Třetí byl už po smrti. Ubili ho Acocovi muži. Jaime je skutečně vzácný člověk, sestro.“

Když se Jaime s Amparo vrátili, zeptal se Felix: „Co je nového?“

„Přátelé nás zavezou do Vitorie.“

Za půl hodiny se objevil nákladák s plachtou.

„Vítejte,“ pozdravil je řidič. „Naskočte si.“

„Díky, amigo.“

„Pro mě je potěšením vám pomoci, señore. Dobře, že jste zavolali. Vojáci se hemží všude kolem jako blechy. Není pro vás bezpečné pohybovat se jen tak venku.“

Vyšplhali se do zadní kabiny vozu a rozjeli se na severovýchod.

„U koho zůstanete?“ ptal se řidič.

„U přátel.“

Megan se to líbilo. Nemůže nikomu věřit. Ani těm, co mu pomáhají. Jak taky může? Stále je v nebezpečí. Přemýšlela o tom, jak to pro Jaima musí být hrozné žít stále na útěku. A to jen proto, že věří ve svůj ideál a je ochoten pro něj zemřít. Jak to říkal? Rozdíl mezi patriotem a rebem záleží na tom, kdo je právě u moci.

Cesta byla příjemná. Plátěná střecha jim poskytovala bezpečí a Megan si uvědomila, v jakém napětí stále byla, když šli

přes otevřenou krajinu s vědomím, že jsou pronásledováni. A Jaime žije v takovém napětí stále. Musí to být silný muž. Bavili se spolu volně, jako by se znali léta. Amparo Jironová poslouchala, nezúčastněně mlčela.

„Když jsem byl chlapec,“ vykládal Jaime Megan, „chtěl jsem být astronomem.“

Megan byla zvědavá. „Co tě přimělo...?“

„Viděl jsem umřít rodiče a sestry, vraždit přátele a nechtěl jsem se už dívat na ty krvavé zločiny na zemi. Hvězdy byly pro mě způsobem úniku. Byly vzdálené milióny světelných let a já jsem sníval o tom, že uniknu z téhle planety a poletím k nim.“

Tiše ho pozorovala.

„Jenže není úniku, že? Nakonec se všichni musíme postavit tváří v tvář zodpovědnosti. Tak jsem se vrátil zpátky na zem. Kdysi jsem věřil, že jeden člověk nemůže moc změnit. Nyní vím, že už to není pravda. Ježíš to dokázal, Muhammad a Gándhí, Einstein i Churchill.“ Trpce se usmál. „Abys mi rozuměla, sestro. Nechci se s nimi srovnávat. Ale v rámci svých malých možností dělám, co dokážu.“

A myslím si, že by všichni měli dělat, co nejlíp dokážou.“

A Megan přemýšlela, zda ta slova byla míněna i na ni osobně.

„Když jsem se rozloučil s hvězdami, studoval jsem stavitelství.“

Stavěl jsem budovy, některé z nich teď zase vyhazuju do vzduchu. Je to ironie, ale je to tak.“

Do Vitorie dojezдили za soumraku.

„Kde vás mám vyklopotit?“ ptal se řidič.

„Tam na rohu, amigo.“

Řidič přikývl. „Dobrá. Pokračujte v boji za dobrou věc.“

Jaime pomohl Megan sestoupit. Amparo ho propalovala vzteklým pohledem. Nedovolila svému muži dotknout se jiné ženy. Je to hnusná děvka, zuřila. A Jaime je do té zkurvené jeptišky celý pryč.

To ale nevydrží dlouho. Stejně brzo zjistí, že je k ničemu. Potřebuje pořádnou ženskou.

Skupina se ubírala postranními ulicemi, ostražitě připravena na jakékoliv potíže. Za dvacet minut došli k jednoposchodovému domu v úzké ulici, obehnanému vysokým plotem.

„To je ono,“ řekl Jaime. „Zde přespíme a zítra za tmy vyrazíme.“

Vešli brankou k domovním dveřím. Jaime chvilku manipuloval se zámekem, ale brzy byli uvnitř.

„Komu patří ten dům?“ ptala se Megan.

„Nějak moc se vyptáváš,“ zarazila ji Amparo. „Můžeš být vděčná, že jsi s námi a žiješ.“

Jaime koukl po Amparo. „Má právo se zeptat.“ A odpověděl Megan. „Žije zde jeden přítel. Teď jsme v Baskicku. Už se nám bude cestovat snadněji. Všude jsou kamarádi, všímají si a chrání nás. Pozitíří budeš v klášteře.“

Megan pocítila smutné zamrazení. Co to se mnou je? ptala se sama sebe. Nepochybně chci zpátky. Odpusť mi, Hospodine, a doved mě do Tvého bezpečí.

„Mám hlad,“ postěžoval si Felix. „Koukněme se, co nám nechali v kuchyni.“

Byla důkladně zásobena.

„Máme tam spoustu jídla. Připravím delikatesní večeři,“ řekl Jaime a usmál se na Megan. „Myslím, že si to zasloužíme, ty ne?“

„Nevěděla jsem, že muži vaří.“

Felix se rozesmál. „Baskičtí muži se pyšní svým kuchařským uměním. Budeš příjemně překvapena. Uvidíš.“

Podávali Jaimovi potřebné ingredience a sledovali, jak připravuje lečo z čerstvé osmažené papriky, rajčat a plátků bílé cibule, vajíček

a šunky. Kuchyní se šířila příjemná vůně. „Voní to lahodně,“ libovala si Megan.

„A to je teprve předkrm. Připravím ti věhlasné baskické jídlo, pollo al chilindrón.“

Neřekl pro nás, postřehla Amparo. Řekl pro tebe. Pro tu děvku.

Jaime nakrájel plátky kuřecího masa, posypal je solí a pepřem, osmahl na rozpáleném oleji, zatímco v další pánvi osmažil cibuli, česnek a rajčata. „Teď to necháme půl hodiny dusit.“

Felix našel láhev vína. Rozdal sklenice. „Červené Rioja. Bude ti chutnat.“ Podal Megan sklenici. „Na zdraví, sestro.“

Naposled pila víno u svatého přijímání. „Díky.“

Megan zvolna pozvedla sklenici ke rtům a usrkla. Bylo lahodné.

Usrkla znovu a cítila, jak se jí útroby rozlévají teplo. Bylo jí nádherně. Musím se všeho ještě nabažít, za chvilku to skončí.

Během večeře byl Jaime neobvykle duchem nepřítomný.

„Co tě trápí, amigo! zeptal se Felix.

Jaime okamžik váhal. „Máme v našem hnutí zrádce.“

Jídlnou se rozhostilo hrozivé ticho.

„Proč... proč si to myslíš? Naléhal Felix.

„Plukovník Acoca je nám stále příliš blízko.“

Felix se otřásl. „Je jako liška a my zajíci.“

„Je v tom něco víc.“

„Co tím myslíš?“ ozvala se Amparo.

„Když jsme se chystali vyhodit do vzduchu vodní nádrž v Puente la Reina, někdo dal Acocovi avízo.“ Podíval se na Felixe. „Ten pak nalíčil past a chytil Ricarda a Zámoru. Kdybych se nebyl tenkrát opozdil, dopadl bych stejně. A dříve, co se stalo nedávno v zájezdním hostinci.“

„Ale tenkrát jsi slyšel hostinského telefonovat,“ připomněla mu Amparo.
Jaime přikývl. „Jo. Protože jsem cítil, že se něco nedobrého děje.“
Amparo se zatvářila zádušně. „Kdo si myslíš, že to je?“

Jaime zakroutil hlavou. „Nejsem si jist. Někdo, kdo zná všechny naše plány.“
„Tak je změňme,“ navrhovala Amparo. „Setkáme se s ostatními v Logroňu a vynecháme Mendavii.“
Jaime se podíval na Megan. „To ne. Musíme sestru dopravit do kláštera.“
Megan po něm blýskla očima a pomyslela si: Už pro mě udělal tolik. Nesmí se vystavovat ještě většímu nebezpečí než doposud.
„Jaime, nemůžu...“
Věděl, co mu chce říct, a předešel ji. „Nestarej se, Megan. Všichni tam bezpečně dorazíme.“
Změnil se, došla k závěru Amparo. Zpočátku s nimi nechtěl nic mít. S žádnou z nich. A teď je ochotný pro tuhle riskovat život. A už je to Megan. Žádná sestra.
Jaime pokračoval. „Asi patnáct lidí zná naše plány.“
„Musíme nutně zjistit, kdo to je,“ trvala na svém Amparo.
„A jak?“ zeptal se Felix. Nervózně nadzvedával okraj ubrusu.
„Paco pro mě něco zjišťuje v Madridu. Řekl jsem mu, ať mi sem zavolá.“ Chvilku se díval na Felixe a pak odvrátil pohled.
Neřekl už, že přesnou trasu všech tří skupin zná tak šest lidí. Byla pravda, že Felix Carpio byl uvězněn Acocou. To mu poskytlo perfektní alibi. V příhodném okamžiku ho dostali z vězení. A kromě toho bych byl rád, kdybych ho mohl zbavit podezření co nejdříve, přál si Jaime. Proto pro mě Paco něco ověřuje. Doufám, že zavolá co nevidět.
Amparo vstala od stolu a požádala Megan: „Pomoz mi s nádobím.“
Sklidily ze stolu a muži mezitím odešli do obývacího pokoje.
„Ta jeptiška... drží se dobře,“ začal Felix.
„Ano.“
„Docela sis ji oblíbil, ne?“
Jaime se vyhnul Felixovu pohledu. „Jo. Vycházím s ní.“ A ty nás všechny zradíš.
„A co Amparo?“

„Jsme ze stejného těsta. Věří ve stejnou věc jako já. Celá její rodina byla vybita Frankovými falangisty.“ Jaime vstal a protáhl se. „Je čas to zabalit.“
„Myslím, že dneska toho moc nenaspím. Jsi si jistý, že mezi sebou máme zrádce?“
Jaime se na něj podíval a odpověděl: „Naprosto jistý.“
Když přišel ráno Jaime dolů ke snídani, Megan ho nepoznala.
V obličeji byl tmavý, na hlavě měl paruku a pod nosem kníř. Na sobě měl oškubané špinavé šaty. Vypadal o deset let starší.
„Dobré ráno,“ pozdravil jako by promluvil břichem a Megan téměř polekal.
„Kde jsi...?“
„Tenhle dům čas od času navštěvuju. Mám zde výbavu věcí občas užitečných.“
Řekl to jakoby mimochodem, ale Megan tak nahlédla opět o kousek hlouběji do jeho života. Kolik takových domů se zásobou převleků ještě je, aby vůbec mohl žít? Kolik už měl za sebou o vlas úniků před smrtí, o nichž ona nic neví?
Vzpomněla si na brutálnost mužů tenkrát v jejich kláštere a napadlo ji: Jestli Jaime chytanou, nebudou mít slitování. Přála bych si, abych ho mohla nějak ochránit.
Meganina mysl byla zaplavena myšlenkami, na něž neměla právo.
Amparo připravila snídani. Bacalao - dušená, solená treska - kozí mléko, sýr a hustá horká čokoláda s churros.
Při jídle se Felix zeptal: „Jak dlouho zde zůstaneme?“
„Výjdeme po setmění,“ odpověděl neurčitě Jaime.
Neměl v úmyslu umožnit Felixovi využít informace.
„Mám nějaké věci k vyřizování. Potřebuju tvoji pomoc, Felixi,“ oznámil mu Jaime.
„Dobrá.“

Jaime vzal Amparo stranou. „Když bude volat Paco, řekni mu, že jsem hned zpátky. Ať nechá vzkaz.“
Přikývla. „Dej na sebe pozor.“
„Neboj se.“ Obrátil se na Megan. „Tvůj poslední den. Zítra budeš v klášteře. Musíš už být nedočkavá.“
Dlouze se na něj zadívala. „Ano.“ Nikoliv nedočkavá, upřesnila ho v duchu Megan. Plná úzkosti. Chtěla bych seji zbavit. Uzavřu se před světem a jeho trápením, ale celý život budu přemýšlet, co se stalo s Jaimem, Felixem a ostatními.
Dívala se za nimi, jak odcházejí. Cítila, že je mezi nimi napětí, jemuž však nerozuměla.
Amparo ji pozorovala a Megan si připomněla její slova: Je pro tebe moc dobrý.
„Ustel posteť. Já připravím oběd,“ nařídila jí Amparo úsečně.
„Dobře.“
Megan šla do ložnice. Amparo počkala, až odejde, pak šla do kuchyně.
Následující hodinu Megan pilně uklízela, utírala prach, leštila a pokoušela se odehnat myšlenky, které sejí dotěrně vtíraly do mysli.

Musím na něj přestat myslet, přikazovala si.

Bylo to nemožné. Jako by nad ní nabyla moci nějaká nadpřirozená síla a vybočila ji z vyšlapané dráhy.

Když se Jaime a Felix vrátili, Amparo na ně čekala přede dveřmi.

Felix byl bledý.

„Není mi zrovna moc dobře. Na chvílku si, myslím, lehnu.“

Zmizel v pokoji.

„Volal Paco,“ oznamovala Amparo vzrušeně.

„Co říkal?“

„Má pro tebe zprávu, ale nechtěl o tom po telefonu mluvit. Někoho za tebou posílá. Ta osoba bude čekat v poledne na náměstí.“

Jaime se zamyšleně zamračil. „Neřekl, kdo to je?“

„Ne. Jenom že je to naléhavé.“

„K čertu. Já... nevádí. Dobře. Půjdu tam. Dohlídni na Felixe.“

Tázavě se na něj podívala.. „Já ti ne...?“

„Nechci, aby někam telefonoval.“

Pochopila. „Ty myslíš, že Felix...?“

„Udělej prosím tě, co po tobě chci.“ Podíval se na hodinky. „Je téměř poledne. Půjdu. Vráť se tak za hodinu. Dávej na sebe pozor, querida.“

„Neměj strach.“

Megan je slyšela.

Nechci, aby někam telefonoval.

Myslíš, že Felix...?

Prosím tě, udělej, co chci.

Takže Felix je zrádce, zděsila se Megan. Viděla ho vcházet do ložnice a zavřít za sebou dveře. Slyšela Jaime odcházet.

Megan vešla do obývacího pokoje.

„Už jsi skončila?“ ptala se Amparo.

„Ne docela, já...“ chtěla se zeptat, kam šel Jaime, co se stane s Felixem a co budou dělat dál, ale nechtělo se jí o tom bavit zrovna s Amparo. Počkám, až se vrátí Jaime.

„Dokonči práci,“ poručila jí Amparo.

Megan se vrátila zpět do ložnice. Přemýšlela o Felixovi. Vypadal tak upřímný a přátelský. Ptal se jí na hodně věcí, ale teď jeho kamarádství viděla v jiném světle. Ten vousatý muž získával informace, aby je hned podal plukovníku Acocovi. Teď byli všichni ve velkém nebezpečí.

Půjdu pomoci Amparo. Došla k obývacímu pokoji a zastavila se.

Slyšela hlas. „Jaime právě odešel. Bude sám na lavičce na hlavním náměstí. Vaši muži nebudou mít potíže s jeho zadržením.“

V Megan hrklo.

„Jde pěšky, takže tam bude tak za čtvrt hodiny.“

Megan poslouchala se stále větší hrůzou.

„Pamatujte na naši dohodu, plukovníku Acoco. Slíbil jste, že ho nezabijete.“

Megan couvla zpět do chodby. V hlavě měla kolotoč. Takže Amparo byla zrádce. A teď poslala Jaime do pasti.

Potichu vycouvala, aby ji Amparo nezaslechla, a vyběhla zadními dveřmi ven. Neměla nejmenší představu, jak by Jaimovi pomohla. Věděla jen, že něco musí rychle udělat. Vyběhla brankou a spěchala, jak nejvíce mohla, aniž by vzbudila pozornost, dolů ulici do centra města.

„Bože, prosím tě pomoz mi, ať přijdu včas.“

Procházka do města vedlejšími ulicemi zastíněnými stromoradiem byla velice příjemná, ale Jaime své okolí nevnímal.

Přemýšlel o Felixovi. Byli jako bratři. Naprosto mu důvěřoval. Co ho vedlo ke zradě a k tomu, že dobrovolně všechny uvedl v ohrožení? Možná mu na to dá odpověď Pacův posel. Ale proč o tom Paco nechtěl mluvit do telefonu? divil se Jaime.

Došel k náměstí. Uprostřed byla fontána s lavičkami ve stínu stromů. Kolem si hrály děti. Dva staří muži hráli kuželky. Pár lidí sedělo na lavičkách a vyhřívalo se na slunci nebo četli či kmilovali holuby. Jaime zvolna přešel ulici, prošel se kousek po pěšince a usadil se na jednu z laviček. Podíval se na hodinky právě v okamžiku, kdy na věži začalo odbíjet poledne. Posel by měl být tady každou vteřinou.

Koutkem oka Jaime postřehl, že na horním konci náměstí zastavil policejní vůz. Podíval se opačným směrem. Další.

Policisté vystoupili a vydali se směrem k parku. Srdce se mu rozbušilo. Je to past.

Ale kdo ji nastražil? Paco, který poslal zprávu, nebo Amparo, která mu ji předala? To ona ho poslala do parku. Ale proč? Proč?

Nebyl čas o tom teď přemýšlet. Musí jim utéct. Ale kdyby začal utíkat, zastřelili by ho. Může se pokusit je obelstít, ale stejně vědí, že je tady.

Vymysli něco! Rychle!

O ulici dál spěchala k parku Megan. Když ho měla v dohledu, okamžitě jí byla situace jasná. Viděla Jaime sedícího na lavičce i policisty uzavírající únikové cesty na obou stranách parku.

Myšlenky jí vířily. Jaime nemá možnost nikam utéct.

Procházela kolem krámku. Před ní šla mladá matka s kočárkem.

Žena se zastavila, postavila kočárek ke zdi a vešla do obchodu. Megan bez zaváhání popadla kočárek a chvátala přes ulici do parku.

Policajti už obcházeli lavičky a něco se mužů ptali. Megan si loktem proklestila cestu kolem jednoho z nich a hnala se k Jaimevi.

Už cestou ječela. „HMadre de Dios! Tady jsi, Manueli! Všude tě hledám. Už toho mám dost! Slíbil jsi dneska malovat barák a sedíš si v parku jako milionář! Máma měla pravdu. Jsi nekňuba a budižkničemu! V první řadě jsem si tě nikdy neměla brát!“

Jaime byl ve zlomku vteřiny na nohou: „Tvoje máma je na nekňuby odbornice. Sama si jednoho vzala. Jestli...“

„O kom tak mluvíš? Kdyby nebylo mámy, děcko by umřelo hladem. Kus chleba domů nepřineseš...“

Kolemjdoucí policisté se zastavili a chytli se argumentu.

„Kdyby to byla moje ženská,“ bručel jeden z nich, „pošlu ji zpátky k mámě.“

„Ty mě už tím svým sekýrováním otravuješ, ženská,“ burácel Jaime. „Varoval jsem tě. Doma dostaneš lekci.“

„Tak, to jí patří,“ souhlasil policajt.

Jaime s Megan se hlasitě hádali a odcházeli z parku, tlačíce před sebou kočárek s děckem. Policisté opět obrátili svou pozornost k mužům sedícím na lavičkách.

„Vaši totožnost prosím?“

„Co se děje, šéfe?“

„Nic. Jen předložte průkaz.“

Po celém parku muži vytahovali peněženky a z nich kousky papírů - doklady totožnosti. A náhle uprostřed toho všeho se ozval dětský pláč. Jeden z policistů obrátil zrak tím směrem. Na rohu stál opuštěný dětský kočárek. Rozvaděný pár zmizel.

O půl hodiny později vešla Megan hlavním vchodem do domu.

Amparo nervózně přecházela sem tam.

„Kde jsi byla?“ vyjela na ni. „Nemělas bez mého vědomí opouštět dům.“

„Musela jsem sejít o něco postarat.“

„Cože?“ zeptala se Amparo se stínem podezření v hlase. „Vždyť tu nikoho kolem neznáš. Jestli jsi...“

Vešel Jaime. Amparo zbělela jako stěna, ale rychle se vzpamatovala.

„Co... co se stalo?“ zeptala se. „Tys nebyl v parku?“

„Proč, Amparo,“ zeptal se jí tiše.

Pohlédla mu do očí a věděla, že je konec.

„Co tě k tomu dovedlo?“

Zakroutila hlavou. „Já jsem neotočila. To ty ses změnil. V té pitomé válce, kterou vedeš, jsem ztratila všechny, které jsem milovala.“

Mám toho krveprolívání už po krk. Chceš o sobě slyšet pravdu, Jaime? Jsi stejně špatný jako vláda, proti které bojuješ. Jsi mnohem horší. Oni jsou totiž ochotni uzavřít mír, ale ty ne. Ty si myslíš, že naši zemi pomáháš? Ničíš ji. Vylupuješ banky, vyhazuješ do vzduchu domy, auta a vraždíš nevinné lidi. A to si myslíš, že jsi hrdina.

Kdysi jsem tě milovala a věřila jsem v tebe, ale...“ Hlas se jí zlomil.

„To krveprolití musí přestat.“

Jaime k ní přistoupil. V očích měl chlad. „Měl bych tě zabít.“

„Ne,“ vydechla Megan. „Prosím! To nemůžeš.“

V místnosti byl už i Felix a všechno slyšel. „Ježíšikriste! Tak ona to byla. Co s tou mrchou uděláme?“

„Půjde s námi a budeme ji hlídat.“ Vzal Amparo za rameno a měkce řekl: „Jestli zkusíš ještě jediný podraz, buď si jista, že zemřeš.“ Prudce ji odstrčil a obrátil se k Megan a Felixovi. „Zmizme odtud, než přijedou její přátelé.“

Kapitola 35.

„Tak vy jste měli Miróa na dosah ruky a on vám utekl?“

„Plukovníku... se vši úctou... moji muži...“

„Vaši muži jsou poseroutkové. To si říkáte policie? Děláte ostudu uniformám.“

Šéf policie stál shrbený a trpně přijímal na svou hlavu plukovníkův pohrdavý výsměch. Co jiného taky mohl dělat?

Acoca měl v rukou takovou moc, že ho mohl snadno připravit o hlavu. A to ještě zdaleka neskončil.

„Nesete osobní zodpovědnost. Postarám se o to, abyste byl zproštěn funkce.“

„Plukovníku...“

„Vypadněte. Je mi z vás na blití.“

Plukovník Acoca vřel vztekem. Neměl dost času, aby se sám dostal do Vitorie a zatkl Jaime Miróa. Musel akci svěřit do rukou místní policie. A ti to zvorali. Bůhví kde je Miró teď.

Plukovník přešel k mapě rozložené na stole. Budou se držet v Baskicku, to je jasné. To může být Burgos nebo Logroño nebo Bilbao či San Sebastian. Soustředím se na severovýchod. Někde se budou muset vynořit.

Znovu si vybavil rozhovor s ministerským předsedou toho rána.

„Váš čas vypršel, plukovníku. Četl jste dneska ráno noviny? Světový tisk nás považuje za šašky. Miró a ty jeptišky z nás udělaly terč posměchu.“

„Pane ministerský předsedo, ujišťuji vás...“

„Král Juan Carlos mě pověřil sestavit zvláštní vyšetřovací komisi zabývající se celou záležitostí. Nemohu to déle odkládat.“

„Odložte vyšetřování jen o pár dnů. Do té doby budu Miróa a jeptišky mít.“

Nastala pauza. „Čtyřicet osm hodin.“

Na ministerském předsedovi ani na králi plukovníku Acocovi ani zbila nezáleželo. Šlo o OPUS MUNDO. Když byl předvolán do vytáflované pracovny jednoho předního průmyslníka, příkazy zněly jasně. „Jaime Miró vytváří atmosféru nepříznivou naší organizaci.“

Dopadněte ho. Čeká vás odměna.“

A plukovník Acoca rozuměl i tomu, co nebylo vyřčeno: Nepodaří-li se vám to, budete potrestán. Nyní byla jeho kariéra ohrožena.

A to všechno kvůli pitomým policajtům, kteří si Miróa nechali utéct pod nosem. Jaime Miró může být teď kdekoliv. Ale ty jeptišky... Plukovníka zaplavila vlna vzrušení. Jeptišky! Ty mu budou vodítkem.

Jaime Miró se může skrývat kdekoliv, ale sestry naleznou útulek pouze v dalším klášteře. A jistě to bude klášter stejného řádu.

Plukovník se zahleděl na mapu. Mendavia. Jediný klášter cisterciáckého řádu byl v Mendavii. Tam mají namířeno, zajásal vítězoslavně. No, a já taky.

S tím rozdílem, že já tam budu dřív a počkám si na ně.

Putování Ricarda a Graciely se blížilo ke konci.

Těch několik posledních dnů bylo pro Ricarda nejšťastnějších v životě. Byla mu v patách policie a vojáci, dopadení pro něj znamenalo jistou smrt, ale na to vůbec nemyslel. Jako by si s Gracielou vytvořili svůj malý ostrov v čase, ráj, kde se jich nic netýkalo. Zoufalá cesta pro ně teď znamenala nádherné dobrodružství a šťastně je spolu sdíleli.

Rozhovory nebraly konce, zjišťování, vysvětlování, slova je stále více spojovala. Mluvili o minulosti, přítomnosti, ale nejvíce o budoucnosti.

„Budeme mít svatbu v kostele,“ plánoval Ricardo. „Budeš ta nejkrásnější nevěsta na světě...“

A Graciela si ve šťastném vytržení všechno živě představovala.

„A budeme mít nejnádhernější dům...“

V duchu si smutně vzpomněla: Nikdy jsme neměli svůj dům, ani vlastní pokojík jsem neměla.

S matkou a těmi cizími strýci bydlela v malém domku a v klášteře měla svou malou celu tak jako všechny ostatní sestry.

„A budeme mít nádherné syny a dcery...“

Poskytnu jim všechno, čeho se mi nedostalo a po čem jsem tak toužila. Zahrnuje láskou.

Vznášela se v oblacích.

Pouze jedna věc ji ještě trápila. Ricardo byl voják a bojoval za ideu, v níž bezvýhradně věřil. Bude spokojený, když budou žít v klidu ve Francii, pryč od revoluce? Musí s ním o tom promluvit.

Ricardo -jak dlouho to ještě potrvá?

Neodvážila se však tu otázku vyslovit.

Už se to táhne dlouho, přemítal Ricardo. Vláda udělala mírové návrhy, ale ETA je odmítla. Nejenže odmítla. Provedla něco mnohem horšího. Odpověděla sérií teroristických útoků. Ricardo se o tom pokoušel diskutovat s Jaimem.

„Jsou ochotni ke kompromisu, Jaime. Neměli bychom být vstřícní?“

„To je jen jejich trik - chtějí nás postupně zlikvidovat. Nutí nás dále bojovat.“

Jedině proto, že Ricardo Jaime miloval a věřil mu, zůstal po jeho boku. Ale pochybnosti v něm zůstaly, a čím více bylo prolito krve, tím více ho naplňovala nejistota. A teď se Graciela ptá, jak dlouho revoluce potrvá.

„To já nevím. Přeju si, aby to skončilo. Ale ať je to tak či onak, nikdy to na našem vztahu nic nezmění. Vždycky tě budu nade všechno milovat.“

A tak snili dál.

Šli nocí úrodnou zelenou krajinou kolem El Burga a Soria. Za rozbřesku se v dálce v dolině před nimi objevilo Logroño.

Po levé straně silnice rostly borovice a za nimi vykukoval hustý les drátů elektrického vedení. Graciela s Ricardem pokračovali po klikaté cestě k okraji hučícího města.

„Kde se máme setkat s ostatními?“ ptala se Graciela.

Ricardo ukázal na reklamní plakát na vedlejším domě:

JAPONSKÝ CIRKUS!

NEJSENZAČNĚJŠÍ SVĚTOVÝ CIRKUS Z JAPONSKA

UNÁS! od 24. Července po sedm dní klub avenida deportivo

„Tam,“ ukázal na plakát. „Dneska odpoledne.“

Na jiném konci města si prohlíželi tentýž plakát Megan, Jaime,

Amparo a Felix. Ve skupině vládlo nesnesitelné napětí. Amparo nespustili z očí ani na okamžik. Od události ve Vitorii s ní zacházeli jako s vyvrhelem. Ignorovali ji a mluvili na ni jen v krajním případě.

Jaime se podíval na hodinky. „Cirkus už bude začínat. Pojdme dovnitř.“

Plukovník Acoca dokončoval na policejním velitelství v Logroñu svůj plán.

„Jsou muži rozmístěni kolem kláštera?“

„Ano, plukovníku. Všechno je připraveno.“

„Výborně.“

Acoca byl v povznesené náladě. Léčka nemá chybu a tentokrát žádní policajští břídlivové jeho plány nepokazí. Řídil operaci osobně. OPUS MUNDO na něj bude hrdá. Znovu se svými podřízenými probral všechny detaily.

„Jeptišky jsou na cestě s Miróem a jeho muži. Je nutné, abychom je chytli ještě předtím, než vejdou do kláštera. Rozmístíme se v lese kolem. Nepohnete se, dokud nevydám signál ke stáhnutí kruhu.“

„Jaké jsou vaše pokyny v případě, že bude Miró klášter odpor?“

Do místnosti vešel vojenský sluha. „Promiňte, plukovníku. Přišel nějaký Američan a chce s vámi mluvit.“

„Nemám čas.“

Sluha zaváhal. „Ano, pane. Ale říká, že se to týká jedné z jeptišek.“

„Oh? A Američan, říkáš?“

„Ano, plukovníku.“

„Přived' ho.“

Za chvíli sluha přiváděl Alana Tuckera.

„Promiňte, že vás vyrušuji, plukovníku. Jsem Alan Tucker. Doufám, že mi pomůžete.“

„Ano? A jak, pane Tuckere?“

„Vím, že hledáte také jednu jeptišku z cisterciáckého kláštera sestru Megan.“

Plukovník se opřel do křesla a zadíval se na Američana. „A jak se to týká vás?“

„Já ji také hledám. Je to pro mě nesmírně důležité. Musím ji najít.“

Zajímavé, divil se plukovník. Z jakého asi důvodu je pro toho

Američana ta jeptiška tak důležitá? „Tušíte, kde může být?“

„Ne. Noviny...“

Zase ty zpropadené noviny. „Snad byste mi mohl říct, proč ji hledáte?“

„Obávám se, že o tom nemohu mluvit.“

„Takže v tom případě se obávám, že vám nemohu pomoci.“

„Plukovníku - mohl byste mi dát vědět, až ji najdete?“

Acoca ho obdařil lehkým úsměvem. „Ano. Dám vám vědět.“

Celá země se živě zajímala o případ prchajících jeptišek. Tisk komentoval vyklouznutí Jaima Miróa pod rukama policie ve Vitorii.

Takže směřují na sever, spočítal si Alan Tucker. Pravděpodobně považují za nejbezpečnější dostat se ze země přes San Sebastian.

Najdu ji. Cítil, že si to u Ellen Scottové rozházel. Nepostupoval jsem takticky. Napravím to, až ji přivedu Megan.

Japonský cirkus konal představení v ohromném šapitó na předměstí. Deset minut před začátkem představení bylo hlediště plné.

Megan, Jaime, Amparo a Felix se prodírali plnou uličkou ke svým rezervovaným místům. Vedle Jaima zůstala ještě dvě místa volná.

Zadíval se na ně a řekl v obavách: „Něco není v nepořádku. Ricardo a sestra Graciela tu už měli být.“ Obrátil se k Amparo. „Ty jsi...?“

„Ne. Přisáhám. S tím nemám nic společného.“

V hledišti zhaslo světlo a představení začalo. Publikem to zahučelo a soustředili pohled do arény. Kruhem začal objíždět cyklista.

Náhle mu na ramena skočil akrobat. A další. Jeden po druhém se navěšovali na kolo, až skoro nebylo vidět. Publikum tleskalo. Mělo následovat vystoupení medvěda a provazolezce. Všichni se skvěle bavili, pouze Jaime a ostatní seděli nervózně a nemohli se soustředit.

Čas běžel.

„Počkáme ještě patnáct minut,“ rozhodl Jaime. „Jestli do té doby nepřijdou...“

„Promiňte, je tady volno?“ ozvalo se vedle.

Jaime zvedl zrak a vedle stál Ricardo s Gracielou. Jaime se zašklebil. „Ne. Prosím, posadte se.“ A pak úlevně zašeptal:

„Jsem po čertech rád, že tě vidím.“

Ricardo pokynul Megan, Amparo a Felixovi a rozhlédl se kolem.

„Kde jsou ostatní?“

„Nečetl jsi noviny?“

„Noviny? Ne. Vždyť jsme byli v horách.“

„Mám zlé zprávy. Rubio je ve vězeňské nemocnici.“

Ricardo na něj vykulil oči. „Jak...?“

„Pobodali ho v hospodě při rvačce a policajti ho sebrali.“

„Mierda!“ Ricardo chvíli mlčel a pak povzdechl. „Musíme ho dostat ven, ne?“

„Mám to v plánu,“ souhlasil Jaime.

„A kde je sestra Lucia?“ ptala se Graciela. „A sestra Tereza?“

Na její otázky mohla odpovědět Megan. „Sestra Lucia je ve vězení. Byla... byla hledaná pro vraždu. Sestra Tereza nežije.“

Graciela se pokřížovala. „Oh, můj Bože.“

V aréně krácel po provaze klaun, pod každou paží pudla a v obrovských kapsách siamské kočky. Psi se sáпали po

kočkách a provaz se divoce houpal. Obecenstvo řvalo smíchem, nebylo slyšet vlastního slova. Megan si s Graciélou chtěly tolik povídat. Najednou se začaly intuitivně dorozumívat znakovým jazykem z kláštera. Oba muži na ně udiveně civěli.

Ricardo a já se vezmeme...

To je senzační...

Co bude s tebou?

Megan chtěla odpovídat, ale nenacházela znaky k vyjádření toho, co chtěla říct. Musí počkat.

„Jdeme,“ vybídl je Jaime. „Venku čeká dodávka a zaveze nás do

Mendavie. Tam vysadíme sestry a pojedeme dál.“

Protahovali se uličkou, Jaime držel Amparo za paži.

Když vyšli na parkoviště, Ricardo oznámil Jaimovi: „Jaime, chceme se s Graciélou vzít.“

Jaimovi přelétl po tváři úsměv. „To je skvělé! Gratuluju.“ Obrátil se ke Graciele: „Nemohla sis vybrat lepšího muže.“

Megan Gracielu objala. „Moc vám to přeju.“

A v duchu přemýšlela: Bylo pro ni snadné se rozhodnout, že se do kláštera nevrátí? A zajímá mě vlastně tolik její rozhodování nebo moje vlastní?

Plukovník Acoca právě obdržel od pobočnicka vzrušující zprávu.

„Viděli je ani ne před hodinou v cirkuse. Než jsme stačili přivolat posily, byli pryč. Odjeli v bílomodré dodávce. Měl jste pravdu, plukovníku. Vyjeli směrem na Mendavii.“

Tak konečně bude po všem, téměř bilancoval plukovník. Hon byl dobrodružný a musel přiznat, že Jaime Miró byl silný protivník.

OPUS MUNDO teď bude pro mě mít ještě náročnější úkoly.

Silným dalekohledem značky Zeiss pozoroval plukovník Acoca bílomodrou dodávku, jak se vynořila v zatáčce za kopcem a sjížděla dolů ke klášteru. Kolem celého objektu a po obou stranách silnice byly v lese schovány těžce ozbrojené jednotky. Nebylo naprosto možné uniknout.

Jakmile vůz dojel ke vchodu do kláštera a zabrzdil, plukovník

Acoca štlkl do vysílačky: „Ted! Uzavřít silnici!“

Manévr proběhl perfektně. Dvě čtyry vojáků ozbrojené samopaly bleskově zaujaly pozice - obklopily vůz a zablokovaly silnici. Plukovník okamžik stál a sledoval scénu, vychutnávaje moment slávy.

Pak zvolna, s revolverem v ruce, přistoupil k vozu.

„Jste obklíčeni!“ zvolal. „Nemáte šanci. Vystupte, zvedněte ruce.“

Jeden po druhém. Budete-li klást odpor, všichni zemřete.“

Zavládlo dlouhé ticho. Pak se dveře vozu otevřely a vysoukali se tři k smrti vylekaní muži a tři ženy, ruce nad hlavou.

Naprosto cizí lidé.

Kapitola 36.

Vysoko na kopci nad klášterem pozoroval Jaime Miró a jeho společníci plukovníkovu neúspěšnou akci. Viděli vystupovat vyděšené pasažéry s rukama nad hlavou a celá scéna působila jako vzdálená pantomima.

Jaime téměř slyšel dialog:

Kdo jste?

Pracujeme v hotelu u Logroña.

Co zde děláte?

Nějaký muž nám dal pět tisíc peset, abychom dopravili tuhle dodávku do kláštera.

Jaký muž?

Nevím, Nikdy jsem ho předtím neviděl.

Vypadal jako taďy ten na tom obrázku?

Ano. To je on.

„Hněme se odtud,“ promluvil Jaime.

V bílém stejšnu uháněli zpět k Logroňu. Megan obdivně pozorovala Jaima.

„Jak jsi to věděl?“

„Že plukovník Acoca nás bude očekávat u kláštera? Řekl mi to.“

„Cože?“

„Liška musí uvažovat stejně jako lovec, Megan. Představil jsem si sebe na plukovníkově místě. Kam asi na mě nastraží past? Udělal přesně to, co jsem čekal.“

„A kdyby se neobjevil?“

„Pak bychom vás v bezpečí dovezli do kláštera.“

„Co uděláme teď?“ zeptal se Felix.

To byla otázka, která je všechny pálila na jazyku.

„Momentálně pro nás není ve Španělsku bezpečno,“ rozhodl Jaime. „Pojedeme rovnou na San Sebastian a do Francie.“

Podíval se na Megan. „Ve Francii jsou taky cisterciácké kláštery.“

To už bylo na Amparo příliš.

„Proč se už konečně nevzdáš? Když budeš tak pokračovat, poteče jen další krev a zahynou další lidi...“

„Ty nemáš právo mluvit,“ zarazil ji Jaime úsečně. „Bud' ráda, že žiješ.“ Pak se opět věnoval Megan. „Ze San Sebastianu

je přes Pyreneje do Francie deset horských přechodů. Některým přejdeme.“
„Ale je to nebezpečné,“ namítl Felix. „Acoca nás bude v San Sebastianu hledat. Čeká, že máme namířeno k francouzské hranici.“
„Pokud je to tak nebezpečné...“, začala Graciela.
„Neboj se,“ uklidnil ji Jaime. „San Sebastian je baskická oblast.“
Stejně přijížděl k Logroňu.
„Všechny silnice na San Sebastian budou obsazeny hlídkami,“ varoval Felix. „Jak se tam chceš dostat?“
Jaime už byl rozhodnutý. „Vlakem.“
„Vojáci budou vlaky kontrolovat,“ přidal se Ricardo.
Jaime vrhl zamyšlený pohled na Amparo. „Nebudou. Myslím, že ne. Tady naše kamarádka nám pomůže. Víš, jak se dovolat na Acocu?“
Zarazila se. „Ano.“
„Dobrá. Tak mu půjdem zavolat.“
Zastavili u jedné z telefonních budek podél dálnice. Jaime následoval Amparo dovnitř a zavřel dveře. Pistoli jí přitlačil na záda mezi žebra.
„Víš, co máš říct?“
„Ano.“

Pozoroval, jak vytáčí Číslo, a když se ozval hlas na druhém konci, řekla: „Tady Amparo Jironová. Plukovník Acoca čeká na hovor...“
Děkuji. Podívala se na Jaimea. „Spojí mě.“ Revolver jí tlačil do zad.
„Musíš...?“
„Dělej, co jsem ti řekl,“ přerušil ji ledově.
Za okamžik uslyšel Acocův hlas. „Kde jste?“
Revolver se jí zavrtal hlouběji do zad. „Já... my... právě odjíždíme z Logroňa.“
„Víte, kam naši přátelé mají namířeno?“
„Ano.“
Jaime s tvrdým výrazem v očích nakláněl hlavu ke sluchátku.
„Rozhodli se pro opačný směr, aby vás setřáslí. Jedou na Barcelonu. Bílý seat. Jede po dálnici.“
Jaime na ni kývl.
„Já... už musím končit. Vůz je zde.“
Jaime položil sluchátko. „Výborně. Jdeme. Dáme mu půl hodiny, aby mohl odtud odvolat své muže.“
Za půl hodiny byli na železniční stanici.
Z Logroňa do San Sebastianu jezdily tři třídy vlaků: Talgo, luxusní vlak první třídy; Ter, druhá třída a pak nejhorší a nejlevnější, nepohodlné a špinavé byly tzv. expresos, míněno ironicky, které stavěly v každé díře z Logroňa do San Sebastianu.
„Pojedeme expresem. Teď jsou Acocovi vojáci zaneprázdnění na silnici k Barceloně, kde zastavují každý bílý seat. Koupíme si lístky každý zvlášť a setkáme se v posledním kupé vlaku.“ Jaime postrčil Amparo. „Ty běž první. Já jsem hned za tebou.“
Věděla proč a nenáviděla ho za to. Kdyby plukovník nachystal past, byla by návnadou. Ale Amparo Jironová nehnula ani brvou.
Vešla do nádražní budovy, zatímco ostatní stáli venku a sledovali ji pohledem. Nebyli tam žádní vojáci.

Všichni se rojí na dálnici do Barcelony. Musí tam být pěkný chaos, pomyslel si škodolibě. Každý druhý vůz je seat. Jeden po druhém si koupili lístky a bez problémů nastoupili do vlaku. Jaime si sedl vedle Megan, Amparo vedle Felixe proti nim.
Ricardo s Gracielou seděli vedle sebe přes uličku.
„V San Sebastianu budeme za tři hodiny. Přespíme tam a časně ráno přejdeme hranici do Francie,“ řekl Jaime Megan.
„A až budeme ve Francii?“
Myslela tím, co bude s ním, ale Jaime odpověděl: „Neměj obavy.
Nedaleko hranic je cisterciácký klášter.“ Okamžik se zarazil: „Jestli tam stále ještě chceš.“
Takže porozuměl její pochybám. Chci se skutečně vrátit? Pro ni blízkost španělsko-francouzské hranice znamenala mnohem víc než pouhé rozdělení dvou zemí. Ta hranice oddělí její dosavadní život od budoucího... který bude... jaký?
Ještě nedávno zoufale toužila po návratu mezi sestry, jenže nyní byla plná pochyb. Za tu krátkou dobu mezi lidmi si připomněla, jaký je svět zajímavý. Nikdy jsem se necítila tak plná života. Kradmo mrkla po Jaimovi a musela si připustit: A Jaime Miró je jeho součástí.
Zachytil její pohled a podíval se jí do očí. A on to ví.
Jejich expres zastavoval v každé vesničce a vesnici na trase. Na každé zastávce hlasitě nastupovali a vystupovali farmáři s manželkami, obchodníci a kupci.
Expres se těžce ploužil kopcovitou krajinou a bojoval s každým stoupáním.
Když se konečně přitáhl do San Sebastianu, řekl Jaime Megan:
„Nebezpečí je za námi. Tohle je naše město. Zařídil jsem pro nás auto.“
Před nádražím čekal velký sedan. Řidič měl na hlavě velký boina vasca, baskickou čapku, a srdečným objetím se s Jaimem pozdravil.

Skupina nastoupila do vozu.

Megan neušlo, že Jaime se držel blízko Amparo, připravený ji zadržet, kdykoliv by se podezřele hnula. Co asi s ní udělá? hádala.

„Máme o tebe strach, Jaime,“ staral se řidič. „Podle tisku na tebe pořádá plukovník Acoca velký hon.“

Jaime se rozesmál. „Necháme je honit, Gil. Já už mám po sezóně.“

Sjížděli dolů k pláži v Avenida Sancho el Sabio. Byl jasný, slunečný den, nebe bez mráčku, ulice plné procházejících se párů a v přístavu živo, spousta jachet a malých loďek. Hory na obzoru dokreslovaly malebné panoráma města. Všude vládl poklid.

„Co je dojednáno?“ zeptal se Jaime řidiče.

„Hotel Niza. Largo Cortez vás očekává.“

„Už se těším, až starého piráta uvidím.“

Niza byl středně velký hotel na rohu rušného náměstí Plaza Juan de Olezabal na konci ulice San Martin. Byla to bílá budova s hnědými okenicemi a velkým modrým nápisem na střeše. Okna zadní části hotelu směřovala na pláž.

Když vůz zastavil, skupina vystoupila a následovala Jaime do recepcce.

Majitel Largo Cortez k nim spěchal, aby je přivítal. Byl to robustní muž, měl pouze jednu ruku, následek odvážných pokusů, a pohyboval se trochu nejistě, jako by ztrácel rovnováhu.

„Vítejte,“ halasil z dálky. „Čekám na vás už týden.“

Jaime pokrčil rameny. „Měli jsme pár zpoždění, amigo.“

Largo Cortez se stířil. „Četl jsem o nich. Noviny už nepišou o ničem jiném.“ Obrátil se k Megan a Graciele. „Všichni jsou na vaší straně, sestry. Dal jsem vám připravit pokoje.“

„Zůstaneme na noc,“ řekl mu Jaime. „Brzy ráno vyrazíme přes hranici. Chci dobré průvodce, kteří znají všechny stezky. Buď Cabrera Infanta, nebo Josého Cebriana.“

„Zařídím to,“ ujišťoval ho hoteliér. „Bude vás šest?“

Jaime mrkl na Amparo. „Pět.“

Uhnula pohledem.

„Nezapisujte se v recepci,“ doporučoval jim Cortez. „Co policie nevidí, to ji nebolí. Tak, a teď už pojďme, zavedu vás do pokojů, odpočnete si a pak vás čeká velkolepá večeře.“

„My si s Amparo zajdeme nejdříve do baru na drink. Přidáme se k vám později,“ řekl Jaime.

Largo Cortez přikývl. „Jak si přeješ, Jaime.“

Megan rozpačitě pokukovala po Jaimovi. Byla nesmírně zvědavá, co s Amparo zamýšlí. Hodlá ji chladnokrevně...? Z pouhého pomýšlení se jí dělalo mdlo.

Amparo to také vrtalo hlavou, byla však příliš hrdá na to, aby se zeptala.

Jaime ji odvedl do výčepu na konci haly a sedli si ke stolu v rohu.

Jaime objednal. „Sklenici vína prosím.“

„Jednu?“

„Jednu.“

Amparo pozorovala, jak Jaime vyndal malý sáček a otevřel ho.

Obsahoval jemný prášek.

„Jaime...“ V jejím hlase bylo zoufalství. „Prosím tě, poslouchej mě! Snaž se pochopit, proč jsem to udělala. Trháš zemi napůl. To, co děláš, je beznadějné. Musíš s tím šílenstvím přestat.“

Číšník přinesl víno. Když odešel, Jaime opatrně vysypal obsah sáčku do sklenice a zamíchal. Postrčil sklenici Amparo.

„Vypij to.“

„Ne!“

„Jen málo z nás má to privilegium, že si může volit způsob, jak zemře,“ řekl Jaime tiše. „Bude to rychlé a bezbolestné.“

Pokud bych tě předal do rukou svých lidí, pak bych ti to nemohl zaručit.“

„Jaime... já jsem tě kdysi milovala. Musíš mi věřit. Prosím...“

„Vypij to,“ opakoval nesmlouvavě.

Amparo se na něj dlouze zadívala, pak zvedla sklenici. „Na tvou smrt.“

Díval se, jak zvedla sklenici ke rtům a jedním hitem ji vyprázdnila.

Otřásla se. „Co nastane teď?“

„Zavedu tě nahoru a uložím tě do postele. Usneš.“

Oči se jí zalily slzami. „Jsi blázen, Jaime,“ šeptala. „Jaime... umírám a ty víš, že jsem tě tak milovala...“ slova jí už nesrozumitelně splývala ze rtů.

Jaime vstal a pomohl jí na nohy. Podlamovala se jí kolena. Místnost se s ní točila.

„Jaime...“

Vyšel s ní do vestibulu, kde čekal Largo Cortez s klíčem.

„Odvedu ji do pokoje. Dohlídni, ať ji nikdo neruší.“

„Dobrá.“

Cortez se díval, jak Jaime napůl vleče Amparo do schodů.

Megan ve svém pokoji přemýšlela, jak je zvláštní být sama v hotelovém pokoji ve výletním městě. A v San Sebastianu se lidé rekreovali, trávili líbáčky, milenci se milovali v hotelových pokojích.

Ale co udělal Jaime s Amparo? Je možné, že ji... to snad ne, to by nemohl udělat. Nebo mohl?
A náhle si přála, aby tam byl u ní, a napadlo ji, jaké by to asi bylo, kdyby se spolu milovali. Všechny city, až doposud potlačované, jí zaplavily mysl v divokém proudu emocí. Toužím po něm. Oh, Bože, co se se mnou stalo? Co mám dělat?
Ricardo se oblékal a pohvizdoval si. Byl ve vynikající náladě.
Jsem nejšťastnější muž na světě. Ve Francii se vezmeme. V Bayonne je krásný kostel. Je to hned za hranicí. Zítra...
Graciela si ve svém pokoji právě dopřávala luxus teplé koupele a přemýšlela o Ricardovi. Usmívala se pro sebe a slibovala: Bude se mnou šťastný. Budu se o to celý život snažit. Děkuju ti, Bože.
Felix Carpio myslel na Jaima a Megan. I slepý si všimne, jak to mezi nimi jiskří. To přinese jen smůlu. Jeptišky přináleží Bohu. Stačí, že Ricardo odvrátil od Boží oddanosti sestru Gracielu. Ale Jaime byl vždycky bezstarostný. Co udělá tentokrát?
Pět se jich sešlo v jídelně k večeři. O Amparo se nikdo nezmínil.

Při pohledu na Jaima pocítila náhle Megan rozpaky, jako by mohl číst její myšlenky. Raději se na nic neptat, rozhodla se. Vím, že by neudělal nic brutálního.
Largo Cortez skutečně nepřeháněl, když mluvil o velkolepé večeři. Zahájili gazpacho, hustou studenou polévkou z rajčat, okurek a zahuštěnou chlebem, pokračovali salátem z čerstvé zeleniny a hlavním jídlem pak byla - rýže, ústřice, kuře a hovězí v pikantní omáčce - a skončili lahodným čokoládovým krémem. Pro Ricarda a Gracielu to bylo po dlouhé době konečně teplé jídlo.
Když dojedli, Megan se zvedla. „Půjdu už spát.“
„Počkej,“ zadržel ji Jaime. „Chci s tebou mluvit.“ Odvedl ji stranou do rohu vestibulu. „Pokud jde o zítřek...“
„Ano?“
Věděla, na co se zeptá. Ale nevěděla, jak mu odpoví. Změnila jsem se, musela si přiznat. Byla jsem si tak jistá, co v životě chci.
„Nechceš se vrátit zpátky do kláštera, že ne?“
Nechci?
Čekal na odpověď.
Musím k němu být upřímná. Pohlédla mu do očí. „Jaime, já nevím, co chci. Jsem úplně zmatená.“
Jaime se usmál. Okamžik váhal, volil ta správná slova. „Megan... tenhle boj brzy skončí. Získáme, o co bojujeme, protože za námi stojí národ. Nemůžu po tobě chtít, abys se mnou sdílela nebezpečí, ale rád bych, kdybys na mě počkala. Mám ve Francii hodně přátel mezi Basky. Budeš s nimi v bezpečí.“
Megan se na něj dlouze zadívala a pak odpověděla. „Jaime... dej mi čas na rozmyšlenou.“
„Takže neříkáš ne?“
Tiše odpověděla: „Neříkám ne.“
Té noci nikdo ze skupiny nezamhouřil oka. Měli příliš mnoho k přemýšlení a příliš mnoho k rozhodování, jak co vyřešit. Megan bilancovala svou minulost. Roky v sirotčinci a azylu kláštera...
A náhlé vykázání do světa, jehož se navždy vzdala. Jaime Miró ris kuje život v boji za to, v co věří. A v co věřím já?
ptala se sama sebe.
Jak chci strávit zbytek svého života?
Už jednou se rozhodla. A teď bude nucena rozhodnout se znovu.
A musí to udělat do zítřka.
I Graciela se v myšlenkách zaobírala klášterem. Byly to pro mě tak klidné a šťastné roky. Byla jsem blízko Bohu. Budu to postrádat?
Jaime myslel na Megan. Nesmí se tam vrátit. Chci ji mít po svém boku. Jak se asi rozhodne?
Ricardo nemohl spát rozrušením, protože plánoval svatbu. Ten kostel v Bayonne...
Felix uvažoval, jak se zbavit těla Amparo. Ať se Largo Cortez postará.
Časně ráno následujícího dne se všichni sešli ve vestibulu. Jaime přistoupil k Megan.
„Dobré ráno.“
„Dobré ráno.“
„Přemýšlela jsi o našem rozhovoru?“
Vždyť nic jiného celou noc nedělala. „Přemýšlela, Jaime.“
Podíval se jí do očí, jako by se z nich chtěl dočíst odpověď. „Počkáš na mě?“
„Jaime...“
Vtom přispěchal dovnitř Largo Cortez a s ním asi padesátiletý šlachovitý muž.
„Obávám se, že nebude čas na snídani,“ oznámil jim Cortez.
„Měli byste se dát na cestu. To je José Cebrian, váš průvodce. Převe de vás přes hory do Francie. Je to nejlepší horský vůdce v San Sebastianu.“
„Rád tě znovu vidím, José,“ pozdravil Jaime. „Jaký máš plán?“
„První část cesty půjdeme pěšky,“ informoval José Cebrian skupinu. „Na druhé straně hranice na nás budou čekat auta. Měli bychom si pospíšet. Pojdte prosím.“
Vyšli na ulici prozářenou svěžím ranním slunkem.
Largo Cortez vyšel z hotelu a rozloučil se s nimi. „Šťastnou cestu.“
„Děkujeme za všechno,“ loučil se Jaime. „Brzy se vrátíme, amigo. Dřív než si myslíš.“
„Půjdeme tudy,“ nasměroval je José Cebrian.

Vydali se k náměstí. A v tom okamžiku se na obou koncích ulice vyrojili po zuby ozbrojení vojáci GOE a oba konce odřízli. Byl jich nejméně tucet. Velel jim plukovník Ramón Acoca a plukovník Fal Sostelo.

Jaime hodil pohledem k pláži, hledaje únikovou cestu. Jenže odtamtud se vyhnul další tucet vojáků. Nebylo žádného úniku. Budou se muset postavit na odpor. Jaime instinktivně sáhl po revolveru.

Plukovník Acoca zavřískl: „O tom neuvažuj, Miró, nebo vás všechny na místě odprásknem.“

Jaimův mozek pracoval na plné obrátky. Musí tu být nějaká skulina. Jak se Acoca dozvěděl, kde jsem? Jaime se obrátil a uviděl ve dveřích hotelu stát Amparo s hlubokým smutkem ve tváři.

„Co to, ksakru! Myslel jsem, že jsi...“

„Dal jsem jí uspávací prášky. Měly ji vyřidit na dobu, než se dostaneme přes hranici.“

„Ta kurva!“

Plukovník Acoca přistoupil k Jaimovi. „Je konec.“ Pokynul svým mužům: „Odzbrojte je.“

Felix s Ricardem se podívali na Jaima, čekali na jeho pokyny.

Jaime zavrtěl hlavou. Neochotně odevzdal svůj revolver a oba jeho společníci ho následovali.

„Co s námi uděláte?“ zeptal se Jaime.

V blízkosti se zastavilo několik náhodných chodců a sledovali scénu.

Plukovník Acoca odpověděl stroze: „Odvezeme tě i s tvou smečkou vrahů do Madridu. Půjdete před vojenský soud a pak vás pověsíme. Kdyby bylo na mně, pověsil bych vás hned tady na místě.“

„Nechte sestry odejít,“ žádal ho Jaime. „Nemají s tím nic společného.“

„Jsou spoluviníky.“

Plukovník Acoca dal signál a vojáci se pokoušeli odstrkovat kolemstojící, aby mohli přistavit tři vojenské vozy.

„Ty a tvoji zabijáci pojedete v prostředním voze,“ sděloval plukovník Acoca Jaimovi. „Moji muži pojedou v prvním a posledním.“

Pokud kdokoliv z vás učiní podezřelý pohyb, mají rozkaz vás postřílet. Rozumíš?“

Jaime přikývl.

Plukovník Acoca mu plivl do tváře. „Výborně. Nastup.“

Shlukem diváků proběhlo zlobné zahučení.

Amparo ještě pořád stála ve dveřích a nezúčastněně pozorovala, jak Jaime, Megan, Graciela a Ricardo s Felixem šplhají na korbu vozu obklopeni vojáky se samopaly.

Plukovník Fal Sostelo popošel k řidiči prvního vozu. „Jedeme přímo do Madridu. Bez zastávek.“

„Ano, plukovníku.“

V té chvíli už bylo kolem slušné množství lidí. Plukovník Acoca nastoupil do prvního vozu. „Ustupte z cesty,“ rozkázal obecenstvu.

Ovšem náhle se všechno začalo dít jaksi proti očekávání. Z postranních ulic se hrnuli další diváci.

„Jedeme,“ vydal plukovník rozkaz. „Ustupte z cesty.“

Lidé stále přicházeli, muži v širokých baskických čapkách goinasů.

Jako by se jim donesl neviditelný signál - Jaime Miró je v nebezpečí. Přicházeli z domovů, z obchodů. Hospodyně odcházely od ploten, prodavači vycházeli z krámků a spěchali k hotelu. A mnoho dalších. Umělci, řemeslníci, doktoři, obchodníci a studenti. Mnozí byli ozbrojení revolvry nebo puškami. Byli Baskové a tohle byla jejich země. Dav se dal počítat už na víc než tisíc lidí, zaplňoval chodníky a uličky, obklopol nákladáky. Vše se odehrávalo za hrozivého ticha.

Plukovník Acoca pozoroval ohromný dav s rostoucí bezmocností. Zahulákal: „Všichni z cesty, nebo začneme střílet.“

Jaime na něj zavolal: „To bych ti neradil. Tihle lidé tě nenávidí za to, jak s nimi zacházíte. Stačí, abych naznačil, a rozcupují vás všechny na kusy. Zapomněl jsi na jednu věc, plukovníku. San Sebastian je baskické město. Je to moje město.“ Pak se obrátil ke své skupině:

„Pojdme odtud.“

Pomohl Megan opět vystoupit z vozu a ostatní šli za nimi. Plukovník Acoca bezradně přihlížel, v obličeji zsinálý zuřivosti.

Dav čekal, nevraživý a tichý. Jaime přistoupil k plukovníkovi.

„Seber své lidi a odtáhněte zpátky do Madridu.“

Acoca se rozhlédl kolem po stále se zvětšujícím davu. „Já... to ti neprojde, Miró.“

„Mně to projde. Táhněte odtud.“ Plivl plukovníkovi do tváře.

Plukovník na něj zíral dlouhý, vražedný okamžik. Tak to přece nemůže dopadnout, uvažoval zoufale. Byl jsem tak blízko cíle. Byl to šachmat. A věděl, že to pro něj bude horší než obyčejná porážka.

Bude to odsouzení k smrti. OPUS MUNDO na něj v Madridu čeká.

Znovu se podíval na to moře lidí kolem. Neměl na vybranou.

Obrátil se k řidiči, a zalykaje se vztekem, vydal rozkaz: „Odjíždíme.“

Dav ustoupil a sledoval, jak vojáci nastupují do vozů. Za malou chvíli se nákladáky rozjely dolů ulicí a dav začal divoce skandovat.

Nejdříve Miróovi a pak hlasitěji a hlasitěji, radovali se ze svobody a z porážky tyрана, z brzkého vítězství. Záhy se na ulicích rozpoutalo upřímné veselí.

Dva mladíci křičeli do ochraptění: „Dejme se k ETA!“

Starší pár se vedl pod paží a žena řekla nadějně: „Teď nám možná vrátí zpátky naši farmu.“

Nějaký starý muž, stojící sám v davu, sledoval odjíždějící vozy a vyjádřil pochybnost: „Jednoho dne budou zpátky.“ Jaime vzal Megan za ruku a řekl: „Je konec a jsme volní. Za hodinu budeme za hranicí. Zavezu tě ke své tetě.“

Podívala se mu do očí. „Jaime...“

Shlukem lidí si razil cestu nějaký muž a spěchal k Megan.

„Promiňte,“ vyrazil bez dechu. „Vy jste sestra Megan?“

Udiveně se k němu otočila. „Ano.“

Vydechl úlevou. „To byla doba, než jsem vás našel. Jmenuju se Alan Tucker. Mohl bych s vámi na chvilku mluvit?“

„Ano.“

„O samotě.“

„Je mi líto, ale právě odjíždím do...“

„Prosím. Je to nesmírně důležité. Přijel jsem až z New Yorku, abych po vás pátral.“

Znovu na něj překvapeně pohlédla. „Abyste mě našel? Já nechápu. Proč...?“

„Vysvětlím vám to, jen mi věnujte pár minut.“

Cizinec ji vzal pod paži a odváděl ji ulicí, neustále ji něco vykládal. Megan se ohlédla zpátky k místu, kde na ni čekal Jaime Miró.

Rozhovor s Alanem Tuckerem obrátil život Megan vzhůru nohama.

„Dáma, kterou zde zastupuji, by vás ráda viděla.“

„Nerozumím vám. Jaká dáma? Co ode mě chce?“

To bych taky rád věděl, pomyslel si Alan Tucker. „Nemám dovoleno o tom mluvit. Čeká na vás v New Yorku.“

Nedávalo jí to smysl. Musí to být omyl. „Jste si jistý, že mluvíte s tou pravou osobou?“

„Ano. Ale vy se nejmenujete Megan. Ve skutečnosti jste Patricia.“ Náhle se jí rozbřesklo. Už věděla. Po těch letech, kdy si sprádala fantastické historky, pravda vyjde najevo. Konečně se dozví, kdo je. Samotná představa byla vzrušující... a lekala ji.

„Kdy... kdy budu muset odjet?“ zeptala se zastřeným hlasem.

V hrdle jí vyschlo a stěží mohla ze sebe něco vypravit.

Chci, abyste zjistil, kde je a co nejdříve ji dovedl.

„Okamžitě. Vyřídím vám cestovní pas.“

Obrátila se a viděla, že Jaime stále ještě čeká u hotelu.

„Promiňte na okamžik.“

Jako v živém snu kráčela k Jaimovi.

„Jsi v pořádku?“ staral se. „Neobtěžuje tě ten člověk?“

„Ne. On je... ne.“

Jaime ji vzal za ruku. „Chci, abys teď šla se mnou. Patříme k sobě, Megan.“

Nejmenuješ se Megan, ale Patricia.

Pohlédla na Jaima, na jeho ostře řezaný, ale pěkný obličej, a pomyslela si: Chci, abychom byli spolu. Ale to bude muset ještě chvíli počkat. Nejprve musím zjistit, kdo vlastně jsem.

„Jaime, chci být s tebou. Ale je tady něco, co musím udělat dřív.“

Znepokojeně si ji prohlížel. „Ty odcházíš?“

„Nakrátko. Brzy budu zpátky.“

Dlouho na ni hleděl a pak zvolna přikývl. „Dobře. Largo Cortez bude na mě mít kontakt.“

„Vrátím se k tobě. Slibuju.“

Myslela to vážně. Ale to bylo ještě předtím, než se setkala s Ellen Scottovou..

Kapitola 37.

„Deus Israel vos; et ipse sit vobiscum, qui, misertus est duobus unici plenius benedis cere... Bůh vás spojil a bude s vámi. Můj Pane, naplňuj je vírou a žehnej jim, ať žijí v lásce Tebou požehnané a najdou pravou cestu k Tobě. Sláva...“

Ricardo po očku mrkl na Gracielu, jež stála po jeho boku. Měl jsem pravdu. Je to ta nejkrásnější nevěsta na světě.

Graciela stála nehnutě a naslouchala slovům kněžovům, rozléhající se ozvěnou pod kamennou klenbou chrámu. Zdálo se jí, že všude kolem se pohybují duchové tisíců věřících, kteří sem přicházeli generace po generaci, nacházeli zde odpuštění, naplnění a radost. Tolik jí to připomínalo klášter. Mám pocit, že jsem opět doma, pomyslela si. Jako bych sem patřila.

„Exaudi nos, omni potens et misericors deus; ut quod nostro ministratur officio tua benedictione potius impleatura per dominum...“

Slyš nás, všemocný a milosrdný Bože, a to, co jest lidskou rukou vykonáno, budiž naplněno Tvým požehnáním...“

Požehnal mi víc, než si zasloužím. Musím Ho být hodná.

„In te sperav domine: Dixi: Tues deus meus: in manibus tuis temporamea...“

„V Tebe vkládám svou naději, ó můj Pane; Ty jsi můj Bůh; můj život je ve Tvých rukou...“

Můj život je ve Tvých rukou. Složila jsem slib, že se Mu celým svým životem oddám.

„Suscipe quaesumus domine, pro sacra connubii lege munus oblatum...”

„Snažně Tě prosíme, ó Pane, přijmi naši nabídku Tobě ve jménu posvátného svazku manželského...”

Pro Gracielu jako by se zastavil čas a slova jí rezonovala v hlavě.

„Deus qui potestate virtutis tuae do nihilo cuneta fecisti...”

„Oh, Bože, jenž jsi posvětil manželství jako symbol jednoty Krista a církve... pohlížeji milosrdně na ty, Již do něho vstoupili a hledají u Tebe ochranu a sílu...”

Ale jak může být ke mně milosrdný, když Ho zrazuji?

Graciele náhle chybělo dechu. Zdi chrámu se na ni začaly hroutit.

„Nihil in ea ex actibus suis ille auctor praevaricationis usurpet...”

„Ať ji otec hříchu nevede k žádným zlým skutkům...”

A v tom okamžiku už Graciela věděla. Cítila, jako by z ní někdo sňal obrovské břemeno. Vznešená a nevyslovitelná radost naplnila její nitro.

Kněz pokračoval: „Nechť dojde království nebeského. Žádám Tě o požehnání tomuto sňatku a...”

„Já už ale jsem vdaná,” vyslovila Graciela hlasitě.

Nastal okamžik šokujícího ticha. Ricardo i kněz na ni strnule zírali. Ricardo zbledl.

„Gracielo, co to...?”

Něžně ho uchopila za ruku a řekla: „Je mi to líto, Ricardo.”

„Já... já ti nerozumím. Ty... ty už jsi mě přestala mít ráda?”

Zakroutila hlavou. „Miluju tě víc než svůj vlastní život. Ale můj život mi už nepatří. Před mnoha lety jsem ho oddala Bohu.”

„Ne! Nenechám tě obětovat...”

„Nejdražší Ricardo... To není oběť. To je požehnání. V klášteře jsem našla poprvé ve svém životě klid a mír. Ty patříš do světa, jehož jsem se vzdala - k jeho lepší části. A já jsem se ho doopravdy vzdala. Musím se vrátit do svého světa.”

Kněz stál a tiše naslouchal.

„Odpusť mi prosím, vím, že ti způsobuji nesmírnou bolest, nemohu však porušit svůj svatý slib. Zradila bych tak vše, v co jsem věřila. Teď už to vím. Nikdy bych tě nemohla učinit šťastným, protože ani já bych nikdy nebyla šťastná. Snaž se tomu prosím porozumět.”

Ricardo stál otřesený, hleděl na ni a nebyl schopen promluvit. Jako kdyby v něm něco zemřelo.

Graciela pohlédla na jeho sklíčený obličej, naklonila se a políbila ho na tvář. „Miluju tě,” řekla měkce, oči zalité slzami.

„Budu se za tebe modlit. Za nás oba.”

Kapitola 38.

V pátek pozdě odpoledne přijela k únikovému východu nemocnice v Arandě de Duero vojenská ambulance. Vystoupil z ní ošetřovatel a v doprovodu dvou policistů prošel létacemi dveřmi k přepážce služby.

„Máme rozkaz vyzvednout Rubia Arzana,” hlásil jeden z policistů. Podal službě písemný rozkaz.

Úředník se na něj podíval a zamračil se. „Obávám se, že nemám v pravomoci ho propustit. To musí vyřídít pracovník v administrativě.”

„Dobrá. Zavolejte ho.”

Úředník se zarazil. „S tím bude potíž. Jel už na víkend.”

„To ale není náš problém. Tady máte propouštěcí rozkaz podepsaný plukovníkem Acocou. Nechcete mu zavolat a říct mu, že bohužel nemůžete vyhovět?”

„Ne, ne,” bránil se rychle. „To nebude třeba. Dám vězně připravit.”

Před městskou věznicí o půl míle dál vystoupili z policejního vozu dva detektivové a vešli dovnitř.

Jeden z nich ukázal seržantovi ve službě pracovní odznak. „Jdeme vyzvednout Lucii Carminovou.”

Seržant po nich hodil pohledem. „Nikdo mi o ničem neřikal.”

Jeden detektiv si povzdychl. „Ksaku, taková byrokracie. Levá ruka nikdy neví, co dělá pravá.”

„Ukažte mi propouštěcí rozkaz.”

Podali mu ho.

„Sám plukovník Acoca ho podepsal, uh?”

„Ano.”

„Kam ji chcete odvézt?”

„Do Madridu. Plukovník ji chce osobně vyslechnout.”

„Skutečně? Dobrá. Raději si to u něho ověřím.”

„To ale naprosto není třeba,” protestoval detektiv.

„Pane, máme rozkaz dát na tu slečnu obzvlášť bedlivý pozor. Italská vláda je u vytržení radostí, že jsme slečnu dopadli. Jestli ji plukovník Acoca chce, ať mi to sám řekne.”

„Maříte čas a...”

„Já mám spoustu času, amigo. Ale nemám náhradní zadek, jestli mi do tohohle nakopou.” Zvedl sluchátko a vytočil číslo. „Spojte mi

Madrid, plukovníka Acocu.”

„Ježíšikriste!” zanařikal detektiv. „Žena mě zabije, jestli zase přijdu pozdě k večeři. Kromě toho tam plukovník možná ani není a...”

Telefon zazvonil a seržant sáhl po sluchátku.

„Mám na drátě plukovníkovu kancelář,“ vrhl seržant na detektivy vítězný pohled. „Haló. Tady příjem policejní stanice Aranda de Duero. Nutně potřebuju mluvit s plukovníkem Acocou.“

Detektiv netrpělivě mrkl po hodinách. „Mierda! Mám lepší věci na práci než tu stát a...“

„Haló. Plukovník Acoca?“

„Ano. Co se děje?“ zahučel hlas v telefonu.

„Mám tady dva detektivy, plukovníku, kteří chtějí odvézt jednoho vězně do vaší ochranné vazby.“

„Lucii Carminovou?“

„Ano, pane.“

„Ukázali vám propouštěcí rozkaz?“

„Ano, pane. Oni...“

„Tak kvůli čemu mě, doprdele, ještě otravujete? Vydejte ji.“

„Jen jsem si myslel...“

„Nemyslete. Plňte rozkazy.“

Spojení bylo přerušeno.

Seržant polkl. „On... ahm...“

„Zkratoval, co?“ šklebil se detektiv.

Seržant vstal a snažil se zachovat si vážnost. „Dám ji přivést.“

V aleji za policejní stanicí pozoroval malý chlapec, jak na sloupu telefonního vedení nějaký muž odpojil svorku z drátu a sešplhal dolů.

„Co jsi tam dělal?“ ptal se zvědavý kluk.

Muž mu hrábl do vlasů. „Pomáhal ven kamarádovi, hochu. Pomáhal ven kamarádovi.“

O tři hodiny později se na osamělé farmě na severu setkali Rubio

Arzano s Lucií.

Ve tři hodiny ráno zařinčel telefon. Známy hlas mu oznámil: „Výbor by se s vámi rád setkal.“

„Ano, pane. Kdy?“

„Hned, plukovníku. Připravte se. Za hodinu pro vás přijede limuzína.“

„Ano, pane.“

Odložil sluchátko a posadil se na okraj postele. Zapálil si cigaretu a zhluboka potáhl.

Za hodinu pro vás přijede limuzína. Připravte se.

Bude připraven.

Šel do koupelny a zadíval se na svou tvář v zrcadle. Díval se do očí poraženého.

Byl jsem tak blízko cíle, pomyslel si s hořkostí. Tak blízko.

Plukovník Acoca se oholil, pak si dal dlouhou horkou sprchu. Vybral si ve skříni oblečení, které si vezme na sebe.

Přesně za hodinu vyšel před dům. Naposled se ohlédl, protože věděl, že už ho nikdy neuvidí. Jistěže to nebude žádná schůzka. Už s ním nemají co projednávat.

Před domem už stála dlouhá černá limuzína. Když k ní došel, otevřely se dveře. Dva muži seděli vpředu a dva vzadu.

„Nastupte, plukovníku.“

Zhluboka se nadechl a nastoupil do vozu. Okamžik nato se rozjeli do temné noci.

Je to jako ve snu, pomyslela si Lucia. Dívám se z okna na švýcarské Alpy. Skutečně jsem tady.

Jaime Miró jí zajistil průvodce, aby se bez problémů dostala do

Curychu. Přijela pozdě večer.

Ráno zajdu do banky Leu Bank.

Ta myšlenka ji znervóznila. Co když něco nefunguje? Co když tam peníze už nejsou? Co když...?

Lucia byla ještě vzhůru, když se nad horami klubal rozbřesk.

Pět minut před devátou vyšla z hotelu Baur au Lac Hotel a čekala před bankou, až otevrou.

Konečně nějaký úředník středního věku s milým výrazem ve tváři odemkl dveře. „Pojďte dál prosím. Doufám, že nečekáte dlouho.“

Ne, jen několik měsíců, zavtipkovala si v duchu Lucia. „Ne. Vůbec ne.“

Uvedl ji dovnitř. „Co si budete přát?“

Udělejte ze mě boháče. „Můj otec zde má konto. Požádal mě, abych ho převedla na sebe.“

„Je to číslované konto?“

„Ano.“

„A můžete mi říct číslo prosím?“

„B2A149207.“

Přikývl. „Momentíček prosím.“

Zmizel za klenbou v zadní části vestibulu. Do banky začali přicházet zákazníci. Musí to tam být, modlila se Lucia. Nic ne...

Muž se vracel, avšak z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst.

„To konto... říkáte, že je na otcovo jméno?“

Srdce se jí zastavilo. „Ano. Angelo Carmine.“

Okamžik na ní spočinul pohledem. „Účet je na dvě jména.“
To znamená, že se ho nebudu smět dotknout? „Jaké...“ Stěží ze sebe mohla něco vykoktat. „Jaké je to druhé jméno?“
„Lucia Carminová.“
V tom momentě jí patřil celý svět.
Na kontě bylo něco málo přes třináct milionů dolarů.
„Jak si přejete s těmi penězi naložit?“ zeptal se bankéř.
„Můžete mi je převést do banky v Brazílii? Do Ria?“
„Pochopitelně. Bude to tam dnes odpoledne.“
Jak je to jednoduché.
Další Luciiny kroky vedly do cestovní kanceláře poblíž hotelu.
Ve výkladu inzerovali na velikém plakátu Brazílii.
To je osudové znamení, pomyslí si šťastně. Vešla dovnitř.
„Přejete si?“
„Ano. Ráda bych dva lístky do Brazílie.“
Tam neexistuje zákon na vydání zločince jinému státu.
Už se nemohla dočkat, až bude povídat Rubiovi, jak všechno jde hladce. Čekal na její telefon v Biarritzu. Poletí do Brazílie společně.
„Tam budeme moci žít celý zbytek života v klidu,“ malovala mu.
A teď je konečně všechno zařízeno. Po celém tom nebezpečí a dobrodružstvích... uvěznění otce a bratrů a její pomsta na Benitu Patasovi a soudci Buscettovi... pronásledování policií a azyl v klášteře...
Acocovi muži a ten povedený mnich... Jaime Miró, Tereza, zlatý kříž... a Rubio Arzano. Hlavně její drahý Rubio. Kolikrát pro ni riskoval život. Zachránil ji před vojáky tenkrát v lese... před utonutím ve vodopádu... před muži v Arandě de Duero. Myšlenka na Rubia ji hřála.
Vrátila se do hotelového pokoje a zvedla sluchátko telefonu, čekala, až se jí ozve spojovatelka.
Něco bude moci Rubio v Riu dělat. Ale co? Co tam bude dělat?
Možná si bude moci koupit farmu někde v blízkosti. Ale co pak budu dělat já?
Ozvala se spojovatelka. „Číslo prosím.“

Lucia seděla a hleděla z okna na vrcholky Alp pokryté sněhem.
Máme odlišné životy, Rubio a já. Žijeme každý v jiném světě. Já jsem dcera Angela Carmina.
„Číslo prosím.“
On je zemědělec. Farmaření je jeho láskou. Jak ho o to můžu připravit? To mu nemůžu udělat.
Spojovatelka začala být netrpělivá. „Přejete si něco?“
„Ne. Děkuji,“ řekla Lucia pomalu. Položila sluchátko.
Časně ráno následujícího dne nastoupila na palubu letadla společnosti Swissair směr Rio.
Byla sama.

Kapitola 39.

Setkání se mělo konat v luxusním přijímacím pokoji řadového rodinného domu Ellen Scottové. Přecházela sem a tam, Čekajíc netrpělivě, až se Alan Tucker s dívkou objeví. Ne. Ne s dívkou. S ženou.
Jeptíškou. Jak asi bude vypadat? Jak ji život poznamenal? Jak jsem ji poznamenala já ?
Do pokoje vešel sluha. „Vaši hosté jsou již zde, madam.“
Zhluboka se nadechla. „Uved je.“
A hned nato vešel do pokoje Alan Tucker a Megan.
Je to krasavice, přiznala Ellen Scottová.
Tucker se usmíval: „Paní Scottová, to je Megan.“
Ellen Scottová se na něj podívala a tiše řekla: „Už vás nebudu víc potřebovat.“ A ta slova zněla definitivně.
Úsměv mu vymizel z tváře.
„Sbohem, Tuckere.“
Okamžik tam ještě nejistě stál, pak se uklonil a odešel. Nemohl se zbavit pocitu, že o něco přišel. O něco důležitého.
Příliš pozdě. Ztraceně příliš pozdě.
Ellen Scottová si Megan prohlédla. „Posaď se prosím.“
Megan si sedla na židli a obě ženy se vzájemně prozkoumávaly pohledy.

Podobu má po své matce, připustila Ellen Scottová. Je to krásná dospělá žena. Na mysli jí vytanula ona osudná noc, kdy došlo k neštěstí, bouře a hořící letadlo.
Říkal jsi, že je mrtvá... Je ještě další způsob, jak... Pilot říkal, že jsme blízko Ávily. Tam bude spousta turistů. Nikdo nebude mít důvod spojovat dítě s havárií... Položíme ji ke dveřím nějaké pěkné farmy za městem. Adoptují ji a bude mít pěkný život... Musíš si vybrat, Mílo. Buď budeš se mnou, nebo budeš celý zbytek života pracovat pro dítě svého bratra.
A teď nastane konfrontace s minulostí. Kde jen začít?
„Jmenuju se Ellen Scottová a jsem prezidentkou společnosti Scott Industries. Slyšela jsi o ní?“
„Ne.“

Pochopitelně o ní nemohla slyšet, plísnila se Ellen Scottová.

Bylo to nesnadnější, než si představovala. Zkonstruovala příběh o dávném rodinném příteli, jenž zemřel, a ona mu slíbila, že se postará o jeho dceru a... ale v okamžiku, kdy se podívala na Megan, byla si Ellen Scottová jistá, že to nezabere. Neměla na vybranou. Musela věřit Patricii - Megan -, že je všechny nezničí. Stále myslela na to, co jen to udělala té ženě sedící před ní, a oči se jí zalily slzami. Je příliš pozdě na slzy. Je čas k činům. Je čas říci pravdu.

Ellen Scottová se naklonila k Megan a vzala ji za ruku. „Budu ti vyprávět příběh,“ řekla tiše.

„Chodíte do kanceláře ve čtyři ráno a pracujete celý den. Jak to vydržíte?“

Megan se usmívala. Kdybych v klášteře byla vyspávala až do čtyř, sestra Betina by mě kárala.

Ellen Scottová opustila tento svět a Megan se stále učila a sledovala, jak se společnost rozrůstá. Její společnost. Ellen Scottová ji adoptovala. „Tak nebudeme muset nikomu vysvětlovat, proč se jmenuješ Scottová,“ komentovala s pýchou v hlase.

Je to ironie, přemítala Megan. Celou dobu, co jsem byla v sirotčinci, mě nikdo za vlastní nechtěl. A teď mě adoptovala moje vlastní rodina.

Bůh má přece jen skvělý smysl pro humor.

To setkání proběhlo před třemi lety. Před rokem, když už Ellen

Scottová byla natolik nemocná, že nemohla pracovat, vzala Megan pod svá křídla a učila ji pracovat pro Scott Industries. Dívčina inteligence a přístup starou ženu velice těšily.

„Budeš muset tvrdě dřít,“ říkala jí. „Budeš se učit, tak jako jsem se učila já. Zpočátku to pro tebe nebude snadné, ale nakonec se ta práce stane součástí tvého života.“

A tak to bylo.

Pracovala, tak jak to nedokázal nikdo z jejich zaměstnanců.

Kapitola 40.

Za volantem vozu, který si obstarali pro svou akci, seděl nový muž, a Jaime Miró z něho byl značně nervózní.

„Nejsem si jím jistý,“ světil se Felixi Carpiovi. „Co když nás odveze a zmizí?“

„Uklidni se. Je to švagr mého bratrance. Je to jisté. Moc mu šlo o to, aby mohl s námi jet.“

„Mám nedobrou pocit,“ nedal se odbýt Jaime.

Do Sevilly přijeli brzy odpoledne a prohlédli si nejmní deset bank, než si vybrali jednu v boční ulici blízko továrny. Byla to malá banka a patrně byl hlavním klientem ten podnik. Všechno se zdálo perfektní. Výjma toho muže za volantem.

„To je jediné, co tě zneklidňuje?“ zeptal se Felix.

„Ne.“

„A co ještě?“

Bylo těžké na to odpovědět. „Je to něco jako předtucha.“ Pokusil se o lehký tón, ale ne příliš úspěšně.

Felix to vzal vážně. „Chceš to zrušit?“

„Protože mám dneska nervy jako starý pradlák? Ne, amigo. Půjde to jako po másle.“

Zpočátku to tak šlo.

V bance bylo šest zákazníků, které Felix držel v šachu samopalem, zatímco Jaime vybíral hotovosti z pokladen. Jako po másle.

Když vyšli z banky a dali se k vozu, Jaime zvolal: „Pamatujte si, amigos, ty peníze jsou na dobrou věc.“

A na ulici se všechno začalo sypat. Všude byla policie. Řidič vozu klečel na chodníku, policajt mu mířil pistolí do hlavy.

Jakmile byli Jaime a Felix v dohledu, detektiv na ně zavolal: „Odhodte zbraně!“

Jaime na zlomek vteřiny váhal. Pak zvedl pušku.

Kapitola 41.

Upravený Boeing 727 letěl právě ve výšce deseti kilometrů přes

Grand Canyon. Byl to dlouhý, těžký den. A ještě není konec, pomyslela si Megan.

Byla na cestě do Kalifornie, kde měla podepsat dokumenty potvrzující společnosti Scott Industries nabytí jednoho miliónu akrů zalesněné půdy na sever od San Franciska. Bylo to komplikované vyjednávání.

Je to jejich chyba, usoudila Megan. Neměli se mě pokoušet podfouknout. Vsadím se, že jsem první účetní z cisterciáckého kláštera, se kterým se vůbec kdy setkali. Nahlas se svému vtipu rozesmála.

Objevil se stevard. „Přejete si něco, slečno Scottová?“

„Ne. Díky.“

Na regálu si všimla hromady novin a časopisů. Byla tak zaneprázdněná, že neměla čas si vůbec něco přečíst. „Podejte mi prosím

New York Times.“

Zpráva na ni doslova vypadla z přední stránky novin. Byla tam fotografie Jaimea Miróa. Titulek pod ní říkal: „Jaime Miró, vůdce

ETA, baskického separatistického hnutí ve Španělsku, byl včera odpoledne zraněn a zajat policií během loupežného přepadení banky v Seville. V přestřelce byl zabit další terorista Felix Carpio. Po Miróvi se pátralo už od...“

Megan dočetla zprávu, zůstala drahnou chvíli strnule sedět a vzpomínala na minulost. Bylo to jako vzdálený sen, promítaný přes mlhavou clonu, zastřený a neskutečný.

Boj brzy skončí. Dostaneme to, za co bojujeme, protože za námi stojí národ... Rád bych, kdybys na mě počkala...

Kdysi dávno četla o civilizaci, která věřila, že jestliže člověk zachrání život někomu druhému, stal se za něj zodpovědný. No, a já jsem zachránila Jaima dvakrát - jednou na hradě a podruhé v parku.

To bych musela být prokleta, kdybych jim dovolila ho tentokrát zabít.

Sáhla po telefonu vedle svého křesla a poručila pilotovi: „Otočte.

Letíme zpátky do New Yorku.“

Na letišti La Guardia na ni už čekala limuzína a v její kanceláři

Lawrence Gray junior, jehož otec byl roky právním zástupcem firmy. Nyní již odpočíval v důchodu, ale jeho syn byl stejně bystrý a ctižádostivý.

Byly dvě hodiny ráno.

Megan začala bez okolků. „Jaime Miró. Říká ti to jméno něco?“

Odpověděl okamžitě. „Je to ten baskický terorista, šéf ETA. Mám dojem, že psali v novinách, že ho včera chytili.“

„Správně. Vláda ho postaví před soud. Chci, aby při procesu byl někdo z mých lidí. Kdo je nejlepším soudním prokurátorem u nás?“

„Řekl bych, že Curtis Hayman.“

„Ten ne. Moc velký gentleman. Musí to být tvrdas.“ Na okamžik se zamyslela. „Sežeň Mika Rosena.“

„Ten je zadáný na nejbližších sto let, Megan.“

„Tak ho uvolni. Potřebuju ho pro soud v Madridu.“

Zakabonil se. „Nemůžeme se vměšovat do veřejného soudního procesu ve Španělsku.“

„Samozřejmě že můžeme. Amicus curae. Jsme přátelé obžalovaného.“

Podíval se na ni. „Mohu ti položit osobní otázku?“

„Ano. Dej se do toho.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Larry...“

„Ano?“

„A ještě mnohem víc.“ V jejím hlase cítil ocelový chlad.

Za dvacet minut vešel Lawrence Gray do kanceláře. „Megan, na drátě je Mike Rosen. Myslím, že jsem ho vzbudil. Chce s tebou mluvit.“

Megan zvedla sluchátko. „Pan Rosen? Těší mě, že vás slyším. Nikdy jsme se nesetkali, ale mám pocit, že bychom mohli být dobrými přáteli. Spousta lidí se soudí se Scott Industries jen tak naslepo a já hledám někoho, koho bych pověřila vedením všech našich soudních sporů. A vaše jméno získává stále větší respekt. Přirozeně jsem připravená platit vám vysoké zálohy na honoráře za...“

„Slečno Scottová...?“

„Ano?“

„Nějaký malý podfuk mi nevádí, ale vy mi nabízíte žraločí sousto.“

„Nerozumím vám.“

„Vyložím vám to názorně. Vynechte zbytečné řečičky. Jsou dvě hodiny ráno. Nevykládejte mi, že běžně najímáte lidi na práci ve dvě hodiny ráno.“

„Pane Rosene...“

„Miku. Říkala jste, že budeme dobří přátelé, ne? Ale přátelé musejí jeden druhému věřit. Larry mi řekl, že chcete, abych jel do Španělska a zachránil jakéhosi baskického teroristu, který je teď v rukou policie.“

„Není to terorista...“ zarazila se. „Ano.“

„A jaký je váš problém? Soudí se se Scott Industries, protože se mu zasekl revolver?“

„On...“

„Je mi líto, ale v tom vám skutečně nemůžu pomoci. Jsem tak vytížený, že si příštího půl roku nestihnu zajít ani na toaletu. Můžu vám doporučit pár právníků...“

Ne, odporovala Megan. Jaime Miró potřebuje právě vás. Náhle ji přepadla beznaděj. Španělsko byl jiný svět, jiná doba.

„Nevadí,“ vzdávala se slabým hlasem. „Je to osobní zájem. Promiňte, že jsem na vás tak zaútočila.“

„Hej! To se od šéfů přece očekává. Ale pokud je to osobní, je to něco jiného, Megan. Upřímně řečeno, umírám zvědavostí dozvědět se, jaký má šéfka Scott Industries zájem na záchraně španělského teroristy. Můžu vás pozvat zítra na oběd?“

Nic jí nemohlo stát v cestě. „Ano.“

„Le Cirque v jednu?“

Nálada jí stoupla. „Fajn.“

„Rezervujte místa vy. Musím vás však předem varovat.“

„A před čím?“

„Moje žena je velice hlučná.“

Setkali se v Le Cirque, a když je usadili ke stolu, Mike Rosen řekl: „Vypadáte líp než na obrázcích. Určitě vám to říkají.“

On sám byl malý a nepořádně oblečený. Ovšem v hlavě měl určitě všechno v naprostém pořádku. Jeho oči zářily bystrou inteligencí.

„Podráždila jste mou zvědavost. Jaký je váš zájem na Jahnu Miróovi?“

Musela by mu tolik vyprávět. Příliš mnoho. Řekla proto jen: „Je to přítel. Nechci, aby zemřel.“

Rosen se naklonil kupředu, nohy se mu houpaly ve vzduchu.

„Prošel jsem dnes dopoledne stará vydání novin a všechny články o něm. Kdyby ho vláda Dona Juana Carlose popravila jen jednou, může být šťastný. Ale prokurátor ochraptí, než přečte všechna obvinění proti vašemu příteli.“ Všiml si výrazu na její tváři. „Je mi líto, ale chci být upřímný. Miró byl velice činný muž. Loupil banky, vyhazoval do vzduchu stavby, auta, zabíjel lidi...“

„Není vrah. Je vlastenec. Bojuje za svá práva.“

„Dobrá, dobrá. Taký se na něho dívám jako na hrdinu. A co chcete, abych udělal?“

„Zachránil ho.“

„Megan, jsme natolik dobří přátelé, že vám řeknu absolutní pravdu. Ani sám Ježíš Kristus by ho nezachránil. Čekáte na zázrak, který...“

„Věřím v zázraky. Pomůžete mi?“

Pozorně se na ni zadíval. „Zatraceně. K Čemu jsou přátelé? Už jste ochutnala tu paštiku? Prý si ji dávají dělat u košera.“ Ve faxu z Madridu stálo: „Mluvil jsem s půl tuctem evropských právníků. Odmítají Miróa zastupovat. Sám jsem žádal, abych byl připuštěn k procesu jako amicus curae. Soud mi nevyhověl. Rád bych pro vás dokázal zázrak, ale Ježíš se ještě neobjevil. Jsem na cestě domů. Dlužíte mi oběd. Mike.“

Zahájení procesu bylo stanoveno na sedmnáctého září.

„Zrušte má jednání,“ nařídila Megan své asistentce. „Mám nějaké řízení v Madridu.“

„Jak dlouho budete pryč?“

„To nevím.“

Cestou přes Atlantik plánovala na palubě letadla svou strategii.

Musí být nějaký způsob, přemýšlela usilovně Megan. Mám peníze a moc. Prostřednictvím předsedy vlády. Musím se k němu dostat dříve, než začne proces. Pak už bude pozdě.

Za dvacet čtyři hodiny po svém přiletu do Madridu měla Megan schůzku s předsedou vlády Leopoldem Martinezem. Pozval ji do

Moncloa Paláce na oběd.

„Děkuji, že jste si na mě tak rychle našel čas. Vím, jak jste zaneprázdněný člověk.“

Odmítavě mávl rukou. „Drahá slečno Scottová, když se v naší zemi objeví šéf tak významné společnosti, jakou je Scott Industries, je

to pro nás velká pocta. Řekněte mi prosím, v čem vám mohu pomoci.“

„Ve skutečnosti jsem vám přišla nabídnout pomoc já. Došla jsem k názoru, že třebaže máme ve Španělsku několik továren, nevyužili jsme doposud dostatečně potenciál, jenž vaše země nabízí.“

Ministerský předseda pozorně poslouchal a oči se mu rozzářily.

„Ano?“

„Scott Industries se chystá otevřít ohromný závod na elektroniku.

Počítáme s tisícem až patnácti sty zaměstnanců. Jestli bude prosperovat, tak jak předpokládáme, otevřeme pobočky.“

„A ještě jste se nerozhodli, ve které zemi byste je otevřeli?“

„Tak. Já osobně bych dala přednost Španělsku, ale docela otevřeně, Vaše Excellence, někteří moji společníci nejsou spokojeni s řešením otázky občanských práv ve vaší zemi.“

„Skutečně?“

„Ano. Zdá se jim, že se s těmi, kteří nesouhlasí s některými strategiemi státní politiky, zachází příliš krutě.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“

„V podstatě ano. Jaime Miró.“

Mlčky na ni hleděl. „Ach tak. A kdybychom byli k Miróovi shovívaví, získali bychom továrny na elektroniku a...“

„A mnohem víc,“ ujistila ho Megan. „Došlo by ke značnému zvýšení životní úrovně obyvatel regionů.“

Předseda vlády se zamračil. „Obávám se, že zde je jeden malý problém.“

„Jaký? Můžeme ho projednat později.“

„Je to něco, o čem se nedá vyjednávat, slečno Scottová. Čest Španělska není na prodej. Nemůžete nás podplatit nebo si koupit anebo nám hrozit.“

„Věřte mi, já ne...“

„Přišla jste s nabídkami a očekáváte, že odvoláme proces? Uvažujte, slečno Scottová. My nepotřebujeme vaše továrny.“

Ještě víc jsem to zkazila, zoufala si Megan.

Proces trval šest týdnů v silně střezené soudní síni a byl neveřejný.

Megan zůstala v Madridu a každý den sledovala ve zprávách výsledky soudu. Čas od času jí zavolal Mike Rosen.

„Vím, co asi prožíváte, má drahá přítelkyně. Myslím, že byste se měla vrátit domů.“

„To nemůžu, Miku.“

Pokoušela se Jaima aspoň uvidět.

„Absolutně žádné návštěvy.“

Poslední den procesu stála Megan ztracená v davu lidí venku před soudní síní. Z budovy se vyhnuli novináři, a tak jednoho z nich zastavila.

„Jak to dopadlo?“

„Shledali ho vinným ve všech případech obžaloby. Dostane garotu.“

Kapitola 42.

V pět hodin ráno dne, kdy měl být Jaime Miró popraven, se začali před centrální věznicí v Madridu srocovat lidé. Zátarasý držely zvětšující se dav na druhé straně široké ulice, stranou od hlavního vchodu do budovy. Železná vrata věznice hlídaly ozbrojené jednotky a tanky.

V kanceláři správce budovy věznice Gomeze de la Fuente probíhala významná schůzka. Zúčastnili se jí předseda vlády Leopoldo

Martinez, Alonzo Sebastian, nový šéf GOE, výkonný zástupce správce věznice Juanito Molinas a Pedros Arrango. Správce de la Fuente byl podsaditý muž středního věku a vážného výrazu tváře, jenž vášnivě zasvětil celý svůj život disciplinování lotrů svěřených mu do péče vládou. Molinas a Arrango, jeho drsní pomocníci, s ním sloužili už dvacet let.

Promluvil předseda vlády: „Chci, abyste mě informoval, jaká opatření jste provedli, aby byl zajištěn hladký průběh Miróovy popravy.“

„Jsme připraveni na každou nepředvídanou skutečnost, Vaše Excellence. Jak si Vaše Excellence jistě všimla při příjezdu, kolem věznice je na stráži celá rota vojáků. Dovnitř se nedostane ani celá armáda.“

„A v samotné věznici?“

„Opatření jsou ještě přísnější. Jaime Miró je zavřený v cele ve druhém patře se zdvojnásobeným bezpečnostním zařízením. Ostatní vězni z poschodí jsou dočasně přestěhováni. Na každém konci bloku cel jsou postaveny dvě stráže. Všichni vězňové jsou zamčeni v celách až do doby, kdy skončí poprava.“

„V kolik hodin poprava proběhne?“

„V poledne, Vaše Excellence. Odložil jsem oběd na jednu hodinu.“

Bude dost času odklidit tělo.“

„Jak s ním chcete naložit?“

„Dal jsem na váš návrh, Excellence. Kdybychom ho pohřbili ve Španělsku, mohli by si Baskové z jeho hrobu vytvořit svou svatyni a vládě by to mohlo způsobovat nepříjemnosti. Spojili jsme se s jeho tetou ve Francii. Žije v malé vesnici za Bayonne. Souhlasila s pohřbem tam.“

Předseda vlády vstal. „Výborně.“ Pak vzdechl. „Ale stále si myslím, že kdybychom ho pověsili veřejně na náměstí, bylo by to vhodnější.“

„Ano, Vaše Excellence. Ale v tom případě bych nemohl nést zodpovědnost za chování davu venku.“

„Asi máte pravdu. Není vhodné rozvířovat hladinu víc, než je skutečně nutné. Garota je pomalejší a bolestivější. A jestli si ji někdo zaslouží, pak je to Jaime Miró.“

Vtom se ozval správce de la Fuente: „Promiňte, Vaše Excellence, ale pokud vím, má se sejít komise soudců a projednat poslední odvolání podané Miróovými právními zástupci. Co bychom měli udělat v případě, že by odvolání prošlo?“

Předseda vlády mu skočil do řeči. „Neprojde. Poprava bude provedena podle plánu.“

Schůzka skončila.

Jeden z vězeňských dozorců u vchodu se podíval na řidiče ve voze. „Ty jsi nový, že?“

„Jo.“

„Kde je Julio?“

„Nemocný v posteli.“

„Tak sis měl lehnout taky, amigo.“

„Co?“

„Dneska ráno žádné zboží. Přijed odpoledne.“

„Ale každé ráno...“

„Nic nesmí dovnitř, a ven vynesou jen jednu věc. Tak vycouvej, otoč svůj zadek, než moji kámoši znervózní.“

Řidič se vylekaně rozhlédl po vojsku kolem. „Jistě. Dobře.“

Vojáci se dívali, jak se vůz otočil a zmizel ulicí. Velitel referoval o incidentu správci. Když se situace prošetřila, zjistilo se, že původní řidič byl v nemocnici se zraněním, které utrpěl, když ho někdo přepadl a ukradl mu vůz.

V osm hodin ráno explodovala bomba, umístěná ve voze na druhé straně ulice, a zranila několik kolemstojících. Za normálních okolností by stráže opustily svá stanoviště a pomáhaly zraněným. Tentokrát měly přísné rozkazy. Ani se nepohnuly a akce se ujala civilní policie.

O události okamžitě informovali správce de la Fuente.

„Začínají propadat beznaději. Budme připraveni na všechno.“

V 9.15 dopoledne se nad objektem věznice objevila helikoptéra s nápisem LA PRENSA, španělský prominentní deník. Na střeše byla instalována dvě protiletadlová děla. Poručík ve službě mávl praporkem jako varování.

„Máme nad hlavou vrtulník,“ hlásil správci polním telefonem.

„Nějaká identifikace?“

„La Prensa, ale vypadá čerstvě namalovaný.“

„Vypalte jeden varovný výstřel. Jestli nezmizí, smet'te ji.“

„Ano, pane.“ Pokynul dělostřelci. „Vypal jeden natěsno.“

Střela minula helikoptéru o pět metrů. Mohli rozeznat zděšení ve tváři pilota. Dělostřelec znovu nabil. Helikoptéra se vznesla výš a zmizela směrem nad Madrid.

Ksaku, co ještě můžeme čekat? ptal se sám sebe poručík.

V 11.00 hodin dopoledne se v přijímací kanceláři věznice objevila Megan Scottová. Ve tváři byla bledá a ztrhaná. „Chci mluvit se správcem de la Fuente.“

„Jste ohlášená?“

„Ne, ale...“

„Pak je mi líto. Správce dnes dopoledne nikoho nepřijímá. Pokud si zavoláte odpoledne...“

„Řekněte mu, že je zde Megan Scottová.“

Prohlédl si ji pozorněji. Tak to je ta bohatá Američanka, co chce, aby propustili Jaima Miróa? No, musím říct, že by mi vůbec nevadilo, kdyby si to se mnou pár nocí rozdala. „Ohlásím správci, že jste zde.“

Za pět minut už Megan seděla v kanceláři de la Fuente. Byl tam s ním další tucet členů vězeňského štábu.

„Čím vám mohu být nápomocen, slečno Scottová?“

„Chtěla bych vidět Jaima Miróa.“

Správce povzdechl. „Obávám se, že to nebude možné.“

„Ale já...“

„Slečno Scottová... víme, kdo jste. Kdybychom vám mohli vyhovět, ujišťuji vás, že bychom to udělali s největší radostí,“ řekl správce s úsměvem. „My Španělé jsme národ, který má porozumění. Jsme také sentimentální a čas od času dovedeme přimhouřit oko nad pravidly a předpisy.“ A pak dodal už s vážnou tváří: „Ale nikoliv dnes, slečno Scottová. Ne. Dnes je velice významný den. Trvalo nám roky, než jsme chytili muže, kterého si přejete vidět. Takže dnes je den, kdy pravidla a předpisy platí stoprocentně. Jaime Miró se už může setkat pouze se svým Bohem - pokud v něj někdo věří.“

Megan na něj zdrceně hleděla. „Mohla bych... mohla bych se na něj jen podívat?“

Jeden muž z vězeňského štábu, na něhož skličenosť Megan zapůsobila, se už chystal přimlouvát, ale zarazil se.

„Je mi líto,“ trval na svém de la Fuente. „Ne.“

„Mohla bych mu poslat vzkaz?“ zajíkla se.

„Posílala byste ho mrtvému muži.“ Podíval se na hodinky. „Už mu nezbývá ani celá hodina života.“

„Ale přeče se odvolal. Nezasedá komise soudců, aby rozhodli...?“

„Hlasovali proti. Před patnácti minutami jsem dostal zprávu. Miróovo odvolání bylo zamítnuto. Poprava se konat bude. Nyní, jestli mě omluvíte...“

Vstal a ostatní ho následovali. Megan se rozhlédla po místnosti, po jejich chladných výrazech a otřásla se.

„Budiž k vám všem Bůh milosrdný.“

MLčky sledovali, jak odchází.

Deset minut před polednem se otevřely dveře Jaimovy cely a vešli správce Gomez de la Fuente, jeho dva asistenti Molinas a Arrango a doktor Miguel Anuncián. Na chodbě zůstaly stát čtyři ozbrojení strážci.

„Je čas,“ oznámil správce Miróovi.

Jaime vstal z palandy. Na rukou měl pouta. „Doufal jsem, že se zpozdíte.“ V chování projevoval důstojnost a správce de la Fuente se nemohl ubránit obdivu k tomuto muži.

Za jiných okolností bychom mohli být přátelé.

Jaime vyšel kolébavým krokem do prázdné chodby doprovázen dvěma strážci a Molinasem s Arrangem. „Garota?“ zeptal se.

Správce přikývl. „Garota.“ Nesnesitelně bolestivé a nehumánní.

Je dobré, pomyslel si spokojený správce, že se to bude konat za zavřenými dveřmi z dohledu veřejnosti a tisku.

Průvod kráčel dále chodbou. Zvenku sem doléhalo monotónní skandování davu: „Jaime... Jaime... Jaime...“ Jméno hlasitěji a hlasitěji vyřázelo z tisíců hrdel.

„Vývolávají tě,“ řekl Pedros Arrango.

„Ne. Volají za sebe. Volají po svobodě. Zítra už budou mít jiné jméno. Já možná zemřu... ale vždycky přijde někdo na moje místo.“

Prošli dvojími bezpečnostními vraty do malé komory na konci chodby. Vtom se objevil na rohu kněz v černé sutaně.

„Díky Bohu, jsme zde ještě včas. Přišel jsem poskytnout odsouzenému poslední rozhřešení.“

Vyкроčil k Miróovi, ale strážci mu zastoupily cestu.

„Litujeme, otče,“ řekl správce. „Nikdo se k němu nesmí přiblížit.“

„Ale já jsem...“

„Jestliže mu chcete dát poslední rozhřešení, můžete to udělat přes zavřené dveře. Ustupte prosím.“

Dozorci otevřel zelené kovové dveře. Uvnitř místnosti stálo k zemi připevněné křeslo se silnými popruhy a vedle něho mohutný muž v polomasce. V rukou držel garotu.

Správce pokynul k Molinasovi a Arrangovi a lékaři. Vstoupili dovnitř za Jaimem. Strážníci zůstali venku. Zavřeli a zajistili dveře.

Molinas a Arrango dovedli Jaima ke křeslu. Sundali mu pouta, pak ho připoutali popruhy kolem paží. Správce a doktor jejich práci sledovali. Skrz silné dveře bylo jen slabě slyšet monotónní recitování kněze.

De la Fuente se podíval na Jaima a pokrčil rameny: „To je jedno.“

Bůh tak jako tak rozumí, co říká.“

Obr s garotou přikročil zezadu k Jaimovi. Správce Gomez de la

Fuente se zeptal: „Chceš roušku přes tvář?“

„Ne.“

Správce pohledem pokynul obrovi. Ten zvedl garotu a natáhl se kupředu.

Strážci přede dveřmi poslouchaly skandování zvenčí.

„Víš, co ti řeknu?“ zamumlal jeden z nich. „Nejradši bych byl tam venku mezi nimi.“

O pět minut později se zelené dveře otevřely.

Doktor Anunci3n je požiadal: „Přineste vak na tělo.“

Jak nařizovala instrukce, vynesli tajně Jaimovo tělo zadními dveřmi z věznice. Hodili je dozadu do neoznačené dodávky. Ale v okamžiku, kdy vůz vyjel z nádvoří, lidé shromáždění na ulici se k němu tlačili, jako by je přitahoval nějaký mystický magnet.

„Jaime... Jaime...“

Ale křik slábl. Muži a ženy plakali, děti zvědavě přihlížely a nevěděly, co se vlastně děje. Vůz se prodral davem a konečně vyjel na hlavní silnici.

„Ježíši, to bylo strašidelné,“ poznamenal řidič. „Ten chlápek musel v sobě mít nějakou sílu.“

„Jo. A ty tisíce lidí to taky věděly!“

Téhož dne ve dvě hodiny odpoledne se objevili správce Gomez de la Fuente a jeho dva asistenti Juanito Molinas a Pedros Arrango v úřadu předsedy vlády Martineze.

„Blahopřeji vám,“ vítal je předseda. „Byla to perfektně provedená práce.“

Ale správce promluvil: „Pane ministerský předsedo, nepřišli jsme k vám pro gratulaci. Přišli jsme oznámit rezignace na svá místa.“

Martinez na ně hleděl docela vyvedený z míry. „Já... já vám nerozumím. Cože...?“

„Ve jménu humánnosti, Vaše Excelence. Právě jsme viděli zemřít muže. Možná si zasloužil smrt. Ale ne takovou. To... to je barbarství.“

Už se na tom nechci podílet a moji kolegové stejně tak.“

„Snad byste si to měli ještě rozmyslet. Vaše penze...“

„Budeme žít ze svého svědomí.“ Správce de la Fuente podal ministerskému předsedovi tři listy papíru. „Zde jsou naše rezignace.“

Pozdě v noci překročil vůz francouzskou hranici a směřoval k vesnici Bidache blízko Bayonne. Zastavili před malou upravenou chalupou.

„Tady to je. Pojdme se zbavit toho těla, než začne zapáchat.“

Dveře domu otevřela asi pětapadesátiletá žena. „Přivezli jste ho?“

„Ano, madam. Kam vám to máme dát... ehm... ho?“

„Do salónu prosím.“

Dívala se, jak muži přitáhli těžký pytel a uložili ho na podlahu.

„Děkuji.“

„de nada.“

Žena stála a dívala se ven, dokud vůz neodjel.

Z vedlejší místnosti vyšla další žena a rozběhla se k vaku. Nedočkavě ho otevřela.

Uvnitř se na ně usmíval Jaime Miró. „Víš, co ti řeknu? Ta garota by skutečně hrozně bolela.“

„Dáš si bílé víno nebo červené?“ zeptala se Megan.

Kapitola 43.

Do odbavovací haly letiště Barajas v Madridu vešel bývalý správce Gomez de la Fuente, jeho dva bývalí asistenti Molinas a Arrango, doktor Anunci3n a obr.

„Stejně si myslím, že děláte chybu, že se mnou neletíte do Portorika,“ vyčítal de la Fuente. „S těmi vašimi pěti milióny dolarů byste si mohli koupit celý ten pitomý ostrov.“

Molinas zakroutil odmítavě hlavou. „Rozhodli jsme se s Arrangem pro Švýcarsko. Slunko mě unavuje. Koupíme si tam pár tuctů krasavic na lyžích.“

„Já taky,“ přidal se obr.

Obrátili se na doktora Miguela Anunci3na.

„A co vy, doktore?“

„Já jedu do Bangladéše.“

„Cože?“

„Opravdu. Otevřu si tam nemocnici. Víte, myslel jsem na to už dávno předtím, než jsem dostal nabídku Megan Scottové. A když jsem si spočítal, že zachráním spoustu nevinných životů, když nechám žít jednoho teroristu, tak to byl skutečně dobrý obchod. Kromě toho, musím se vám přiznat, já jsem měl Jaime Miróa rád.“

Kapitola 44.

Francouzský venkov měl za sebou dobrou sezónu s příznivým počasím a farmáři byli odměněni hojnou úrodou. Kéž by byl každý rok takový jako tenhle přál si Rubio Arzano. A byl dobrý z mnoha pohledů.

Nejdříve jeho sňatek a rok nato narození dvojčat. Kterému muži by se mohlo zdát o takovém štěstí?

Dalo se do deště, Rubio otočil traktor a rozjel se ke stodole. Myslel na dvojčata. Kluk bude pěkně urostlý. Ale jeho sestra! S tou budou trable. Ta se svého muže natrápí, zasmál se Rubio pro sebe. No, je po mámě.

Zavezl traktor do stodoly a odcházel k domu, chladný déšť ho šlehal do tváře. Otevřel dveře a vešel dovnitř.

„Jdeš akorát na čas,“ usmála se Lucia, „oběd je hotový.“

Krátce po snidani vešla matka představená do své kanceláře a zůstala strnule stát na prahu. Na stole se jasně blyštěl zlatý kříž.

Věřili, že se stal zázrak.

Matka představená Betina se vzbudila s tušením, že se stane něco nádherného.

Jistě, pomyslela si, už se stalo dost dobrých věcí.

Cisterciácký klášter byl pod patronací krále Dona Juana Carlose už před nějakou dobou znovu otevřen. Sestra Graciela a jeptišky, které odvezli tehdy do Madridu, se šťastně vrátily a mohly se opět oddat požehnané samotě a tichu.

DOSLOV

Madrid se pokusil vyjednat mír a nabídl Baskům v omezené míře autonomii. Mohou používat svoji vlajku, vlastní jazyk, bylo zřízeno zvláštní policejní oddělení pro tuto oblast. ETA reagovala zavražděním Constantina Ortina Gila, policejního guvernéra v Madridu, a později Luise Carrera Blanka, jehož vybral Franco za svého nástupce.

Násilí se stupňuje.

V období tří let teroristé ETA zabili víc než 600 lidí. Masakry pokračují a policejní represálie jsou stejně kruté.

Není to tak dávno, co měla ETA na své straně sympatie dvou a půl miliónu Basků, ale pokračující terorismus podporu ze strany vlastního národa oslabil. V Bilbao, v samém jádru Baskicka, demonstrovalo na 100 000 lidí proti ETA. Španělé jsou přesvědčeni, že je čas pro mír a k tomu, aby se zahojily staré rány.

OPUS MUNDO je ještě mocnější než předtím, ale málokdo je o tom ochoten diskutovat.

Pokud jde o cisterciácké kláštery přísné řehole, existuje jich na celém světě dnes celkem padesát čtyři, z toho sedm ve Španělsku.

Jejich mimočasový rituál věčného ticha a odloučenosti se nezměnil.

**

Skenoval Hynek Mazour v Jičíně dne 21.6.2005